Machine Translated by Google

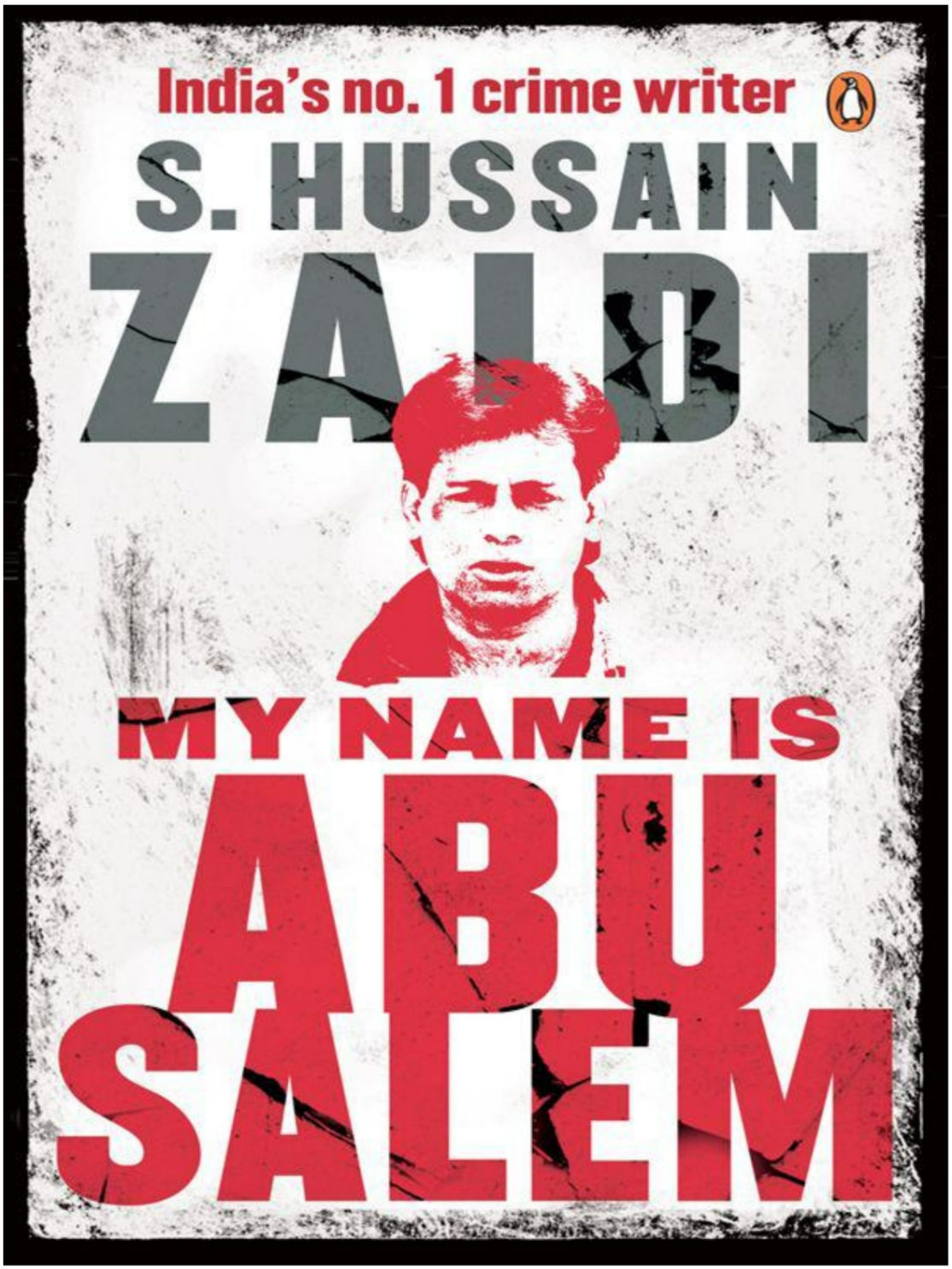

Machine Translated by Google

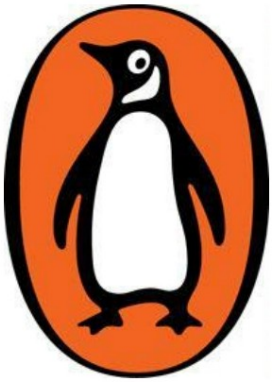

Machine Translated by Google

ਸ. ਹੁਸੈਨ ਜ਼ੈਦੀ

ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ

ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ

ਉਸੇ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ

ਸਮਰਪਣ

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

1. ਬੈਰਿਸਟਰ ਦਾ ਮੁੰਡਾ

2. ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਸਮੀਰਾ

3. ਪਹਿਲਾ ਬੁਰਸ਼

4. ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਸੰਜੇ

5. ਵੱਡਾ ਡੀ

6. ਢੱਕਣ ਲਈ ਭੱਜ-ਦੌੜ

7. ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ

8. ਪਹਿਲਾ ਖੂਨ

9. ਸਲੇਮ ਦੀਆਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ

10. ਸੇਲਮ ਰੈਂਟ-ਏ-ਕਿਲਰ ਇੰਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹੈ

11. ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ

12. ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਸਾਜ਼ਿਸ਼

13. ਇੱਕ ਫਾਂਸੀ, ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ

14. ਹਵਾਲਗੀ ਸੁਰਮਿੰਦਰੀ

15. ਦ ਫਾਲਆਊਟ

16. ਦੱਗਲ ਦੀ ਗੱਡੀ

17. ਦ ਡੋਨਜ਼ ਡਾਰਲਿੰਗ

18. ਇੱਕ ਸਟਾਰਲੇਟ ਦਾ ਉਭਾਰ

19. ਦੱਖਣੀ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸੇਲਮ

20. ਸਮੀਰਾ ਦਾ ਸਾਉਟਨ

Machine Translated by Google

21. ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ ਸਲੇਮ

22. ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਗਿਆ

23. ਲਿਸਬਨ ਕੈਦ

24. ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਤਾਂਘ

25. ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ

26. ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਕਨੈਕਸ਼ਨ

27. ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਹੱਥ ਫੇਰੇ

28. ਮੋਨਿਕਾ ਦ ਟਰਨਕੋਟ

29. ਸਲੇਮ ਦਾ ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਤੱਕ ਦਾ ਸਫਰ

30. ਸਲੇਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਫੌਜ

31. ਬਦਲੇ ਤੋਂ ਬਚਣਾ

ਉਪਸੰਹਾਰ: ਇੱਕ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ

ਸਰੋਤਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੋਟ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ

ਕਾਪੀਰਾਈਟ

Machine Translated by Google

ਪੈਂਗੁਇਨ ਕਿਤਾਬਾਂ

ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਹੈ।

ਐਸ. ਹੁਸੈਨ ਜ਼ੈਦੀ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਹਨ, ਜੋ ਜਾਂਚ, ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਏਸ਼ੀਅਨ ਏਜ, ਮੁੰਬਈ ਮਿਰਰ, ਮਿਡ-ਡੇ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਬਲੈਕ ਫ੍ਰਾਈਡੇ, ਡੋਂਗਰੀ ਟੂ ਦੁਬਈ, ਮਾਫੀਆ ਕਵੀਨਜ਼ ਆਫ ਮੁੰਬਈ ਅਤੇ ਬਾਈਕੁਲਾ ਟੂ ਬੈਂਕਾਕ ਵਰਗੀਆਂ ਬੈਸਟਸੈਲਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ । ਬਲੈਕ ਫ੍ਰਾਈਡੇ ਅਤੇ ਡੋਂਗਰੀ ਟੂ ਦੁਬਈ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਫਿਲਮਾਂ ਬਲੈਕ ਫ੍ਰਾਈਡੇ ਅਤੇ ਸੂਟਆਊਟ ਐਟ ਵਡਾਲਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

Machine Translated by Google

ਉਸੇ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ ਵੀ

ਮੁੰਬਈ ਦੀਆਂ ਮਾਫੀਆ ਕਵੀਨਜ਼: ਗੈਂਗਲੈਂਡਜ਼ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ (ਜੇਨ ਨਾਲ)
ਬੋਰਗੇਸ)

ਡੋਂਗਰੀ ਤੋਂ ਦੁਬਈ: ਮੁੰਬਈ ਮਾਫੀਆ ਦੇ ਛੇ ਦਹਾਕੇ

ਹੈਡਲੀ ਅਤੇ ਮੈਂ

ਬਾਈਕੁਲਾ ਤੋਂ ਬੈਂਕਾਕ

Machine Translated by Google

ਲਈ

ਵਿਕਰਮ ਮਹਾਨ ਚੰਦਰ,

ਮੇਰਾ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਦਾ ਮੇਰਾ ਸਕੂਲ, ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ, ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ

"ਮਾਈ ਨੇਮ ਇਜ਼ ਅਬੂ ਸਲੇਮ" ਮੇਰੀ ਮਾਫੀਆ ਤਿੱਕੜੀ ਦੀ ਤੀਜੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ, ਡੋਂਗਰੀ ਤੋਂ ਦੁਬਈ ਅਤੇ ਬਾਈਕੁਲਾ ਤੋਂ ਬੈਂਕਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਸਾਲ ਲੱਗੇ, ਇਹ 5 ਅਗਸਤ 1997 ਤੋਂ ਕੰਮ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸ ਦੇ ਚਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਂਦਰਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਫਿਲਮੀ ਕਲਾਕਾਰ ਸੁਭਾਸ਼ ਘਈ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਕਲਾਕਾਰ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਕਤਲ ਤੋਂ ਠੀਕ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਆਪਸੀ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਡਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਐਸਰਬਿਕ ਕਲਮ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਮਾਫੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅਕਸਰ ਇਸ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਅੱਗ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਸਲੇਮ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਇਨਸਾਨ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਲਈ, ਸਲੇਮ ਮਾਫੀਆ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ - ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਬੇਤਰਤੀਬ ਕਤਲ। ਪਰ ਗੈਂਗਸਟਰ ਅਤੇ ਡੌਨ ਵੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਉਦਾਸੀ ਭਰੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਣਲਿਖਤ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਬਿਲਡਰ ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਲਈ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਦਿਨ ਇਸ ਬਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ। ਔਰਤ ਘਬਰਾ ਗਈ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਗਲ ਮਿਲੇ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਲੇਮ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਇਤਫਾਕਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਮਾਪੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਾਲੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਜਾਂ ਨਾਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਸਰਜਨ ਦੇ ਕੋਡ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਰਜਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ, ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਖੋਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਲੇਮ ਦੇ ਕਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਪਰ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਲਗਜ਼ਰੀ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

~

ਮੈਂ ਪੈਂਗੁਇਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਸੰਪਾਦਕ ਚਿਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਤਹਿ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਸਬਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਯਤਨ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਮਿਆਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਚਿਕੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮੇਟਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਾਪੀ ਸੰਪਾਦਕ ਸ਼ਾਨੁਜ ਅਤੇ ਕਵਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਆਸ਼ਿਮ ਰਾਜ ਦਾ ਵੀ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ।

ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਮਾੜੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਨਵੀ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਪੁਲਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੀਰਜ ਕੁਮਾਰ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਆਏ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਮਾਰ ਸੀਬੀਆਈ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਨ ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਚਾਲਬਾਜ਼ ਐਫਬੀਆਈ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਦਾਰ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਕੱਦ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਕੜ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਸੁਕਰੀਆ, ਕਰਮ, ਮੇਹਰਬਾਨੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਮਾਰ।

ਐਨਕਾਊਂਟਰ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦੀਪ ਸ਼ਰਮਾ ਦੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਪੱਧਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁਲਾਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫਿਲਮ ਇੰਡਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਛੁਪੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਤਲੇ ਮੁਖਬਰਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ,

Machine Translated by Google

ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਤਹਿ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਰਿਣੀ, ਜਨਾਬ ਸ਼ਰਮਾ ਸਾਹਿਬ।

ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਚੁੱਪ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ 'ਤੇ ਵਧਦਾ-ਫੁੱਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੰਜੇ ਗੁਪਤਾ, ਜੋ ਖੁਦ ਸਲੇਮ ਦੇ ਨਾਪਾਕ ਮਨਸੂਬਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ, ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਫਿਲਮ ਜਗਤ 'ਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟ ਪਕੜ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸੰਜੇ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤੀ ਸੂਝਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਲਮ ਉਦਯੋਗ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਈ ਜਦੋਂ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਜਿਗਨਾ ਵੋਰਾ, ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਲਝਣਾਂ ਕਾਰਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕੀ, ਨੇ ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਿਸਾਲੀ ਜਾਂਚ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਚੁਟਕੀ ਦਿਖਾਈ। ਜਿਗਨਾ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਕਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ। ਧੰਨਵਾਦ, ਜਿਗਨਾ।

ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਕੀਲ ਇਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਗਲੀ ਵੱਡੀ ਕੜੀ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮਦਦ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਸਬਰ ਵਾਲੀ ਵਕੀਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਸਬਾ ਕੁਰੈਸ਼ੀ, ਤੋਂ ਮਿਲੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਲੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸਮੇਟਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੀ ਹਵਾਲਗੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਸਬਾ ਨੇ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ। ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕਈ ਗਲਤੀਆਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਧੰਨਵਾਦ, ਸਬਾ ਕੁਰੈਸ਼ੀ।

ਦੂਜਾ ਵਕੀਲ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਉਹ ਸੁਦੀਪ ਪਾਸਬੋਲਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਮੇਰੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦਾ ਰਾਹ ਪੱਧਰਾ ਕੀਤਾ।

ਪੱਤਰਕਾਰੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਗਨ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਯੇਸ਼ਾ ਕੋਟਕ, ਆਕਾਸ਼ ਜੈਨ ਅਤੇ ਬਿਲਾਲ ਸਿੱਦੀਕੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਯੇਸ਼ਾ ਨੇ ਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਮਰਾਠੀ ਤੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਔਖੇ ਅਦਾਲਤੀ ਪੇਪਰਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਦੋਸਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਿਹਨਤੀ, ਕੁਸ਼ਲ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤੀ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹਾਂ। ਧੰਨਵਾਦ, ਯੇਸ਼ਾ, ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਬਿਲਾਲ, ਤੁਹਾਡੇ ਤਿੰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਮਦਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੀਲਾ ਰਾਵਲ ਤੋਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲੈਣ ਦੀ ਇਹ ਸਹੁੰ ਤੋੜਨੀ ਪਈ। ਸ਼ੀਲਾ ਸਟਾਰ ਨਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਦੀ ਸੰਪਾਦਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਡਰ ਜਾਂਚ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਹ ਇਕਲੌਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸਮੀਰਾ ਜੁਮਾਨੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਛੇ ਘੰਟੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਮੀਰਾ ਬਾਰੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਿਛੋਕੜ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਲਾ ਦੀ ਮਦਦ ਮੰਗੀ। ਸ਼ੀਲਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਗੁਣ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਧੰਨਵਾਦ, ਸ਼ੀਲਾ।

ਮੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਖੋਜ, ਕੰਮ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ। ਖਾੜੀ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਹੱਬ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਗੈਂਗਸਟਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੇ ਪਤਲੇ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪਣੇ ਧੁੰਦਲੇ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜੇ ਹਨ।

ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਮਦਦਗਾਰ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧੋਖਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਲਿਕ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਡੂੰਘੀ ਸਮਝ ਦਿੱਤੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁਪਤਤਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ।

ਮੇਰਾ ਚੇਲਾ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਰੇਯਾਨ ਰਿਜ਼ਵੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪੱਤਰਕਾਰੀ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਈ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਿਕਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਰੇਯਾਨ ਨੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਮੇਰਾ ਡਰਾਈਵਰ, ਗਾਈਡ, ਖੋਜਕਰਤਾ, ਇੰਟਰਵਿਊਰ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਰੇਯਾਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੋ।

Machine Translated by Google

ਲਖਨਊ ਦੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਰਜ਼ਾ ਇਕਬਾਲ ਮਿਰਜ਼ਾ, ਜੋ ਕਿ ਲਖਨਊ ਦੇ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਹਨ, ਹੁਣ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਏ ਹਨ, ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਯੋਗਦਾਨ ਨਾਲ ਉੱਦਮੀ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਸਨ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਰਜ਼ਾ ਮੇਰਾ 2 ਵਜੇ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੁਬਈ ਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਕੋਨਿਆਂ ਅਤੇ ਖੱਡਾਂ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਐਡਮਿਨ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਸ਼ਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਹਾਇਕ ਵੀ ਦਿੱਤੇ।

ਜ਼ਹੂਰ ਹੈਦਰ ਮਿਰਜ਼ਾ ਨੋਟਸ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਕਈ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਈ ਇੰਟਰਵਿਊਆਂ ਦੀ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਰਾਤ 9 ਵਜੇ ਸੌਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵਰਗੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਤੇਲ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੇ ਲੈਪਟਾਪ 'ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘੁੱਟਦਾ ਰਿਹਾ। ਜ਼ਹੂਰ ਦੇ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਨੋਟਸ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਸਨ।

ਸ਼ਾਰਜਾਹ ਦੇ ਜ਼ਿਆ ਰਿਜ਼ਵੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਫਹਮੀਦਾ ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।
ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਨ ਲਈ। ਧੰਨਵਾਦ, ਜ਼ਿਆ ਭਾਈ ਅਤੇ ਫਹਮੀਦਾ ਆਪਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਕਰਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜੋ ਕਿ ਏਸ਼ੀਅਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸਾਥੀ ਹੈ। ਕਰਨ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨਾਲ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਹੀ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਈ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਪੜ੍ਹਨਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਖੋਜਕਰਤਾ, ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੰਕਲਕ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਉਸ ਰੂਪ ਅਤੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਰਨ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਕਈ ਫਾਰਮੈਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਸਮੇਂ ਅਟੱਲ ਸੀ, ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਬਿਰਤਾਂਤਕ ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਰਾਹੀਂ।

ਮੈਂ ਇੰਡੀਅਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਕਵਿਤਾ ਅਈਅਰ ਦਾ ਵੀ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ , ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਵਚਨਬੱਧਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤੀ ਲਈ ਅੰਤਿਮ ਖਰੜੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਧੀਆ ਸੰਪਾਦਨ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਧੰਨਵਾਦ ਰਾਖਵਾਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਮੇਰੇ ਪਾਠਕੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਹਨੇਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਗਲਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਨਿਮਰ ਹਾਂ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿੰਨੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸਾਥੀ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਬੈਰੀਟੋਨ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਘਟੀਆ ਲੁਟੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਰ ਉਪਲਬਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਟਰੈਕ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਦੁਬਈ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਦੁਬਈ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੌਰਾਨ? ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮੰਗਲ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਜਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵੀ ਸੀ।

ਕੇਂਦਰੀ ਜਾਂਚ ਬਿਊਰੋ (ਸੀ.ਬੀ.ਆਈ.) ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਹਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਰਨ-ਫਿਰਨ, ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ, ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦੁਬਈ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਮੀਰਾਤ ਦੀ ਉਡਾਣ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਲੇਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਅਧਿਐਨ ਹੈ। ਉਹ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਮੁੰਬਈ ਮਾਫੀਆ ਵਿੱਚ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ। ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਨਮਿਆ, ਸਲੇਮ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਉਸਾਰੀ ਜਗਤ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਿਆ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਡੌਨ ਦੇ ਨਾਮ ਨੇ ਫਿਲਮ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ ਜਿੰਨਾ ਉਸਦੇ।
ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਫਿਲਮੀ ਹਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਡਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਰਸਟਾਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦਾ ਡੌਨ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਇੱਕ ਮਿਡਲ ਸਕੂਲ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ, ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਤਸਕਰੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਕਮਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਗਲੀ ਦਾ ਬਦਮਾਸ਼, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਵੀ ਇੱਕ ਕੈਸਾਨੋਵਾ ਵਰਗਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੂਫਾਨੀ ਰੋਮਾਂਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ 100 ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਮੁੰਬਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਮੁੰਬਈ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ 5000 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮੀ ਹੀਰੋਇਨਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦਾ ਸੀ, ਇੰਡਸਟਰੀ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸੌਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।

ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿੱਥੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੌਸ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਤੋਂ ਕੌੜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੰਨਾ ਡਰਾਉਣਾ ਦਹਿਸ਼ਤਗਰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਵੀ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਪਰੀਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਟੈਪੇਸਟ੍ਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ।

ਦੁਬਈ ਦੀ ਚਮਕਦਾਰ ਅਮੀਰਾਤ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਇਮਾਰਤ (ਬੁਰਜ ਖਲੀਫਾ), ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੋਟਲ (ਜੇਡਬਲਯੂ ਮੈਰੀਅਟ ਮਾਰਕਿਸ) ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਮਨੁੱਖ-ਨਿਰਮਿਤ ਟਾਪੂ (ਪਾਮ ਜੁਮੇਰਾਹ) ਦੇ ਘਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਮੁੰਬਈ ਮਾਫੀਆ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਨਾਹਗਾਹ ਹੋਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ (ਜਾਂ ਬਦਨਾਮ) ਹੈ। ਅੱਸੀਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਦੁਬਈ ਭਾਰਤੀਆਂ ਲਈ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਢਾਈ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ, 5000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਵੀਜ਼ਾ ਆਨ ਅਰਾਈਵਲ ਦੇ ਨਾਲ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਗੈਂਗਸਟਰਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਅਰਬ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। 20,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਵਾਈ ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਵੀਜ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਉਹ ਮੁੰਬਈ ਦੀਆਂ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਮੀਰਾਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੱਖਣੀ ਏਸ਼ੀਆਈ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਰਲ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਦੁਬਈ ਦਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹਵਾਲਗੀ ਸੰਧੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧੀ ਇਸ ਪਨਾਹਗਾਹ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅੱਸੀਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਰੁਝਾਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ

Machine Translated by Google

ਨੱਬੇਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ।

1993 ਦੇ ਮੁੰਬਈ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਟਾਪੂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵੀ ਹਨ। ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤਬਦੀਲ ਹੋਣ, ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਦੀ ਭਾਰਤ ਹਵਾਲਗੀ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਰਾਜਨ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼ਹਿਰ ਅਜੇ ਵੀ ਮਾਫੀਆ ਸਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਛੁਪਣਗਾਹਾਂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ।

ਇਕਬਾਲ ਮਿਰਚੀ ਦੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਸੂਟਸ ਅਤੇ ਸ਼ਰਦ ਸ਼ੈਂਟੀ ਦੇ ਰਮੀ ਗੈਸਟਲਾਈਨ ਹੋਟਲ ਵਧੀਆ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਿਰਚੀ ਅਤੇ ਸ਼ੈਂਟੀ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ ਤਾਂ ਦਾਊਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਸਨ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦੁਬਈ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਘੁੰਮਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਮੌਸਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਯੂਏਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ 400,000 ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੈਲਾਨੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਅਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਮੀਟਿੰਗ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਹੈ। 31 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ।

ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸਥਾਨ ਅਲ ਇਬਰਾਹਿਮੀ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਡੇਰਾ ਮਾਰਕੀਟ ਮੈਟਰੋ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਸੀ। ਅਲ ਇਬਰਾਹਿਮੀ ਦੇ ਬੁਫੇ ਨੂੰ ਦੁਬਈ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਸੁਆਦੀ ਤੰਦੂਰੀ ਮੱਛੀ, ਦਹੀਂ ਅਤੇ ਲਸਣ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀਨੇਟ ਕੀਤੇ ਚਿਕਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਰਸਦਾਰ ਟੁਕੜੇ, ਇੱਕ ਮਟਨ ਰੋਗਨ ਜੋਸ਼ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ, ਕਈ ਹੋਰ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਪਕਵਾਨ ਅਤੇ ਉਮ-ਏ-ਅਲੀ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਠਾਈ ਬੁਫੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਪਕਵਾਨ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮਨਮੋਹਕ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਫੈਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਫੋਨ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜੁਮੇਰਾਹ ਬੀਚ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅਲ ਇਬਰਾਹਿਮੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਜੁਮੇਰਾਹ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। 'ਦੁਬਈ ਸਰਕਾਰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਕੁਵੈਤ ਦੇ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਦੁਬਈ ਦੇ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੈਮਾਨਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ - ਇਹ ਫਜ਼ੂਲਖਰਚੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਸੀ। ਛੇ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਅੱਧੇ ਮਿਲੀਅਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਫਟਣਗੇ, ਗੂੰਜਣਗੇ, ਚਮਕਣਗੇ ਅਤੇ ਦੁਬਈ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਚੀਕਣਗੇ।

ਪਾਮ ਜੁਮੇਰਾਹ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੰਜ-ਸਿਤਾਰਾ ਹੋਟਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੁਬਈ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੁਰਜ ਅਲ-ਅਰਬ ਹੋਟਲ ਅਤੇ ਬੁਰਜ ਖਲੀਫਾ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਪਾਮ ਜੁਮੇਰਾਹ ਦੇ ਪਾਰ ਅਤੇ 2717 ਫੁੱਟ ਉੱਚੇ ਬੁਰਜ ਖਲੀਫਾ 'ਤੇ ਛੇ ਮਿੰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਿਸ਼ਵ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੁਮੇਰਾਹ ਬੀਚ ਦੇ ਇੱਕ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਧਾਰਕ - ਕੁਵੈਤ - ਨੇ 2012 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ 77,282 ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।

ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕਾਰ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੁਮੇਰਾਹ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਘੇਰਿਆਂ, ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਕਾਰਨ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਔਖਾ ਕੰਮ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਜ ਖਲੀਫਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਰ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਿਲਣਗੇ।

ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਾਈਵੇਅ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਇੱਥੇ ਭੀੜ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਜਨੂੰਨੀ ਸੀ ਪਰ ਜਸ਼ਨ ਵੀ ਓਨੇ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ? ਮੈਨੂੰ ਥਕਾਵਟ, ਨੀਂਦ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੱਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਦਰਮਿਆਨੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ, ਗੰਜਾ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਧੁੱਪ ਦੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਾਂ ਜਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਾਂ।

Machine Translated by Google

'ਸਲਾਮ ਅਲੈਕੁਮ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮਲਿਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਲੇਮ ਦੇ ਬਚਪਨ ਦਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ,' ਉਸਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਅਤੇ ਪੈੱਨ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਟੀਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਸੀ?'

ਇਹੀ ਕਵਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਦੁਬਈ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਬਣਾਇਆ। 'ਅਸੀ ਪੂਰੇ ਤਮਾਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਮਕਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਕੋਰੀਓਗ੍ਰਾਫ ਕਰਨ ਲਈ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੰਪਿਊਟਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੀ। ਗ੍ਰੁਚੀ ਦੁਆਰਾ ਅਮਰੀਕਾ ਸਥਿਤ ਫਾਇਰਵਰਕਸ ਦੇ ਦੋ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਹਰ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਯੂਏਈ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਰਿਕਾਰਡ-ਤੋੜ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 'ਤੇ $6 ਮਿਲੀਅਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਸਨ।

'ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ,' ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਹੈ।' 'ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ,' ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਦੁਬਈ ਕਿਉਂ? ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਾਲ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ।' ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। 'ਮੈਂ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਮਿਲੇ ਸੀ।' ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

ਮਲਿਕ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੋਟਪੈਡ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਿਖਣਾ ਸੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲੈਪਟਾਪ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਲਿਕ ਇੱਕ ਚੇਨ-ਸਮੋਕਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਲੇਟੀ-ਨੀਲੇ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਗੁਬਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਲਿਕ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਝਟਕੇ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਕਲੀ 'ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ' ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਵੱਡੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸਵੇਰ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। 828-ਮੀਟਰ ਟਾਵਰ 'ਤੇ ਲਾਲ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਝਟਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਐਮਥਿਸਟਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਾਲ ਦਾ ਮੁੱਖ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹਾਈਮੇਨੋਕੈਲਿਸ ਮਾਰੂਥਲ ਦੇ ਫੁੱਲ ਦੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਸੀ - ਜਿਸ 'ਤੇ ਬੁਰਜ ਖਲੀਫਾ ਦਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਪੱਤੀਆਂ ਨੇ ਟਾਵਰ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਦਾ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਫੁੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਭਰਮ ਸੀ।

ਪਾਮ ਜੁਮੇਰਾਹ ਦੇ ਦੂਰ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਐਟਲਾਂਟਿਸ ਦ ਪਾਮ ਨੇ ਨਸੀਮੀ ਬੀਚ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਸਿਕ ਤਿਉਹਾਰ, ਸੈਂਡੈਂਸ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਡੀਜੇ ਪਾਲ ਓਕਨਫੋਲਡ ਅਤੇ ਪੀਟ ਟੋਂਗ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ, ਪਾਮ ਜੁਮੇਰਾਹ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਚੰਦਰਮਾ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਜੁਮੇਰਾਹ ਜ਼ਬੀਲ ਸਰਾਏ, ਜੋ ਕਿ ਮਿਸ਼ਨ ਇੰਪੌਸੀਬਲ: ਗੋਸਟ ਪ੍ਰੋਟੋਕੋਲ ਵਿੱਚ ਏਥਨ ਹੰਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਟੌਮ ਕਰੂਜ਼ ਦੇ ਚੌਥੇ ਸੈਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈੱਟ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਏ-ਲਿਸਟਰਾਂ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਾਰਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਦੁਬਈ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਨ। ਮਲਿਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਲੇਮ ਦੇ ਜੁਮੇਰਾਹ ਬੀਚ 'ਤੇ ਪੰਜ ਬੰਗਲੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮਲਿਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਮੀਰੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਲਿਕ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀ ਗਈ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸਲੇਮ ਦੇ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਉਭਾਰ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ, ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੁਏਜ਼ਿਨ ਨੇ ਅਜ਼ਾਨ ਵਜਾਉਣਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਮਲਿਕ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ
"ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਵੱਡੀ
ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ।" ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
'ਸਲੇਮ ਖੁਦ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਖੁਦਾ ਹਾਫਿਜ਼', ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਧੂਰੀ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਹੁਣ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤਲੋਜਾ ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਉੱਚ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਹੰਗਾਮੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ, ਸੁਸਤ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ, ਤਲੋਜਾ, ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਆਦੀ ਬਿਰਿਆਨੀ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਤਲੋਜਾ ਬਿਰਿਆਨੀ ਆਪਣਾ ਸੁਆਦ ਗੁਆ ਬੈਠੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪਕਵਾਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਾਬਰੀ ਮਸਜਿਦ ਢਾਹੁਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਦੰਗਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰੈਪਿਡ ਐਕਸ਼ਨ ਫੋਰਸ (RAF), ਇੱਕ ਅਰਧ ਸੈਨਿਕ ਇਕਾਈ, ਦੀ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੰਗਾ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਲੋਜਾ ਅੱਗੇ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੁਸਤ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਜਦੋਂ ਮੁੰਬਈ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਬਦਨਾਮ ਕੈਦੀ, ਅਬੂ ਸਲੇਮ, ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਸੈਂਟਰਲ ਜੇਲ੍ਹ, ਜੋ ਕਿ ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਵਜੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ, ਤੋਂ ਤਲੋਜਾ ਸੈਂਟਰਲ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਤਲੋਜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਉਲਟ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਜੇਲ੍ਹ ਤਿੰਨ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਖਾਰਘਰ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਲਾਕੇ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿਲਡਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਫਲੈਟ ਕਿਵੇਂ ਵੇਚਣਗੇ। ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਫਲੈਟਾਂ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਊ, ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਊ ਦਾ ਮੁੱਖ ਗੇਟ, ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਾਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਆਦਿ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਚਣਗੇ? ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਧਮਾਕੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਸੀ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ 500 ਮੀਟਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਲ੍ਹ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਵਾਧੂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਹਰੀ ਹੈ - ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਭੱਜ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕੈਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ, ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਲ-ਵਾਲ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੇਵੇਂਦਰ ਜਗਤਾਪ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ 'ਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਵੱਡੇ ਸਾਰੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮੋਟੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਮਕਸਦ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਪੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਸਟਾਰਚ ਵਾਲੀ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਲੇਮ ਦਾ ਵਕੀਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਏ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।

ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਤੱਕ 200 ਮੀਟਰ ਦੀ ਪੈਦਲ ਦੂਰੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਖੇਡਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਬਣ ਗਏ ਸਨ, ਪੰਜਵੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ ਆਦਿ। ਹੋਰ ਅੱਗੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਚਿੱਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਮਹਿੰਦੀ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ 'ਟਿਫਿਨ-ਡਿਲੀਵਰੀ ਚਾਚਾ' ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਕਈ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਕਾਇਆ ਭੋਜਨ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵੱਲ ਤੁਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਟਾਲ ਸਨ, ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੈਦੀ ਅੰਦਰ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਬਾਹਰ ਬੈਠ ਕੇ ਇੰਟਰਕਾਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਵਕੀਲ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਲੇਮ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ।

ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੱਚੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸਿਟੀ, ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੀ ਨਵੀਂ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕੋਰਟਰੂਮ ਨੰਬਰ 54 ਦੇ ਬਾਹਰ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਸੌਖਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਤੋਂ 2.45 ਵਜੇ ਤੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਇਰਨ ਕੀਤੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਚੈੱਕ ਕੀਤੀ ਅੱਧੀ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਬਟਰ ਚਿਕਨ ਅਤੇ ਨਾਨ ਨੂੰ ਬੜੇ ਚਾਅ ਨਾਲ ਨਿਗਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

ਮਾਫੀਆ ਕਵੀਨਜ਼ ਆਫ਼ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮੇਰੇ ਚਿੱਤਰਣ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ । ਉਸਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਵਾਲੀਆ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕਿਤਾਬ ਕਿਉ? ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੀ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਲਿਖੋ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।'

'ਖੈਰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ "ਫਿਲਮ," ਮੈਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

'ਮੈਂ ਫਿਲਮ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੈਗਾ-ਬਜਟ ਫਿਲਮ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਇੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਜਾਂ ਟਾਇਲਟ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਦੇਖਣਗੇ,' ਉਸਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ।

'ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਦਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੀਮਤ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।' ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੋ।' ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਬਹਿਸ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ।

ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: 'ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਲਗਭਗ 100 ਪੰਨੇ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਓ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।

ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਇਹ ਘੁੰਮਦੀ-ਫਿਰਦੀ ਕਿਤਾਬ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫਿਲਮ ਦੀ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਸਤੇ ਬੇਸਬਰੇ ਹੋਣੇ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਵਕੀਲ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਨਾ ਹੀ ਸਲੇਮ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁੰਡਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਸਲੇਮ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਆਤਮਕਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਲੱਗੇ। ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਸੀ, ਇਹ ਛੋਟੀ-ਆਤਮਕਥਾ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਲਿਖਵਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ 12,000 ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ, ਇੱਕ ਉਦਾਰ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤ ਅਤੇ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਦੱਬੇ-ਕੁਚਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਸੀਹਾ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਇਕ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਨਿਆਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਸਾਲੀ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਈ। ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵਿਆਖਿਆ!

Machine Translated by Google

ਇੱਕ

Machine Translated by Google

ਬੈਰਿਸਟਰ ਦਾ ਮੁੰਡਾ

ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਵਿਡੰਬਨਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਏਜੰਟਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਸੀ, ਸਲੇਮ ਦਾ ਪਿਤਾ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਵਕੀਲ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਮਾਰ ਕੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ।

ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਅਬਦੁਲ ਕਯੂਮ ਅੰਸਾਰੀ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਕਾਲਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਰਾਜਦੂਤ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅਰਧ-ਸ਼ਹਿਰੀ, ਧੂੜ ਭਰੇ ਫੈਲਾਅ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇੱਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਘਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ।

ਅਬਦੁਲ ਕਯੂਮ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜੰਨਤੂਨਿੱਸਾ ਦੇ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਅਬੂ ਹਕੀਮ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਅਬੂ ਸਲੇਮ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ, ਅਬੂ ਲਾਇਸ, ਉਰਫ਼ ਏਜਾਜ਼, ਅਤੇ ਅਬੂ ਜੈਸ਼। ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਅੰਜੁਮ ਸੀ। ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ 'ਅਬੂ' ਅਗੇਤਰ ਸੀ - ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਰਬ ਮੁਸਲਿਮ ਰਿਵਾਜ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਮੁਹੰਮਦ' ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਅਬੂ ਹਕੀਮ' ਵਰਗਾ ਉਪਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਹਕੀਮ ਦਾ ਪਿਤਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਉਪਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ

ਨਾਮ।

ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਆਟਾ ਚੱਕੀ ਸੀ, ਜੋ ਆਮਦਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਰੋਤ ਸੀ। ਉਹ ਆਈਸ ਕਰੀਮ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਵੀ ਵੇਚਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਇੱਕ ਬੱਸ ਨਾਲ ਭਿਆਨਕ ਟੱਕਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕਯੂਮ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਕਯੂਮ ਜਿਸ ਅੰਸਾਰੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਅਪਵਾਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਾਲਜ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਇਸ ਰੂੜ੍ਹੀਵਾਦੀ ਸੋਚ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਉਰਦੂ-ਮਾਧਿਅਮ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਛੇਵੀਂ ਜਾਂ ਸੱਤਵੀਂ ਜਮਾਤ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਖੁਦ ਸਿਰਫ਼ ਛੇਵੀਂ ਜਮਾਤ ਤੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਮੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਸਲੇਮ ਦੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗਣਿਤ ਜਾਂ ਵਿਗਿਆਨ ਸਿਖਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਿਕ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਲੇਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧੀਆ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸਰਾਪ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਸੀ।

ਕਯੂਮ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਬੀੜੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਮੁਰੰਮਤ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ, ਉਹ ਇੰਨਾ ਮਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਕੈਨਿਕ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਛਾ - ਸਲੇਮ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ - ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣਾ ਕਾਰ-ਅਤੇ-ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਮੁਰੰਮਤ ਗੈਰਾਜ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣਾ ਮਾਮੂਲੀ ਸਮਾਨ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੋਟਰਸਾਈਕਲਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਏ; ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਬੂ ਹਕੀਮ ਅਤੇ ਅਬੂ ਲਾਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਮੁੰਬਈ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਅਖਤਰ ਅੰਸਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੋਗੇਸ਼ਵਰੀ ਦੇ ਅਰਾਸਾ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬੈਲਟ, ਪਰਫਿਊਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਦਾ ਸੀ।
ਅਖਤਰ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੈਂਕੜੇ ਹੋਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਮਾਨ ਸਮਾਨ ਵੇਚਦੇ ਸਨ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੁਕਾਬਲਾ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸਟਾਲ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫਾਇਦਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਹ ਸਲੇਮ ਦਾ ਮਾਫੀਆ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਰਾਸਾ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਦੁਕਾਨਾਂ ਸਨ ਜੋ ਗੈਂਗਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਮੋਰਚਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਵਰਗੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਅਤੇ ਅਨਪੜ੍ਹ ਮੁਸਲਿਮ ਨੌਜਵਾਨ, ਅਜਿਹੇ ਗੈਂਗ ਮੈਨੇਜਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਉੱਥੇ ਸੱਯਦ ਲਿਆਕਤ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਆਦਤ ਕਾਰਨ ਸੱਯਦ ਟੋਪੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸੱਯਦ ਟੋਪੀ ਅਰਾਸਾ ਵਿੱਚ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ - ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦਾ ਭਰਾ - ਦਾ ਪੁਆਇੰਟ ਮੈਨ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਂਦਰਾ ਅਤੇ ਬੋਰੀਵਲੀ ਵਿਚਕਾਰ ਅਨੀਸ ਦੀਆਂ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1985 ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਨੰਬਰ ਇੱਕ ਡੌਨ ਦਾਊਦ ਦੇ ਗੈਂਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰਾ ਸਨ - ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਅਤੇ ਨੂਰੁਲ ਹੱਕ, ਉਰਫ਼ ਨੂਰਾ। ਅਨੀਸ ਨੇ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਦਾਊਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੱਤਰ ਅਤੇ ਅੱਸੀ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੌਰਾਨ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਅਨੀਸ ਨੇ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਤਸਕਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਹੜੱਪਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤੰਬੂ ਫੈਲਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। 1986 ਵਿੱਚ, ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੀਸ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਦੁਬਈ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੁੰਬਈ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਨੀਸ ਨੇ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਈ ਮੁੱਖ ਆਦਮੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਈਦ ਟੋਪੀ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਟੋਪੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਟੋਪੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਡਰੇ, ਸਲੇਮ ਉਸ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਅਜ਼ੀਜ਼ ਬਿਲਾਖੀਆ - ਜੋ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਕਾਰਨ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਟਿੰਗੂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਟੋਪੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਅਰਾਸਾ ਆਇਆ। ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਅਖਤਰ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਅਜ਼ੀਜ਼ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਪੱਕੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ। ਇਸ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਫਲ ਲੱਗਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਬਾਬਾ ਮੂਸਾ ਚੌਹਾਨ ਅਤੇ ਰਿਆਜ਼ ਸਿੱਦੀਕੀ, ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਦੋ ਹੋਰ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਲੇਮ ਦੇ ਸੰਪਰਕਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ ਵਧਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਅਨੀਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਲੇਮ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਮਿਹਨਤੀ ਸਿਪਾਹੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਡੌਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਨੀ ਲਾਂਡਰਿੰਗ, ਜਬਰਦਸਤੀ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨਾ, ਗੁਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਧੱਕਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਅਨੀਸ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਪਾਇਆ।

ਦਾਊਦ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਕੱਦ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਧਣ ਲੱਗਾ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਪੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀਹ ਮੁੰਡੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ, ਹੱਡੀਆਂ ਤੋੜਨ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਉਹ ਹੁਣ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਅਨੀਸ ਨਾਲ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਰਾਸਾ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਸਟਾਲ 'ਤੇ ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। 1987 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਦੀਕੀ, ਬਾਬਾ ਮੂਸਾ ਚੌਹਾਨ ਅਤੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਗੁਲਮੋਹਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਸਨਾਬਾਦ ਲੇਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਫ਼ਤਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।

Machine Translated by Google

ਰੋਡ, ਸੈਂਟਾ ਕਰੂਜ਼, ਲੁਤਫੀ ਐਂਟਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ਿਜ਼ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ ਦਫਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜੋ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਊਦੀ ਅਰਬ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੱਧ ਪੂਰਬੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀਆਂ ਲਈ ਭੇਜਣ ਲਈ ਸੀ - ਅਰਬੀ ਵਿੱਚ ਲੁਤਫੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਦਿਆਲੂ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਨਾਮ। ਲੁਤਫੀ ਪਹਿਲਾ ਦਫਤਰ ਵੀ ਸੀ - ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਖਰੀ ਨਹੀਂ - ਜਿੱਥੇ ਸਲੇਮ ਅਨੀਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚਿੱਤਰ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਟਕਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਚਾਪਲੂਸੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ ਜਾਂ ਆਦਮੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਦੀ।

ਸਲੇਮ ਲਈ, ਲੁਤਫੀ ਤਸਕਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮੋਰਚਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਸੋਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਵਾਹਕਾਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਭਰਤੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਬੈਂਕਾਕ, ਸਿੰਗਾਪੁਰ ਅਤੇ ਮਲੇਸ਼ੀਆ ਦੇ ਅਕਸਰ ਦੌਰੇ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਦੂਜੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਤਸਕਰਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਆਪੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਰਣਨੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਣਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਡਾ. ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੀ.ਵੀ. ਵਿੱਚ ਵਿੱਤ ਮੰਤਰੀ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਿਆ
ਨਰਸਿਮਹਾ ਰਾਓ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ ਉਹ ਸੀ ਭਾਰਤੀ ਅਰਥਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਉਦਾਰੀਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਨਾ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮੁਦਰਾ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਸਕਰੀ ਦੀ ਕਮਰ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਪਰ ਅਪਰਾਧੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ 'ਕਾਇਦੇ ਕਾ ਫਾਇਦਾ' (ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ) ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹਾਜੀ ਮਸਤਾਨ, ਸੁੱਕੁਰ ਬਖੀਆ ਅਤੇ ਯੂਸਫ਼ ਪਟੇਲ ਵਰਗੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ 1970 ਅਤੇ 1980 ਦੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਸਕਰੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ। ਪਰ 1992 ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦੀ ਦਰਾਮਦ ਦੇ ਉਦਾਰੀਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਿਊਟੀ ਘਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਨਿਵਾਸੀ ਭਾਰਤੀਆਂ (ਐਨਆਰਆਈ) ਨੂੰ 220 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਦਸ ਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੰਜ ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਸੋਨਾ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਕਦੇ ਹਾਰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਸਲੇਮ ਨੇ ਕਸਟਮ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਪੈਸੇ ਪਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਦਾਊਦ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਸਟਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਸਕਰੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਐਨਆਰਆਈਜ਼ ਨੂੰ ਟੈਪ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ/ਜਾਂ 180 ਦਿਨ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਐਨਆਰਆਈ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਖੇਪ ਦੇ ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਗਣੀ ਮਾਤਰਾ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਂਦੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹਰ ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਸੋਨੇ ਲਈ 22,000 ਰੁਪਏ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ, ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਭਾਰਤੀ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਸੋਨਾ ਵੀ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਮਿਲਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤਸਕਰਾਂ ਦੇ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚੈਨਲ ਰਾਹੀਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਸਕਰੀ 'ਤੇ ਵੱਡਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਸਕਰੀ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੈੱਟਵਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਥਾਈਲੈਂਡ, ਮਲੇਸ਼ੀਆ, ਸਿੰਗਾਪੁਰ ਅਤੇ ਖਾੜੀ ਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

1989 ਤੱਕ, ਸਲੇਮ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਅਨੀਸ ਦੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਸਕਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵੀ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬੌਸ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਲੋਕ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਧਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਡਰਨ ਵੀ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਡਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਈ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੁੰਡੇ ਬਣਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀਰੋ ਵਜੋਂ ਸਲਾਹਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਲੈਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਸਲੇਮ ਤੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਸਲੇਮ ਭਾਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਦੇ

Machine Translated by Google

ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਸਮੀਰਾ

ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਸਾਨੋਵਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਮੁੰਬਈ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਬਾਰੀਕੀਆਂ ਸਿੱਖੀਆਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਨਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਨਿਖਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁੜੀਆਂ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਫਿਲਮਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁੰਬਈ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਟਾਈਲਿਸ਼ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਮੁੰਬਈ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਲਵਰ ਸਕ੍ਰੀਨ ਹੀਰੋਇਨ ਵੀ ਬਣ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਵਾਲੇ ਹੀਰੋ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਹੀਰੋ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸੋਹਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਕਿਉ ਨਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ?

ਉਦੋਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਭਟਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਅਖਤਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਉਸਨੂੰ ਝਿੜਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਸ਼ਾ ਲੈਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਲੇਮ ਨੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀ ਛੱਡੀ। ਅਰਾਸਾ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਜੁਹੂ ਬੀਚ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ 'ਤੇ ਝਿੜਕਦਾ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਜੰਨਤੂਨਿਸਾ ਨੂੰ ਮਨਾ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿੰਡ ਬੁਲਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਮਾੜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਭਟਕ ਜਾਣ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਇੱਕ ਧਮਾਕੇ ਵਾਂਗ ਆਈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਵਿਆਹ ਨਹੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ ਪਈ।

ਸਲੇਮ ਦਾ ਵਿਆਹ ਖੁਦਕਪੁਰ ਪਿੰਡ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਤੋਂ ਛੇ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਸਮ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਦੁਲਹਨ ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਵਿਆਹ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੋੜਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਗਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਲੜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀ ਚੱਲਿਆ।

ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਲਾਕ ਮੰਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਬੂ ਕਲਾਮ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਲੇਮ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਅੰਧੇਰੀ ਦੇ ਡੀਐਨ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਫਲੈਟ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਫਲੈਟ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਰਹਿੰਦੀ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਮੀਰਾ ਜੁਮਾਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਧੇਰੀ ਦੇ ਭਵਨ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਜੂਨੀਅਰ-ਪੱਧਰ ਦੀ ਸਾਇੰਸ ਸਟ੍ਰੀਮ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਤੁਰੰਤ ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਡਰਾਉਣੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸਮੀਰਾ ਵੀ, ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭੋਲੀਆਂ-ਭਾਲੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਦੇ ਤਿੱਖੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਅੰਤਰ ਸੀ, ਪਰ ਸਮੀਰਾ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀ ਹੋਣ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਉਸਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਉਸਦੇ ਕਾਲਜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੁਭਾਉਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸੋਹਣੀ-ਸੁਨੱਖੀ ਮੁਟਿਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖ ਕੇ ਅੰਧੇਰੀ ਘੁੰਮਦਾ ਸੀ। 'ਸਲੇਮ ਸਮੀਰਾ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਿਤ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਪਿਆਰ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਜੋਂ, ਸਲੇਮ ਕਈ ਵਾਰ ਕਮਲ ਹਾਸਨ ਅਤੇ ਰਤੀ ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ ਅਭਿਨੀਤ ਹਿੱਟ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਫਿਲਮ 'ਏਕ ਦੂਜੇ ਕੇ ਲੀਏ' ਦਾ ਇੱਕ ਗੀਤ ਗਾਉਦਾ ਸੀ।

"ਸੋਲ੍ਹਾ ਬਰਸ ਕੀ ਬਾਲੀ ਉਮਰ ਕੋ ਸਲਾਮ, ਐ ਪਿਆਰ ਤੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋ ਸਲਾਮ" (ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਸਲਾਮ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ), ਉਹ ਗੂੰਜਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ,' ਸਲੇਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕਰੀਬੀ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਸਲੇਮ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪੈਰ ਥਾਪੜ ਦਿੱਤਾ। ਸਮੀਰਾ ਇੱਕ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਇਸਮਾਈਲੀ ਖੋਜਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਮਾਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ।
ਸਲੇਮ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸਮਾਈਲੀ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ ਤੋਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਇਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪਾਗਲ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਵਿਚਕਾਰ ਆਰਥਿਕ ਅਸਮਾਨਤਾ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਅੰਧੇਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉੱਭਰਦੀ ਤਸਕਰ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਮੀਰਾ ਆਪਣਾ ਜੂਨੀਅਰ ਕਾਲਜ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਡਰਗ੍ਰੈਜੁਏਟ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੰਗਣੀ ਇਸਮਾਈਲੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾਲ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਫਿਰ ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਭੱਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਕਲਾਮ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰਕਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਮੀਰਾ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 4 ਜਨਵਰੀ 1991 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਮੀਰਾ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਬਾਲਗ ਸੀ।

ਜੁਮਾਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸਲੇਮ ਵਿਰੁੱਧ ਡੀਐਨ ਨਗਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਅਗਵਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਪਰ ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦਖਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਜੁਮਾਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਰਮ ਪਿਆ ਅਤੇ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ।
ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੀਆਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਸੰਪਰਕਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਪਰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਇੰਨੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਮੀਰਾ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ।

ਪਰ ਮਾਰਚ 1993, ਜਿਸਨੇ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਕਈ ਕਿਸਮਤ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ
ਸਲੇਮ ਦਾ ਘਰ, ਬਹੁਤਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਤਿੰਨ

Machine Translated by Google

ਪਹਿਲਾ ਬੁਰਸ਼

ਸਲੇਮ ਦੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਅਬੂ ਕਲਾਮ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਠੜੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਅੰਡਰਵੀਅਰ ਵਿੱਚ ਨੰਗਾ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਕੰਧ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦਾ ਟਾਇਰ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਦੁਖੀ ਚੀਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਲਿਸ-ਇਸ਼ੂ ਬੈਲਟਾਂ ਦੀ ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦਰਦ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਹ ਚਾਰ ਭਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਦੀ ਬੇਨਤੀਆਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਕੁੱਟ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਣ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹਟ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਡਿਆਂ, ਪਿੰਠ, ਉਸਦੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਕਲਾਮ, ਸਲੇਮ ਵਾਂਗ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵਿਅਰਥ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਝਲਕਦਾ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਲਾਮ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਥੱਪੜ ਮਾਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੁੱਜ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਜਾਂ ਦੰਦ ਨਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਇਹ ਤਸ਼ੱਦਦ ਪੂਰਾ ਦਿਨ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ।

ਦੂਜੇ ਦਿਨ, ਕਲਾਮ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਸਨ। ਕਲਾਮ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਸਲੇਮ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ 'ਤੇ ਪੱਥਰਬਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਓਨਾ ਹੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿ ਸਲੇਮ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੁਮਾਨਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੇਜੇਗਾ, ਕਲਾਮ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਕੁੱਟਮਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਲਾਮ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਥੱਪੜ, ਕੋਰੜੇ, ਲੱਤ ਜਾਂ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਪੁੱਛਦੇ ਸਨ, 'ਸਲੇਮ ਕੀਧਾਰ ਹੈ?' ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਕਲਾਮ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, 'ਨਹੀਂ ਮਾਲੂਮ, ਸਾਹਿਬ।' ਸਲੇਮ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਟੁੱਟ ਸੀ।

ਹੁਣ, ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਖਾਣਾ, ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਲਾਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਤੀਜੇ ਦਿਨ, ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਲਾਮ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਅਠਤਾਲੀ ਘੰਟਿਆਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਲਾਮ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਕਲਾਮ ਨੂੰ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਂਦਰਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਸੌਂਪੇਗਾ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਲਾਮ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਸਲੇਮ ਦਾ ਉਸ ਵਪਾਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਸੀ, ਕਲਾਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਭੁਗਤਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਟਰਨਰ ਰੋਡ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ।

ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਸ਼ੱਕੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਵਾਰੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਸਲੇਮ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕਲਾਮ ਸਾਈਕਲ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।

'ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਇੱਥੇ ਹਨ,' ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, 'ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਨੂੰ ਦੱਸੋ!' ਕਲਾਮ ਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ
ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਮੰਡ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਢੀਠਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਹੈ।

ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਕਲਾਮ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਨਰਮ ਗੱਦੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਦਮੀ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਕੀ ਇਹ ਕਾਲੇ ਬ੍ਰੀਫਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਸਾਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮੋਟੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਇੱਕ ਜੀਪ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ।

Machine Translated by Google

ਕਲਾਮ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਲਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। 'ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ,' ਕਲਾਮ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਦਰਾ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲੈ ਆਈ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਲਾਮ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੁੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਟੁੱਟ ਗਏ ਸਨ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਝੁਰੜੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਉਸ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹੱਥ ਵੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਸਲੇਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਭੇਜ ਦੇਵੇਗਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਉੱਥੇ ਆਇਆ।

ਕਲਾਮ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ।

ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਖਾਕੀ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਗਿੱਟਿਆਂ ਅਤੇ ਗੁੱਟਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਪਸ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਲੜਖੜਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਦੋਸਤ ਰਿਆਜ਼ ਸਿੱਦੀਕੀ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਸਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।

ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਮਰੋੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਆਖਰਕਾਰ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਲਾਮ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਦੀਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਕਸੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਫ਼ਰ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਕਲਾਮ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਸਲੇਮ ਲਈ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿੱਦੀਕੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਲੇਮ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਪਛਤਾਵਾ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਭੋਲੇਪਣ ਵਿੱਚ, ਕਲਾਮ ਨੇ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਉਮੀਦਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ। ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ। ਕਲਾਮ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜੋ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਉਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣਾ। ਉਸਦੇ ਸੱਟਾਂ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਵੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਲਾਮ ਕਿਸੇ ਭੌਤਿਕ ਇਨਾਮ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਦਮੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦਾਸੀਨ ਸੀ।

ਉਦੋਂ ਕਲਾਮ ਆਪਣਾ ਕੰਟਰੋਲ ਗੁਆ ਬੈਠਾ। ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਗਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਦੋਸਤ ਸਨ, ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਮੁੰਬਈ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਅਖੀਰ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚੁੱਪੀ ਤੋੜੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਅਰੇ, ਕਲਾਮ ਭਾਈ, ਇਹ ਤਾਂ ਧੰਦਾ ਹੀ ਐਸਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਾ ਲਓ। ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।' ਕਲਾਮ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਇੰਨਾ ਬੇਰਹਿਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਸਲੇਮ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗਾ। ਤਰਜੀਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਪਰ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਬੰਧਨ ਲੱਗਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਅੱਸੀਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਅਤੇ ਨੱਬੇਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੁੰਬਈ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮੋੜ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਾਫੀਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਅਤੇ ਅਰੁਣ ਗਵਲੀ, ਇੱਕ ਮਿੱਲ ਵਰਕਰ ਤੋਂ ਗੈਂਗਲਾਰਡ ਬਣੇ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਕਰੀਬੀ, ਵਿਚਕਾਰ ਗੈਂਗ ਵਾਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਖਾਲਿਸਤਾਨੀ ਅੱਤਵਾਦੀ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਮੁੰਬਈ (ਭਾਂਡੁਪ, ਮੁਲੁੰਡ ਅਤੇ ਸਿਓਨ ਵਰਗੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ) ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ। ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹਥਿਆਰ ਸਟੋਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਭੱਜਦੇ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਹਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਦੇ ਸਨ। ਮੁੰਬਈ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅੱਤਵਾਦ ਵਿਰੋਧੀ ਦਸਤਾ (ATS) ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਇਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਆਫਤਾਬ ਅਹਿਮਦ ਖਾਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ 2007 ਦੀ ਫਿਲਮ ਸ਼ੂਟਆਊਟ ਐਟ ਲੋਖੰਡਵਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸਿਲਵਰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ATS ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਬਾਂਦਰਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਾਰਾ ਮੁੰਬਈ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਈ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਇਕਾਈ ਸੀ ਜੋ ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਵਧਦੇ ਗ੍ਰਾਫ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਖਾਨ ਕਈ ਹਿੰਸਕ ਝੜਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਭਾਂਡੁਪ ਅਤੇ ਮੁਲੁੰਡ ਵਿੱਚ ਖਾਲਿਸਤਾਨੀ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਉਪਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਵਧਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਵੀ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਅਜ਼ੀਜ਼, ਚੌਹਾਨ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਮਾਹਿਮ ਅਤੇ ਅੰਧੇਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਜ਼ੀਜ਼ ਅਤੇ ਚੌਹਾਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇਸ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਸਨੇ ਖਾਨ ਨੂੰ ਖਿਝਾਇਆ। ਇਸ ਗੁੰਡੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਨਾ ਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਖਾਨ ਉਸ ਨਵੇਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਖਾਨ ਆਪਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਗਲਤ ਸੂਚਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਰਾਬ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਅਰਾਸਾ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੀ। ਖਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਚੁੱਕ ਲੈਣ। ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਹਾਕੀ ਸਟਿੱਕਾਂ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ATS ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਰਟ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਗੈਰ-ਰਵਾਇਤੀ ਵਿਕਲਪਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਲੇਮ ਦਾ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਮਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਖਾਨ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜੀਪ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਗੁੱਟਾਂ ਤੋਂ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਣ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਲਗਭਗ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇਸ ਨਵੀਂ ਕਾਰ 'ਗਹਿਣੇ' ਨਾਲ, ਖਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਡੀਐਨ ਨਗਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਲੋਕ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਅਤੇ ਕੁੱਟਮਾਰ ਵਾਲੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇੰਚਾਰਜ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਾਂਡ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਲੂਕ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਸਲਾਖਾਂ ਪਿੱਛੇ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਟੋਪੀ ਨੂੰ ਯੈਲੋਗੇਟ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਇਮੈਨੁਅਲ ਅਮੋਲਿਕ ਨੇ ਘਾਤ ਲਗਾ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ।

ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਲੇਮ ਦੇ ਦੋਸਤ 25,000 ਰੁਪਏ (1991 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਕਮ) ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਅਤੇ ਚੌਹਾਨ ਨਾਲ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਅਖਤਰ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਲਈ ਅਰਾਸਾ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਸਲੇਮ ਉਸਦੇ ਸਵਾਗਤ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਹਾਰਾਂ ਅਤੇ ਤਾੜੀਆਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹੀਰੋ ਜੰਗ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਹੀਰੋ ਵਜੋਂ ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫਾਇਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਨੀਸ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਸਿੱਧੇ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਅਤੇ ਚੌਹਾਨ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ATS ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, 1993 ਦੇ ਦੰਗਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਖਾਨ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੂਟਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਟੀਮ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

Machine Translated by Google

ਚਾਰ

Machine Translated by Google

ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਸੰਜੇ

ਇੱਕ ਲੱਤ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ, ਦੂਜੇ ਗੋਡੇ ਨੂੰ ਵ੍ਹਿਕਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਟੀਆ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ , ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਫਿਲਮ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਪੋਸਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੌਡਜ਼ਿਲਾ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਹਿ-ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਮਾਧੁਰੀ ਦੀਕਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਜੈਕੀ ਸ਼ਰਾਫ ਦੀਆਂ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਫਿਲਮ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ - ਖਲਨਾਇਕ, ਦ ਵਿਲੇਨ।

ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰੜਕਦੇ ਹਨ—ਇੱਕ ਅਰਧ-ਚੈਕਰਬੋਰਡ, ਅਰਧ-ਧਾਰੀਦਾਰ ਸੂਟ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਪੋਲਕਾ-ਬਿੰਦੀਆਂ ਵਾਲੀ ਕਾਲੀ ਟਾਈ ਅਤੇ ਮੈਚਿੰਗ ਟੋਪੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ। ਉਹ ਕਾਲੇ ਦਸਤਾਨੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹੱਥ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਟਿਪ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਦਿੱਖ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਠੰਢਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸੰਜੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਾਗਲ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਹੈ—ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਸ਼ੁੱਧ, ਮਿਲਾਵਟ ਰਹਿਤ, ਦੁਸ਼ਟ ਪਾਗਲਪਨ ਨੂੰ ਚੀਕਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਜੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹੂੰ ਖਲਨਾਇਕ!' ਘਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫਿਲਮ 6 ਅਗਸਤ 1993
ਨੂੰ ਰਿਲੀਜ਼ ਕੀਤੀ, ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਅੱਤਵਾਦੀ ਅਤੇ ਵਿਘਨਕਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ (ਰੋਕਥਾਮ) ਐਕਟ, ਜਾਂ ਟਾਡਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਫਿਲਮ ਸੀ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸੁਭਾਸ਼ ਘਈ ਦੇ ਮਾਸਟਰਸਟ੍ਰੋਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਰਿਲੀਜ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਅਦਾਕਾਰ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਦੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹੋਣ 'ਤੇ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ। ਇਸਨੇ ਬਾਕਸ ਆਫਿਸ 'ਤੇ ਭਰਪੂਰ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ। ਸਿਨੇਮਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ, ਫਿਲਮ ਅਤੇ ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ ਸਨ। ਸੰਜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਯਾਦਗਾਰੀ ਐਲਾਨ - ਇੱਕ ਖਲਨਾਇਕ ਦਾ ਰੂਪ ਸੀ।

29 ਜੁਲਾਈ 1959 ਨੂੰ ਸੁਪਰਸਟਾਰ ਮਾਪਿਆਂ, ਅਦਾਕਾਰ ਸੁਨੀਲ ਅਤੇ ਨਰਗਿਸ ਦੱਤ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮੇ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ (ਭੈਣਾਂ ਪ੍ਰਿਆ ਅਤੇ ਨਮਰਤਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ) ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ, ਸੰਜੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਿੱਖਿਆ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਨਾਵਰ ਦੇ ਲਾਰੈਂਸ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੌਰਾਨ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਆਦਤ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਿਆ।

ਸੰਜੇ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਭੈਣਾਂ ਨੇ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੰਜੇ ਨੇ 1981 ਵਿੱਚ ਬਦਲੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਰੌਕੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਡੈਬਿਊ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਿਲਵਰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1971 ਦੀ ਫਿਲਮ ' ਰੇਸ਼ਮਾ ਔਰ ਸ਼ੇਰਾ' ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੂਨੀਅਰ ਅਦਾਕਾਰ ਵਜੋਂ ਸੀ । ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਹੋਰ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀਆਂ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ 1980 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੌਰਾਨ, ਸੰਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਐਕਸ਼ਨ ਹੀਰੋ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਸੁਚੱਜੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਨਾਲ, ਸਿਨੇਮਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਉਪਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਵਿਧਾਤਾ, ਤਾਕਤਵਾਰ, ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਸਟਾਰ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਅਭਿਨੇਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਨਰਵਾਸ ਸਹੂਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਰਿਚਾ ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਸੰਜੇ ਦੇ ਸਟਾਰ ਦੇ ਉਲਟ, ਰਿਚਾ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਨਵੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਦੋ ਫਿਲਮਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ - ਉਸਨੇ 1985 ਦੀ ਫਿਲਮ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਵ ਆਨੰਦ ਦੀ ਖੋਜ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜੋੜੀ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ 1987 ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਧੀ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਾਲਾ ਹੋਈ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸੰਜੇ ਦੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਬਾਕਸ ਆਫਿਸ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੰਥ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਰੁਝਾਨ 1990 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਿਲਮ ' ਥਾਨੇਦਾਰ' ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੀਤੇਂਦਰ, ਮਾਧੁਰੀ ਦੀਕਸ਼ਿਤ, ਜਯਾ ਪ੍ਰਦਾ ਅਤੇ ਸੰਜੇ ਅਭਿਨੀਤ, ਇਹ ਫਿਲਮ ਬਦਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ ਹੈ - ਉਸਦੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਸ਼ਾ - ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ। ਇਸਨੇ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਿਆ।

Machine Translated by Google

ਉਹ ਡਿਜੀਟਲ ਪੋਸਟਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਪੋਸਟਰ ਆਰਟ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ, ਫੁੱਟਪਾਥਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਕਣ ਵਾਲੇ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਥਾਨੇਦਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਛਾਂ ਵਾਲੇ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਬਟਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਦਮੀ ਦਾ ਬੇਮਿਸਾਲ ਅਤੇ ਅਨੋਖਾ ਮਰਦਵਾਦ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਥਾਪਤੀ ਵਿਰੋਧੀ ਮਾਹੌਲ ਸੀ।

'ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ' ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਆਦਤ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ), ਸੰਜੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੋੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨਵੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ੌਂਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ - ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਵਿਸਕੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਵਾਹਨ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 4545 ਹੈ), ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਨਵਾਂ ਪਿੱਛਾ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕੀਨ ਗੇਮ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੇ ਦਸਤਾਨੇ ਵਾਲੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਲੋਡ ਕੀਤੇ ਪਿਸਤੌਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਲੰਡਨ ਦੇ ਹੀਥਰੋ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਰੱਖਣ ਲਈ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਹਥਿਆਰ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸੰਸਦ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਮਨੁੱਖਤਾਵਾਦੀ ਸੀ, ਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਪੁੱਤਰ, ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਅਤੇ ਰੀਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਐਕਸ਼ਨ-ਹੀਰੋ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ 'ਬੱਚੇ' ਵਜੋਂ ਲੇਬਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਉਣ ਲਈ।

1991 ਅਤੇ 1992 ਸੰਜੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਫਲਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੋਏ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਿਰੋਜ਼ ਖਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਯਲਗਾਰ ਦੀ ਰਿਲੀਜ਼ ਹੋਈ, ਜੋ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਬਣ ਗਈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਫਿਰੋਜ਼ ਖਾਨ ਹੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਅਨੀਸ ਭਰਾ ਨੂੰ ਸੰਜੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਨੀਸ ਭਰਾ ਨੇ ਫਿਲਮ ਦੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੰਜੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਯਲਗਾਰ ਦੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਦਾਊਦ, ਕਯੂਮ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਨੀਸ ਨੇ ਸੰਜੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਝਿਜਕਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ 1992 ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਇਆ, ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਬਲਦਾ ਫਿਰਕੂ ਜੋਸ਼ ਉਬਲ ਪਿਆ ਜਦੋਂ ਭਾਜਪਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਭੀੜ ਨੇ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਯੁੱਧਿਆ ਵਿੱਚ 465 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਬਾਬਰੀ ਮਸਜਿਦ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਮੁੰਬਈ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਖੂਨੀ ਦੰਗਿਆਂ ਦਾ ਗਵਾਹ ਰਿਹਾ। ਸੀਨੀਅਰ ਦੱਤ ਨੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਲਈ ਮਦਦ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ, ਮੂਲ ਜਾਂ ਹਲਕਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੂਨੀਅਰ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ।

ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਫਿਰਕੂ ਝੜਪਾਂ ਦੇ ਮੁਸਲਿਮ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਰਮ ਖਿਆਲੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਭਰੇ ਸਮੂਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ - ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਧਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਹਮਲਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸੰਸਦ ਮੈਂਬਰ 'ਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਭੀੜ ਨੇ ਉਸਦੀ ਕਾਰ 'ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਬਿਨਾਂ ਡਰੇ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਾਨਵਤਾਵਾਦੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵਿਦਰੋਹੀ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲਾਂ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਲਰ ਨੇ ਸੰਜੇ ਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕਰਨ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ) ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਉਸਨੇ ਮਾਮਲਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਆਖਰਕਾਰ, ਉਸਨੇ ਤਰਕ ਕੀਤਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੈਲੂਲੋਇਡ ਹੀਰੋ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ? ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਣਗਿਣਤ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕਿਰਦਾਰ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਹੀਰੋ ਬਣਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹਨੀਫ਼ ਕੜਾਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸਮੀਰ ਹਿੰਗੋਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ। ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਨਾਕਾਮੀ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਸੰਜੇ ਨੇ ਇਸ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਜੋੜੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਬਰੀਕ ਭੰਡਾਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾ ਲਈ ਗਈ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਅਤੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੇ ਘਰ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸੰਜੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਥਿਆਰਾਂ ਲਈ ਕਿਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਲੇਮ ਕੜਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹਿੰਗੋਰਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਜੇ ਦੇ ਘਰ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰਨੇਡਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬਾਬਰੀ ਢਾਹੁਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੰਬਈ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਲ ਰੰਗੇ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਖੂਨ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਪਿਆਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਲੇਮ ਦੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ, ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਫ਼ਰਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਬੂੰਦ ਨਹੀਂ ਵਹਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਦੰਗਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਰਖੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੂੰ ਅਨੀਸ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਨੀਸ ਨੇ ਇੱਕ ਬੰਬ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਬਾਂਦਰਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਸੌਂਪਣਾ ਸੀ (ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, 'ਸਮਾਨ' ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ' ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ)। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੌਖਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਜਬਾੜਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਅਨੀਸ ਨੇ ਮਾਲ ਭੇਜਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ - ਸੰਜੇ ਦੱਤ।

ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਖ਼ਬਰ ਸੀ ਜੋ ਸਲੇਮ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਸਲੇਮ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਲ ਮਾਡਲ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਨੀਸ ਨੇ ਸਾਰੀ ਲੌਜਿਸਟਿਕਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ। ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਭਿਵੰਡੀ ਤੋਂ ਸਮਾਨ ਚੁੱਕਣਾ, ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਬਾਂਦਰਾ ਲਿਜਾਣਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਪੈਕੇਜ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਾਲੀ ਹਿੱਲ ਨਿਵਾਸ, ਅਜੰਤਾ ਵਿਖੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਕਾਫ਼ੀ ਸਧਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਅਜ਼ੀਜ਼ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਮਾਹਿਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀ ਮਾਰੂਤੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ ਜੋ ਇੱਕ ਗੁਜਰਾਤੀ ਲੜਕਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸੀਬੀਆਈ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀਰੋ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਦੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵੇਰਵਿਆਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਨਾਮ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ ਸਨ।

ਲਗਭਗ ਢਾਈ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਭਿਵੰਡੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਅਜ਼ੀਜ਼ ਅਤੇ ਗੁਜਰਾਤੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀ ਕੀਤੀ। ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਤਿੰਨੋਂ ਹੋਟਲ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਿਲੇ। ਲਗਭਗ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੀ ਕਿਆਸਅਰਾਈਆਂ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ।

ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਇੱਕ ਮਾਰੂਤੀ ਓਮਨੀ ਵੈਨ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ; ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਬੂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੋਖਲੇ ਹੋਏ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਲੋਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਂਦੀ ਵਾਂਗ ਤਸਕਰੀ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਬਾਂਦਰਾ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਹਨੀਫ਼ ਕੜਾਵਾਲਾ ਅਤੇ ਮੈਗਨਮ ਵੀਡੀਓ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਸਮੀਰ ਹਿੰਗੋਰਾ, ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਮੂਸਾ ਚੌਹਾਨ ਨਾਲ ਹੋਈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਸਮੀਰ ਅਤੇ ਹਨੀਫ਼ ਸੈੱਲ ਫ਼ੋਨ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵੈਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਮੀਰ ਅਤੇ ਹਨੀਫ਼ ਨੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਅਨੀਸ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਕਾਲ 'ਤੇ 1300 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭਾਰੀ ਚਾਰਜ ਲਿਆ ਸੀ। ਖ਼ਬਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ - ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਸੁਪਰਸਟਾਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਦਿਨ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਪਾਲੀ ਨਾਕਾ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਦੱਤ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ। ਸੰਜੇ ਨੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਸਮੀਰ, ਹਨੀਫ਼ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਸੰਜੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚਿਪਚਿਪੀ ਹਥੇਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰੋਂ ਪੂੰਝਿਆ।

Machine Translated by Google

ਪਜਾਮਾ ਲੱਤ ਫੜ ਕੇ ਸੰਜੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਨਿੱਘੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਸਲੇਮ ਸਟਾਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਅਤੇ ਨਿਮਰ ਸਵਾਗਤ 'ਤੇ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਸੀ।

ਸੰਜੇ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਟਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚੌਕੀ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਸੰਜੇ ਨੇ ਸਾਮਾਨ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਬੂਟ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਖੇਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਉਸਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਸੀਬੀਆਈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਜਾਂ ਦਸ ਅਸਾਲਟ ਰਾਈਫਲਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਏਕੇ-56 ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਅੱਸੀ ਤੋਂ ਨੱਬੇ ਹੱਥਗੋਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਸਲੇਮ, ਜਿਸਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੰਮ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਗਿਰੋਹ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੇ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕ ਹਥਿਆਰ ਹੀ ਦੇਖੇ ਸਨ।

ਸੰਜੇ ਨੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਜਾਪਿਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ AK-56 ਰਾਈਫਲਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗ੍ਰਨੇਡ ਚੁਣੇ। ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਸਮੇਂ, ਸੰਜੇ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ।

ਅਗਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੱਕ, ਸੰਜੇ ਕੋਲ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ AK-56 ਕਾਫ਼ੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕਿਆ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਵਾਲੇ ਬੈਗਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੈਬੁਨਿਸਾ ਕਾਜ਼ੀ ਨਾਮਕ ਔਰਤ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। 1993 ਦੇ ਧਮਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਖਾਂ ਪਿੱਛੇ ਭੇਜਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਨੀਫ਼ ਅਤੇ ਸਮੀਰ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਚੌਹਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸੰਜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਟਾਡਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ।

ਇੱਕ ਹੀਰੋ ਤੋਂ, ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ 'ਅੱਤਵਾਦੀ' ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਦੌਰਾਨ, AK-56 ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਹੋਰ ਹਥਿਆਰ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਸਟਾਰ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਧੂੜ ਚਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਛਵੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦਾਗ਼ੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਦੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਜਾਣ ਲਈ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਸੁਭਾਸ਼ ਘਈ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਦੇ ਘਰ ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਗ੍ਰਨੇਡ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਟਾਡਾ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਸਟਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਸਲੇਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲੰਬੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।

Machine Translated by Google

ਪੰਜ

Machine Translated by Google

ਦ ਬਿਗ ਡੀ

ਇੱਕ ਆਮ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਆਮ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀ ਵੀ ਓਨੇ ਹੀ ਆਮ ਸਨ - ਉਹ ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਕਾਸਕਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਆਮ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨੇਤਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਦੰਤਕਥਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜ਼ਿਕਰ ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਬਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਆਭਾ ਜੋ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਸੀ। ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਸੈਕੜੇ ਗੁੰਮਰਾਹ ਮੁਸਲਿਮ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਾਂਗ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਡੀ-ਗੈਂਗ ਦੇ ਕਿੰਗਪਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਲ ਮਾਡਲ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਦਾਊਦ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉੱਠਿਆ, ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਪੱਖਪਾਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਟਾਲਿਆ ਅਤੇ ਸਫਲ ਹੋ ਕੇ ਉੱਭਰਿਆ। ਸਲੇਮ ਉਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਰਤਨਾਗਿਰੀ ਵਿੱਚ ਜਨਮਿਆ ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਹਸਨ ਕਾਸਕਰ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੁੰਬਈ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਸੀ। ਦਾਊਦ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਚਪਨ ਗਲੀ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਕਰਕੇ ਸੰਗਠਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਇਆ। ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਗੈਂਗਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਤਸਕਰੀ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਰਗਨਾਵਾਂ - ਹਾਜੀ ਮਸਤਾਨ ਅਤੇ ਕਰੀਮ ਲਾਲਾ - ਨਾਲ ਰਸਤੇ ਲੱਭੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਸਾਬੀਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਨੀਵਾਂ-ਪੱਧਰੀ ਤਸਕਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਦਾਊਦ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੌਰਾਨ ਮਸਤਾਨ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ।

ਦਾਊਦ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਨੀਸ਼ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕਸ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਮੁੰਬਈ ਦਾ ਸਲੇਟੀ ਸਾਮਾਨ ਸੁਪਰਮਾਰਕੀਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਤਸਕਰੀ ਕੀਤੇ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਦਾਊਦ ਦੀ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੱਥ ਸੀ। ਭਰਾ ਸਾਬੀਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ, ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮਨੀਸ਼ ਮਾਰਕੀਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਤਸਕਰੀ ਕੀਤੇ ਸਮਾਨ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਜੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨੀਤੀ ਨਾਲ ਤੋੜਦਾ ਸੀ।

ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਦਾਊਦ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘੜੀ ਜਾਂ ਮਹਿੰਗੇ ਗਹਿਣੇ ਵੇਚਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਸਾਬੀਰ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ (ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਯੰਗ ਪਾਰਟੀ) ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 1974 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕੋਰੀਅਰ, ਜਾਂ ਅੰਗੜੀਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਾਈਜੈਕ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਭੇਜਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਕਦੀ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੈਰੀਅਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੰਗੜੀਆ ਨੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਸਧਾਰਨ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ।

ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸੇ ਸਾਲ ਦਸੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਤ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਗਿਰੋਹ ਨੇ ਇੱਕ ਅੰਗੜੀਆ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਰਸਤੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਬੇਢੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਅੰਕਟੇਟ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਬੈਂਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲਗਭਗ 4.75 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਸੀ। ਪਾਈਧਨੀ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬੈਂਕ ਡਕੈਤੀ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਸਾਬੀਰ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ। ਉਹ ਹੁਣ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਨ। ਇਹ ਉਹ ਪਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਦਾਊਦ ਠੱਗ ਨੂੰ ਦਾਊਦ ਡੌਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਬੀਰ ਦੇ ਗਰਜਦੇ ਦਿਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖਤਮ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ

Machine Translated by Google

ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਠਾਨ ਭਰਾਵਾਂ - ਅਮੀਰਜ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਆਲਮਜ਼ੇਬ - ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਵਾਂ ਨੇ 1981 ਵਿੱਚ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਗੈਂਗਸਟਰ ਮਾਨਿਆ ਸੁਰਵੇ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈਆਂ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਸਾਬੀਰ ਦੀ ਕਾਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਇੱਕ ਪੈਟਰੋਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰੁਕਿਆ ਸੀ। ਪਠਾਨ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਬੀਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਕਤਲ ਨੇ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਤਰੰਗਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸਾਬੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਦਾਊਦ ਨੇ ਯੰਗ ਪਾਰਟੀ/ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੈਂਗ ਦੀ ਵਾਗਡੋਰ ਸੰਭਾਲ ਲਈ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਦਾਊਦ ਨੇ ਇੱਕ ਗਰਮ-ਖੂਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਹਿੰਸਕ ਨੌਜਵਾਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਬਣਾਈ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕਈ ਗੈਰ-ਸਹਿਯੋਗੀ ਦੁਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇਸਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਾਣਕਾਰਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਮੂਹ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਬਾਹੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਘਬਰਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਹਲਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪੁਲਿਸ ਉਸਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਟਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋ ਗਈ।

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨਵੀ ਬਣੀ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਮੁੰਬਈ ਚੈਪਟਰ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਨੌਜਵਾਨ ਦਾਊਦ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਹਰੇ ਭਰੇ ਚਰਾਗਾਹਾਂ - ਦੁਬਈ - ਵੱਲ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੁਬਈ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟਾਂ, ਕਾਰਪੋਰਲਾਂ ਅਤੇ ਪੈਦਲ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ - ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮੇਟ ਕੇ ਦੁਬਈ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਜਾਓ।

ਦਾਊਦ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਉਸ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ 'ਤੇ ਘੱਟ ਨਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਖਾੜੀ ਵੱਲ ਭੱਜਣ ਲੱਗੇ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦਾਊਦ ਦੇ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਰਾਜੇਂਦਰ ਸਦਾਸ਼ਿਵ ਨਿਖਲਜੇ ਅਤੇ ਸ਼ਕੀਲ ਬਾਬੂਮੀਆ ਸ਼ੇਖ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਛੋਟਾ ਰਾਜਨ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਸ਼ਕੀਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਰਾਜਨ ਸ਼ਕੀਲ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਬਈ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦਾਊਦ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲਿਆ। ਸ਼ਕੀਲ ਨੇ 1988 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੁਬਈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਜਨ ਦਾਊਦ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਹੋਣ ਨਾਲ ਆਈ ਸ਼ਕਤੀ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨੇਤਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼ਕੀਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਕਬਾੜ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣੇ ਪਏ।

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਦਾਊਦ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਮੂਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ ਜਿਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੰਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਬਰਨ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਰੈਕੇਟ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਤਸਕਰੀ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਿੰਦੀ ਫਿਲਮ ਉਦਯੋਗ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਦਾਊਦ ਦਾ ਸਾਮਰਾਜ ਲਗਭਗ ਅੰਬਾਨੀ, ਟਾਟਾ ਅਤੇ ਬਿਰਲਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ।

ਡੌਨ ਨੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਹਵੇਲੀ ਖਰੀਦੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਦਹਾਕਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਫੋਰਬਸ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਐਲਾਨ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਉਸ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ - ਲਗਭਗ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ। ਆਪਣੀ ਸਖ਼ਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠਾ, ਦਾਊਦ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਰਿਮੋਟ ਕੰਟਰੋਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਅਨੀਸ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦਾਊਦ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬਦਨਾਮੀ ਅਤੇ ਡਰ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਗਿਰੋਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ, ਅਤੇ ਬਿਲਡਰਾਂ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ - ਉਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਬਣਾਇਆ। ਸਲੇਮ ਦਾ ਤਸਕਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵੀ ਅਨੀਸ ਦੇ ਪੋਰਟਫੋਲੀਓ ਦਾ ਇੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ 1990 ਦਾ ਦਹਾਕਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਮੁੰਬਈ 'ਤੇ ਪਕੜ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ - ਬਾਬਰੀ ਮਸਜਿਦ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਫਿਰਕੂ ਦੰਗਿਆਂ ਤੱਕ। ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਇੱਕ ਥੱਪੜ ਵਾਂਗ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਦਾਊਦ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ। ਇੱਕ ਮੁਸਲਿਮ ਔਰਤ ਨੇ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਟੁੱਟੀਆਂ ਚੂੜੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਭੇਜਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਪਮਾਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਸਾਥੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਤੂੜੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਊਠ ਦੀ ਪਿੱਠ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਗਿਰੋਹ ਦਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਉਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ।

ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਖੁਫੀਆ ਏਜੰਸੀ, ਇੰਟਰ-ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਇੰਟੈਲੀਜੈਂਸ (ਆਈ.ਐਸ.ਆਈ.), ਹੁਣ ਸੱਚਮੁੱਚ ਥੁੱਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇਹ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਥਾਲੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਕਸ਼ਮੀਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਆਈ.ਐਸ.ਆਈ. ਦੀ ਨੀਤੀ 'ਚ 'ਚੁੱਭੀ ਮਾਰਨੀ ਅਤੇ ਖੂਨ ਵਹਾਉਣਾ' ਸੀ। ਹੁਣ, ਯੋਜਨਾ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ 'ਡੂੰਘੀ ਚੀਰਾ' ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਆਈ.ਐਸ.ਆਈ. ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ।

ਫਲਸਤੀਨੀ ਲਿਬਰੇਸ਼ਨ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਫਗਾਨ ਮੁਜਾਹਿਦੀਨ ਵਰਗੇ ਸਮੂਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਆਈਐਸਆਈ ਨੇ ਦੁਬਈ ਦੇ ਕਈ ਅਮੀਰ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦਾਊਦ, ਅਨੀਸ, ਮੁਹੰਮਦ ਦੋਸਾ, ਟਾਈਗਰ ਮੇਮਨ, ਤਾਹਿਰ ਮਰਚੈਂਟ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਭਾਰਤੀ ਡੌਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਵੀਨਤਮ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ: ਤਹਿਰੀਕ-ਏ-ਇੰਤਕਾਮ (ਬਦਲੇ ਦੀ ਪਹਿਲ) ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ।

ਹੁਣ ਤੱਕ, ਕੰਪਨੀ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਟੋਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 'ਅੱਤਵਾਦੀ' ਦਾ ਲੇਬਲ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦਾਊਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਈ। ਖੂਨ ਖੂਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਰਕ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਭਾਰਤੀ ਮੁਸਲਿਮ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਅਤੇ ਗੋਲਾ-ਬਾਰੂਦ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਈ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਿਹਾਦ ਲਈ ਦਿਮਾਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧੋਤੇ ਗਏ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸਜਿਦ ਢਾਹੁਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1992 ਦੇ ਗੁਜਰਾਤ ਦੰਗਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਸਲਿਮ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਘੰਟਿਆਂਬੱਧੀ ਵੀਡੀਓ ਫੁਟੇਜ ਸਨ। ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ, ਗਰਮੀ-ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਮਿਜ਼ਾਈਲਾਂ ਹੁਣ ਲਾਂਚ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ।

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਟਾਈਗਰ ਮੇਮਨ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਹਿਮ ਤੋਂ ਦਾਊਦ ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਮੂਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਚੋਟੀ ਦਾ ਤਸਕਰ ਸੀ - ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਸਰਗਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਦੋਸਾ ਨੇ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਦਾਊਦ ਮੇਮਨ ਨੂੰ 'ਕੱਚਾ ਮਾਲ' ਭਾਰਤੀ ਤੱਟਾਂ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਲੌਜਿਸਟਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਮੇਮਨ ਫਰਵਰੀ 1993 ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਰਾਏਗੜ੍ਹ ਦੇ ਤੱਟ 'ਤੇ ਅੱਠ ਟਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਰਡੀਐਕਸ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਗ੍ਰਨੇਡ ਅਤੇ ਕਈ ਕਲਾਸ਼ਨੀਕੋਵ ਰਾਈਫਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਟੇਜ ਤਿਆਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਿਨਾਲੇ ਲਈ ਲਗਭਗ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਮੇਮਨ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬੰਬ ਹਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟੀਮ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

12 ਮਾਰਚ 1993 ਨੂੰ, ਦੋ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੇ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਦਸ ਬੰਬ ਧਮਾਕੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਹਿਲ ਗਿਆ। ਬੰਬੇ ਸਟਾਕ ਐਕਸਚੇਂਜ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਦੁਪਹਿਰ 1.28 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ, ਏਅਰ ਇੰਡੀਆ ਟਾਵਰ, ਮਸਜਿਦ ਬੰਦਰ ਵਿਖੇ ਅਨਾਜ ਮੰਡੀ, ਪਲਾਜ਼ਾ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲ, ਦਾਦਰ ਵਿੱਚ ਸੈਨਾ ਭਵਨ, ਵਰਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸਪੋਰਟ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਬਾਂਦਰਾ ਅਤੇ ਸਾਂਤਾ ਕਰੂਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੰਜ-ਸਿਤਾਰਾ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚ ਧਮਾਕੇ ਹੋਏ। ਜੇ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਅਤੇ ਮਾਹਿਮ ਮਛੇਰਿਆਂ ਦੀ ਕਲੋਨੀ 'ਤੇ ਵੀ ਗ੍ਰਨੇਡ ਸੁੱਟੇ ਗਏ।

ਲਗਭਗ 257 ਲੋਕ ਮਾਰੇ ਗਏ ਅਤੇ 700 ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ, ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੱਡੀਆਂ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਧਮਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਲੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਕੁਝ ਸੁਰਾਗਾਂ ਨਾਲ ਓਵਰਟਾਈਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਨੇ ਬਲੈਕ ਫ੍ਰਾਈਡੇ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੌ ਉਨੱਤੀ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾ - ਮੇਮਨ ਅਤੇ ਦਾਊਦ - ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀ ਮਿਲੇ।

ਇਸ ਲੜੀਵਾਰ ਬੰਬ ਹਮਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨ। ਭਾਰਤੀ ਮੀਡੀਆ ਨੇ ਹਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੇ ਪੱਧਰ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਦਲੇ ਦੀ ਇਸ ਕਥਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਵੇਂ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਨਤਕ ਧਾਰਨਾ

Machine Translated by Google

ਹੁਣ ਧਰੁਵੀਕਰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕ ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਖੂਨ ਲਈ ਤਰਸ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ, ਦਾਊਦ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਰਾਜਨ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗਿਰੋਹ ਦੇ ਹੁਣੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ, ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਉਲਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਸੰਯੁਕਤ ਅਰਬ ਅਮੀਰਾਤ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਹਵਾਲਗੀ ਸੰਧੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਖਾੜੀ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਭਗੌੜੇ ਪ੍ਰਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਨਾਹਗਾਹ ਸੀ, ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਗੌੜੇ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਘਬਰਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਾਊਦ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ...

ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ।

ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਆਈਐਸਆਈ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, 1994 ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਦਾਊਦ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਰਾਚੀ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਨਵਾਂ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੰਦਰਗਾਹ ਸ਼ਹਿਰ ਮੁੰਬਈ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੰਪਨੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਢੱਕਣ ਲਈ ਭੱਜ-ਦੌੜ

1993 ਦੇ ਧਮਾਕਿਆਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਨ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਆਪਣੇ ਸਾਂਤਾ ਕਰੂਜ਼ ਦਫ਼ਤਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੰਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਔਖੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਜੋਗੇਸ਼ਵਰੀ ਘਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਈ ਗੜਬੜ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੱਖੀ ਦੇਖਿਆ।

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਲੇਮ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਮਾਕੇ ਕਿਸੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਸੰਗਠਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਹ ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਿਆ ਗਿਆ। ਹਨੀਫ਼ ਕੜਾਵਾਲਾ, ਸਮੀਰ ਹਿੰਗੋਰਾ, ਬਾਬਾ ਮੂਸਾ ਚੌਹਾਨ, ਮਨਜ਼ੂਰ ਅਹਿਮਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਭੱਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਤ ਜਾਂ ਅੱਠ ਸਾਲ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਤਸਕਰੀ ਅਤੇ ਭਾਈਗਿਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਧ-ਫੁੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਫਤਰ, ਇੱਕ ਕਾਰ, ਵੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਨ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਿਰੋਹ, ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਪੈਸਾ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਿਖਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਤੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਨਵੀਂ ਬਣੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੁਚਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਲਾਮ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਪੁਲਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਕਾਰ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਬੇਆਰਾਮ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਸਲੇਮ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਦਿੱਲੀ, ਫਿਰ ਲਖਨਊ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਬਣਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਈ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ।

Machine Translated by Google

ਸੱਤ

Machine Translated by Google

ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ

ਅਬੂ ਸਲੀਮ ਨੂੰ ਦੁਬਈ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੁੰਬਈ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੁਬਈ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ 1987 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਸਕਰੀ ਦੇ ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਾਰ ਵਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੁਬਈ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਹਿਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦੇ ਫੁੱਟਪਾਥ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਅਰਬ ਅਮੀਰਾਤ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਆਪਣੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਫੇਰੀਆਂ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਭਾਰਤੀਆਂ, ਪਾਕਿਸਤਾਨੀਆਂ, ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫਿਲੀਪੀਨੋਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਨਰੀਮਨ ਪੁਆਇੰਟ ਅਤੇ ਕਫ਼ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਦੁਬਈ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉੱਚੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ। 1991 ਤੱਕ, ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਗਗਨਚੁੰਬੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਚਮਕਦਾਰ, ਸਾਫ਼ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਮਾਰੂਥਲ ਦੇ ਲੰਬੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਦੁਬਈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਫਿਲਮੀ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਨਕਦੀ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਗੰਦਗੀ ਅਤੇ ਗੰਦਗੀ ਨਾਲ ਭਿੰਡੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਸੀ।

ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਦੁਬਈ ਜਾਣਾ ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਅਨੀਸ ਨਾਲ ਨੇੜਿਓਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਨਵਾਂ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਅਨੀਸ ਦਾਊਦ ਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਨੀਸ ਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦਾਊਦ ਦਾ 'ਖੱਬਾ ਹੱਥ' ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ, ਤਰਕ ਬੇਦਾਗ਼ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਨੌਜਵਾਨ ਦੁਬਈ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ ਵਿੱਚ ਯੂਸਫ਼ ਬਕਰ ਰੋਡ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਊਟ ਬਾਜ਼ਾਰ (ਊਠ ਬਾਜ਼ਾਰ) ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਦੀ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਊਟ ਬਾਜ਼ਾਰ 1970 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਊਠ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਰੂਪ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਾਜ਼ਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਗੀਰ ਬਣ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਬਈ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਊਟ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾ ਕੇ ਅਬਰਾ (ਸਥਾਨਕ ਫੈਰੀ) ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਲਗਭਗ 25 ਅਰਬ ਅਮੀਰਾਤ ਦਿਰਹਾਮ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉੱਥੇ ਆਵਾਜਾਈ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਸਤਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਊਟ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਤੰਗ, ਗੰਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ, ਗੰਦੀ ਬਦਬੂ ਸੀ। ਇਹ ਗੰਦਗੀ, ਪਸੀਨੇ ਵਾਲੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਬਦਬੂ ਅਤੇ ਊਠਾਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਗੰਦੀ ਬਦਬੂ ਦਾ ਇੱਕ ਘਿਣਾਉਣਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੰਟਰਪੋਲ, ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ, ਇੰਟੈਲੀਜੈਂਸ ਬਿਊਰੋ (ਇਬ) ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਖੂਨ ਲਈ ਤਰਸ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਣਦੇਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹਰ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਪਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਖੱਡ ਸਲੇਮ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮੋਹ ਦਾ ਸਰੋਤ ਬਣ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਛੁਪਣਗਾਹ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਸਸਤਾ ਅਤੇ ਅਣਦੇਖਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉੱਥੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਰਾਡਾਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਖਿਸਕ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਦੂਜਾ, ਊਟ ਬਾਜ਼ਾਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੁਆਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੂਰੇ ਹੋਟਲ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਲਈ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਬਦਬੂ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲ ਸਕਣਗੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਛੁਪਣਗਾਹ ਲਈ ਵਿਅੰਜਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਊਟ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਲਿਆਉਣਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਝੌਂਪੜੀ ਨੂੰ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਘਰ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸਥਾਈ

Machine Translated by Google

ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਲਈ ਬਾਰ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਨੀਸ ਦੀ ਵੀਡੀਓ ਕੰਪਨੀ - ਕਿੰਗਜ਼ ਵੀਡੀਓ - ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਵੀਡੀਓ ਟੇਪ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਅਤੇ ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ੀ ਵੀ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਸਨ। ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਿਤਾਰੇ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨੇ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਛੱਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਲੇਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਮੁੰਬਈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਸਾਲ ਲੱਗੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹਾਰਨ ਵਾਲੇ ਰਵੱਈਏ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਜ, ਉਹ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਠੰਡੇ, ਸਖ਼ਤ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸਮਝ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਅਕੀਲ ਅਹਿਮਦ ਆਜ਼ਮੀ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਪਛਾਣ ਹੇਠ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਸਮੀਰਾ ਲਈ ਲਖਨਊ ਵਿੱਚ ਅਕੀਲ ਅਹਿਮਦ ਆਜ਼ਮੀ ਅਤੇ ਸਬੀਨਾ ਆਜ਼ਮੀ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਇਹੀ ਮਾਸਟਰਸਟ੍ਰੋਕ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਹਵਾਲਗੀ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਦਬਾਅ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਅਰਬ ਨੌਕਰਸ਼ਾਹੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਅਰਬ ਅਮੀਰਾਤ ਵਿੱਚ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਚਾਲ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਨੇ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਪਤੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਡੋਜ਼ੀਅਰ ਭੇਜੇ, ਤਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਕਾਸਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ੇਖ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜੀਂਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਨੌਕਰਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਅਬਦੁਲ ਕਯੂਮ ਅੰਸਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ, ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਅਲੀ ਪਛਾਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦਹਿਸ਼ਤ ਫੈਲਾਉਣ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਵਾਗਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ: 'ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੂੰ।'

Machine Translated by Google

ਅੱਠ

Machine Translated by Google

ਪਹਿਲਾ ਖੂਨ

17 ਫਰਵਰੀ 1995 ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਕਰਿਆ ਰਹੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਆਪਣੇ ਅੰਧੇਰੀ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵੱਜਣ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਫ਼ੋਨ ਕੋਲ ਗਈ। ਇਹ ਫ਼ੋਨ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ।

ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਵਜੋਂ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਜਾ ਅਸ਼ੋਕ ਜੈਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਜੋਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸ਼ੋਕ ਘਰ ਨਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੌਣ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਜੋਤੀ ਨੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਸਲੇਮ ਨੇ ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਜੋਤੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਥੱਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਜੋਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਪ੍ਰਦੀਪ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕੋਲਡੋਂਗਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡਣ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਾਲ ਚੁਕਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਰੀ ਹੋਈ, ਜੋਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਪ੍ਰਦੀਪ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਡੌਨ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਨੀਸ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਕਾਰਟੇ ਬਲੈਂਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਅਤੇ ਬਿਲਡਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਟੀਚਾ 'ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣਾ' ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸਕਾਊਟ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਪਾਰਕ ਸੌਦਿਆਂ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਆਪਣੇ ਲੱਖਾਂ ਕਮਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਮੁੱਖ ਜਾਸੂਸੀ ਏਜੰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਿਆਜ਼ ਸਿੱਦੀਕੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਭੂਮਿਕਾ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਰਿਆਜ਼ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਟੀਚਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਹ ਅਸ਼ੋਕ ਜੈਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਲਡਰ ਸੀ। ਜੈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਗੁਲਮੋਹਰ ਜੇਵੀਪੀਡੀ ਵਿਖੇ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਬ੍ਰਿਜਕਮਲ ਬੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੰਜ ਭਰਾ ਸਨ - ਸੁਰੇਸ਼, ਅਸ਼ੋਕ, ਰਾਕੇਸ਼, ਪ੍ਰਦੀਪ ਅਤੇ ਸੁਨੀਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ, ਕਮਲਾ ਕੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ, ਜਿਸਦਾ ਦਫਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੰਗਲੇ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਨੇ ਅਸ਼ੋਕ ਜੈਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਅਸ਼ੋਕ ਕਾਫ਼ੀ ਅਮੀਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵਾਜਬ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਗਿਰੋਹ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ। ਪਰ ਦੂਜੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਸ਼ਤ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਪ੍ਰਦੀਪ ਨੇ ਅਸ਼ੋਕ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ਸੀ।

ਪ੍ਰਦੀਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਬਹਾਦਰੀ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਿ ਮਾਫੀਆ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਡਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਰਿਆਜ਼ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾ ਕੇ ਅਸ਼ੋਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦੀਪ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦੇਵੇ। ਰਿਆਜ਼ ਨੇ ਅਸ਼ੋਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਸਲੇਮ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਕਾਸਕਰ ਅਤੇ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਨਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਨਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਰਿਆਜ਼ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸਨ। ਜੈਨ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਝੁਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਨਾਲ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਇਕੱਲਾ ਬਿਲਡਰ ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਿਲਡਰ

Machine Translated by Google

ਸਲੇਮ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ। ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਕੋਲ ਹੋਰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ, ਸਿਰਫ਼ ਮਜ਼ਾਕ।

ਇਸ ਲਈ ਸਲੇਮ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਖ਼ੂਨ ਵਹਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਪੰਜ ਜੈਨ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਫੈਲਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਸ਼ੋਕ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਆਖਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ। ਪ੍ਰਦੀਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਖੋਹਦੇ ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਸਲੇਮ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਨੀਸ ਨੇ ਗੱਲਬਾਤ ਸੰਭਾਲੀ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਦੀਪ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ, ਅਤੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਨੀਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਗੁਆਚੇ ਮਾਣ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਭਰਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਇਹ ਹੁਣ ਪੈਸੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਮੁਹੰਮਦ ਮਹਿੰਦੀ ਹਸਨ (ਉਰਫ਼ ਸੰਨੀ) ਨੂੰ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਲੀਮ ਹਾਦੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਸੌਦਾ ਮਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੰਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਦੀਪ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਇਨਾਮ ਦੇਵੇਗਾ। ਹਥਿਆਰ ਭਿੰਡੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ।

ਸਿਰਫ਼ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਫੀਆ ਹਿੱਟਮੈਨ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾ ਕੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਿੱਟਮੈਨਾਂ ਨੂੰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡੇ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਕੋਰੀਅਰ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮੈਨੇਜਰ ਤੋਂ ਬੰਦੂਕ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੂਟਰ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਸਟਾਰ ਪਿਸਤੌਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਲਗਭਗ 1 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਸੀ, ਮਾਫੀਆ ਬੌਸ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਤਸਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਰੱਖਣਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਾਦੀ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬੈਠ ਕੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਹਾਦੀ ਨੇ ਰੇਕੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ। ਹਾਦੀ ਨੂੰ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਢੁਕਵੇਂ ਪਲ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਲੱਗ ਗਏ। 7 ਮਾਰਚ 1995 ਨੂੰ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਦੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦੀਪ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਪ੍ਰਦੀਪ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ, ਸੁਨੀਲ, ਜੋ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੌਤ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਹਾਦੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। ਸੁਪਰ ਸ਼ੂਟਰ ਨੇ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਫ਼ੋਨ ਕਲਿੱਕ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸਲੇਮ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਲੇਮ ਲਈ, ਪ੍ਰਦੀਪ ਦਾ ਕਤਲ ਉਸ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੌਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੋਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ 1982 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦੀਪ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

20 ਮਾਰਚ 1995 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਜੋਤੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਤੇਰਹਵਾਂ ਦਿਨ (ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਦਿਨ) ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ , ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਫੋਨ ਆਇਆ। ਫੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਦੀਪ ਦੀ ਪਤਨੀ ਜੋਤੀ ਵਜੋਂ ਦੱਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪ੍ਰਦੀਪ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਦੂਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜਾਂ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਫੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ, ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ, ਕਿਹਾ, 'ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੂੰ' ਅਤੇ ਫਿਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੁਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੇ ਪ੍ਰਦੀਪ ਸਿਰਫ਼ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ।

Machine Translated by Google

ਜੋਤੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। 'ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਜੀਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਕਿ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ,' ਸਲੇਮ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਜੋਤੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਫੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਜੀਜੇ ਸੁਨੀਲ ਨੇ ਫੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ 'ਅਬੂ ਸਲੇਮ' ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸੁਨੀਲ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਭੁਗਤਾਨ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਗੇ, ਪਰ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਕਦੀ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫਲੈਟ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣ ਜੋ ਉਹ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੀਮਤ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਧਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੁੰਬਈ ਵਰਗੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਕਦੀ ਲਈ ਵੇਚੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਨਕਦੀ ਉਪਲਬਧ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਫਲੈਟਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ।

2006 ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਅੱਠ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਤਗਾਲ ਤੋਂ ਸਲੇਮ ਦੀ ਹਵਾਲਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਕਤਲ ਕੇਸ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। 2008 ਵਿੱਚ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜੋਤੀ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਗਵਾਹੀ ਸੀ ਜੋ ਸਲੇਮ ਵਿਰੁੱਧ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਬਤ ਹੋਣੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਸਲੇਮ ਦੀਆਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ

1980 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1990 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੱਕ ਮੁੰਬਈ ਮਾਫੀਆ ਵਿੱਚ ਕੰਟਰੈਕਟ ਕਿਲਿੰਗਜ਼, ਜਾਂ ਸੁਪਾਰੀ ਹਿੱਟਸ, ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪੇਸ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਮੋਟੀ ਰਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ; ਇਹ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲਾਭਦਾਇਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ। ਸੁਪਾਰੀ ਦੇ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਵਿਰੋਧੀ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਸਜ਼ਾ-ਏ-ਮੌਤ ਸੀ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੀੜ ਦੇ ਬੌਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਲੂਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੈਸੇ ਵਾਲੇ ਥੈਲਿਆਂ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦੇ ਕੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕਤਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਿਚਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਵਹਿਸ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਸੀ।

1980 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਰਚਿਤ ਸੁਪਾਰੀ ਕਤਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣ ਅਤੇ ਪਠਾਨ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੇ ਮੁਖੀ ਅਮੀਰਜ਼ਾਦਾ ਦਾ ਸੀ। ਅਮੀਰਜ਼ਾਦਾ ਨੇ ਦਾਊਦ ਦੇ ਭਰਾ ਸਾਬੀਰ ਕਾਸਕਰ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਦਾਊਦ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਮੀਰਜ਼ਾਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਸੁਣਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਦਾਊਦ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਦਾਊਦ ਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਪਰਦੇਸੀ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 50,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਕਮ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਸਰਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਹੀ।

ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਾਊਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਡੌਨ ਲਈ ਜਵਾਬੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਫ਼ਾਇਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਦਾਊਦ ਦੇ ਗੈਂਗ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜੋੜੀਆਂ - ᵦ2 ਅਤੇ ₛ2 - ਕਾਫ਼ੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਗੈਬਰੀਅਲ ਅਤੇ ਬਚੀ ਪਾਂਡੇ ਨੂੰ ਟੂ ਬੀ ਜਾਂ ਬੀ ਸਕੁਏਅਰ ਜਾਂ ᵦ2 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੇ 1980 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਅਤੇ 1990 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਦਾਊਦ ਲਈ ਕਈ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਲੋਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਦਿੱਲੀ, ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਗੁਜਰਾਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਪੁਲਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਮਰਾ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ-ਠਾਣੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਭਜਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਬੀ2 ਦੇ ਯੁੱਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਦਾਊਦ ਦੇ ਗਿਰੋਹ ਨੇ ਫਿਰ ₛ2 ਨਾਮਕ ਦੋ ਘਾਤਕ ਕਾਤਲਾਂ ਦਾ ਉਭਾਰ ਦੇਖਿਆ - ਸੁਨੀਲ ਸਾਵੰਤ, ਉਰਫ ਸੌਤਿਆ, ਅਤੇ ਸੁਭਾਸ਼ ਸਿੰਘ ਠਾਕੁਰ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਅੰਡਰਟੇਕਰ' ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੰਬਈ ਮਾਫੀਆ ਨੇ 1990 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਲਾਸ਼ਨੀਕੋਵ ਰਾਈਫਲਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਸੌਤਿਆ ਅਤੇ ਠਾਕੁਰ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ₐₖ-47 ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਦਬਦਬਾ ਮਿਲਿਆ। ਬੌਸ ਇਹਨਾਂ ਕਾਤਲ ਦਸਤੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਕੰਮ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਹਾਈ-ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਕਤਲ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦੋ ਜੋੜੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਏ ਟੀਮ ਅਤੇ ਬੀ ਟੀਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਟੀਮਾਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਟੀਮ ਦੇ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਕਅੱਪ ਹੋ ਸਕੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮੁੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਸਕੇ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਜਰਬਾ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਬੌਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਿੱਤਿਆ, ਬੀ ਟੀਮ ਨੂੰ ਏ ਟੀਮ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਰ ਕੋਈ ਗੈਂਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰ ਦੇ ਰੈਂਕ ਤੱਕ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਕੁਦਰਤੀ ਹਿੱਟਮੈਨ ਸਨ, ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਨਿਡਰ ਅਤੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਵਾਲੇ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਦਾਊਦ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਅਨਿਲ ਪਰਬ, ਉਰਫ ਵਾਂਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਹਿੱਟਮੈਨ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਬ ਧਮਾਕੇਦਾਰ ਰਹੀ। ਉਸਨੂੰ ਵਿਖਰੋਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਵਾਹ, ਹੰਸਰਾਜ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਸੌਤਿਆ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੱਕ ਇੱਕ ਹਿੱਟਮੈਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਚੱਲੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੁਭਾਸ਼ ਸਿੰਘ ਠਾਕੁਰ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸੌਤਿਆ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫਾਰਮ ਬਣਾਈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਈ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੰਫੋਰਸਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਣ ਜਿਵੇਂ ਦਾਊਦ ਨੇ ਕਦੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸੀ, ਪਰ ਰੇਕੀ ਕਰਨ, ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ, ਖਾਣ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਦਸ ਗਲੀ ਦੇ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਕੋਲ ਉਹ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਤਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਿਰੋਹ ਦੀ ਸਾਖ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰਾਂ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ 'ਤੇ ਬਣੀ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਦੇ ਗੈਂਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਘਾਤਕ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਸਲੀਮ ਸ਼ੇਖ ਉਰਫ ਸਲੀਮ ਹੱਦੀ ਸੀ। ਸਲੀਮ ਇੱਕ ਆਮ ਮੁਸਲਿਮ ਨਾਮ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਸਲੀਮ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਖਿਤਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਸਲੀਮ ਗੈਂਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਟੈਂਪੋ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਲੀਮ ਟੈਂਪੋ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਲੀਮ ਜੋ ਨਕਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਲੀਮ ਪਾਸਪੋਰਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਲੀਮ ਬਿਸਮਿੱਲਾ ਖਾਨ ਜੋ ਕੁਰਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਲੀਮ ਕੁਰਲਾ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਇੱਕ ਸਲੀਮ ਜਿਸਨੇ ਦੱਖਣੀ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਂਗਰਸੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਲਈ ਬੂਥ ਕੈਪਚਰਿੰਗ ਵਿੱਚ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਸਲੀਮ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਹੋਰ ਸਲੀਮ ਸਨ ਜੋ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜੀਬ ਖਿਤਾਬ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

ਸਲੀਮ ਸ਼ੇਖ, ਜਾਂ ਸਲੀਮ ਹੱਦੀ, ਇੱਕ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਘੋਰ ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਭੁੱਖਮਰੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਸਕੂਲ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ, ਸਲੀਮ ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਐਡਮਜ਼ ਐਪਲ ਸੀ ਜੋ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਘਬਰਾਹਟ ਜਾਂ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹਿੱਟਮੈਨ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਲੀਮ ਹਾਦੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਦੀ ਦਾ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੈ ਹੱਡੀ। ਇਹ ਉਪਨਾਮ ਹੋਰ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਲੀਮ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਹੱਡੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਗਿਆ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਦਾਊਦ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਡਲ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਹਦੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਸਾਥੀ ਲੱਭਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਿੱਲ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨਾਈਗਾਓ ਵਿਖੇ ਲੋਕਲ ਆਰਮਜ਼ (LA) ਡਿਵੀਜ਼ਨ-II ਦੇ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਰਾਜੇਸ਼ ਇਗਵੇ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਗਵੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮਾਂਡੋ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਦੇਰ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਗਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਕਮਾਂਡੋ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੈਲੀਬਰ ਦੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਾਲ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਗੈਰ-ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਘਾਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਅਸਥਾਈ ਮੁਅੱਤਲੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਿਹਰਾ ਗੁਆਉਣਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਲਗਭਗ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਗਵੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੁਅੱਤਲੀ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ LA-II ਵਿੰਗ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਐਸਕਾਰਟ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਈ ਗੈਂਗਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨਾਲ ਅਕਸਰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਗੈਂਗ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਐਸਕਾਰਟ ਡਿਊਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੌਰਾਨ ਇਗਵੇ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਗੈਂਗ ਦਾ ਆਗੂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਆਪਣੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇਗਵੇ ਪੈਸੇ ਲਈ ਬੇਤਾਬ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਲੇਮ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਗਵੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੈਂਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਮਾਫੀਆ ਡੌਨ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਸ ਰੁਝਾਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਮਰ ਨਾਇਕ ਨੇ ਅਪਣਾਇਆ ਜਿਸਨੇ ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਬਰਖਾਸਤ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗੈਂਗ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਾਦੀ-ਇਗਵੇ ਜੋੜੀ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਜੋਂ ਇਗਵੇ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਰੇਕੀ ਮਿਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਜਾਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਉੱਚ-ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਆਪਣੀ ਦਲੇਰੀ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਇਸ ਜੋੜੀ ਦੀ ਸਫਲ ਦੌੜ ਨੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਕਈ ਦਰਜੇ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਉਸਦੀ ਵੱਧਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਰਹੇ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਫੌਜ ਦੀ ਭਰਤੀ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਇਗਵੇ ਉਸਦੇ ਤਾਜ ਵਿੱਚ ਹੀਰਾ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮਾਫੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭਰਤੀ ਇੱਕ ਅਸਲ ਪਲਟਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਚਾਨਕ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ।

Machine Translated by Google

ਦਸ

Machine Translated by Google

ਸੇਲਮ ਇੰਪੋਰਟਸ ਰੈਂਟ-ਏ-ਕਿਲਰ

ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਸੀਨ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ । ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਲੇਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੈਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਹਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਬਿਲਡਰ ਤੁਰੰਤ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਗੇ।

ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ, ਬਿਲਡਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਆਮ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਭਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਸੁੱਕਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਅਨੀਸ ਦੋਵੇਂ ਸਲੇਮ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੁਬਈ ਦੇ ਡੇਰਾ ਵਿੱਚ ਨੈਫ਼ ਰੋਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਦਫ਼ਤਰ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਪਰਲ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਬਾਰ੍ਹਵੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਅਨੀਸ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਕਿੰਗਜ਼ ਵੀਡੀਓ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਕਰਮਾਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰ ਸ਼ੋਅਰੂਮ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਗ ਆਫ਼ ਕਾਰਜ਼ ਕਿਹਾ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਜੁਮੇਰਾਹ ਬੀਚ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਬੰਗਲੇ ਮਿਲੇ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਜੋਂ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਕੱਢਣ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਲਈ ਦੁਬਈ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਲੇਮ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਫਲਤਾ ਪਿੱਛੇ ਉਸਦੀ ਪਾਗਲਪਨ ਜਾਂ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਵਿਕਸਤ ਰਣਨੀਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੀਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਬੇਅੰਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਬੇਤਰਤੀਬ ਅਮੀਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕੁਝ ਧਮਕੀਆਂ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਨੇਪਾਲ ਤੋਂ ਮੁੰਬਈ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਭੇਜਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਹਥਿਆਰ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੂਹਾਂ ਲਈ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਹਿੱਟਾਂ ਦਾ ਢੰਗ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਲੀਮ ਹਾਦੀ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਸਲੇਮ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਲੀਮ ਹਾਦੀ ਤੁਰੰਤ ਚੈਂਬੂਰ ਦੇ ਇੱਕ ਫੋਨ ਬੂਥ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਿੱਟ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਲਈ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਦੀਆਂ 'ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ' ਬਿਲਡਰਾਂ, ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ, ਉਦਯੋਗਪਤੀਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਲੀਮ ਹਾਦੀ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਮਬੰਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਬਿਲਡਰਾਂ, ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਵਾਲਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਰਾਹੀਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਧਾਰਨ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਹ ਸਤਿਕਾਰ ਮਿਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਉਸ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਸਲੇਮ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਫੈਲਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਤੋਂ ਕਿ ਉਹ ਨਵਾਂ ਗੈਂਗਸਟਰ ਜਿਸਨੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦਾ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ। ਅਨੀਸ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਮਿਲਾਉਣ ਜਾਂ ਚਾਹ ਦਾ ਕੱਪ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਿਹਾ।

ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਲੇਮ ਨੇ ਅਗਲਾ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਚੈਂਬੂਰ ਦੇ ਬਿਲਡਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੁਕਰੇਜਾ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ। ਕੁਕਰੇਜਾ ਦੀ 18 ਸਤੰਬਰ 1995 ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਉਪਨਗਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਕਰੇਜਾ ਦੇ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੇ ਦੁਬਈ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ 1 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ।

Machine Translated by Google

ਕੁਕਰੇਜਾ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ। ਕੁਕਰੇਜਾ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨੇ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਬਿਲਡਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਹੁਣ, ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਅਪਰਾਧ) ਸਨ, ਅਤੇ ਰਾਕੇਸ਼ ਮਾਰੀਆ, ਜੋ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸਨ, ਨੇ ਸਲੇਮ ਗੈਂਗ ਦੇ ਵਧਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਗੈਂਗ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਰਟਲਿਸਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਦੀ ਅਤੇ ਇਗਵੇ, ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸੁਪਰ ਸ਼ੂਟਰ, ਕੁਕਰੇਜਾ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਲੇਮ ਦੇ ਗਿਰੋਹ ਦੇ ਵਧ ਰਹੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਘਬਰਾ ਗਏ ਅਤੇ ਘਬਰਾ ਗਏ।

ਸਲੇਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੱਦੀ ਅਤੇ ਇਗਵੇ ਵਰਗੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੋੜੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹਿੰਗੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨੇ ਗਿਰੋਹ ਦੇ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਸਰੋਤਾਂ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ। ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਚਾਅ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਲੇਮ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਨਿਵੇਸ਼ 'ਤੇ ਜ਼ੀਰੋ ਰਿਟਰਨ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇੱਕ ਤਸਕਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ, ਸਲੇਮ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਨਿਵੇਸ਼ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਚਾਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਜਿਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕੰਟਰੈਕਟ ਕਿਲਿੰਗ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਲਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸਗੋਂ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚੁਣੌਤੀ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸਨ, ਮੁੰਬਈ ਜਾਣ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਸਨ, ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੇ ਚੰਗੀ ਤਨਖਾਹ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਭੁੱਖੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਹ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜਾਣੂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ 100 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਆਮਦਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਭੜਕਾਹਟ 'ਤੇ ਹਿੰਸਕ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੇ ਝੜਪਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਸੀ ਰਿਵਾਲਵਰ ਜਾਂ ਹੈਂਡਗਨ ਵੀ ਰੱਖੇ ਸਨ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਤਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ ਕਿਸੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦੂਰੋਂ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਭੱਜਣਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਗੋਰਖਪੁਰ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਨਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਲਈ ਵਾਪਸੀ ਰੇਲਵੇ ਟਿਕਟ ਅਤੇ 5000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਨਕਦ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣੇ ਪਏ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਵਿੱਤੀ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। 'ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ 5000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਲਈ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰਨ ਲਈ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

"ਜੇ ਉਹ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦਾ। ਜੇ ਉਹ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਢਿੱਲੇ ਪੈਸੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਸਲੇਮ ਨੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ।

ਸਲੇਮ ਲਈ, 5000 ਰੁਪਏ ਸ਼ਾਇਦ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਸਲੇਮ ਕੋਲ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਟਰਿੱਗਰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਕਤਲ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁਲਿਸ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣਾ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ। ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਪੁਲਿਸ ਵਿਚੋਲਿਆਂ ਜਾਂ ਕਤਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਿੰਕ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੀ। ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ, ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਛਲਕਦੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਇੱਕ ਚੋਟੀ ਦੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ।

ਇਸ ਮਿਸ਼ਰਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਿੰਨਤਾ ਜੋੜੀ ਗਈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਜਾਂ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਕੋਰੀਅਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੂਟਰਾਂ ਤੱਕ ਹਥਿਆਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੁਣ ਸਲੇਮ ਨੇ ਗਿਰੋਹ ਲਈ ਗਰੀਬ ਮੁਸਲਿਮ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੋਰੀਅਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਔਰਤਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀਆਂ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ) ਦੀਆਂ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਸਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਡਰੋਂ, ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧੀਆਂ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

ਨੌਕਰੀ ਵੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹ ਵੀ ਮਿਲੀ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਡਿਲੀਵਰੀ ਮੈਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਛੁਕ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਨਪੜ੍ਹ ਆਦਮੀ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਨੂੰ 'ਡਿਸਪੋਜ਼ੇਬਲ' ਕਾਤਲਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ 'ਸਿੰਗਲ-ਯੂਜ਼' ਕਾਤਲਾਂ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਉਦਾਹਰਣ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗੇ ਅੰਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ।

Machine Translated by Google

ਗਿਆਰਾਂ

Machine Translated by Google

ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ

1990 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਅੱਜ ਦੇ ਸੈਨੀਟਾਈਜ਼ਡ, ਸਟੂਡੀਓ-ਨਿਯੰਤਰਿਤ, ਕਾਰਪੋਰੇਟ-ਵਿੱਤੀ ਉਦਯੋਗ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟਿੰਸਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੁਗਲ ਅਤੇ ਮੈਡਰਿਨ ਸਨ ਜੋ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਾਲੇ ਧਨ ਦੀ ਅਥਾਹ ਰਕਮ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੀ ਅਸਲ ਸੋਨੇ ਦੀ ਖਾਨ ਵੱਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਹਿਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੁਭਾਸ਼ ਘਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਸੁਪਰਸਟਾਰਡਮ ਦੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਘਈ ਦੇ ਪੈਸੇ 1993 ਵਿੱਚ ਬਾਕਸ ਆਫਿਸ 'ਤੇ ਆਈ ਸੁਪਰਹਿੱਟ ਫਿਲਮ ' ਖਲਨਾਇਕ' ਤੋਂ ਹੀ ਵੱਜ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਹੁਣ-ਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਹੁਣ-ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਨੇ ਅਭਿਨੈ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੇ ਸਟਾਕ ਇੰਨੇ ਵੱਧ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਹਰੁਖ ਖਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਲਈ ਸਾਈਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਣ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਘਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਇਸ 'ਹਿੱਟ' ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਪੰਜ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਜ਼ੋਨ VII ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਪੁਲਿਸ ਸੱਤਿਆਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹਿੱਟ ਸਕੁਐਡ ਬਾਰੇ ਖੁਫੀਆ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਹਾਇਕ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਪ੍ਰਦੀਪ ਸ਼ਰਮਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਸਤੇ ਨੂੰ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਨਾਕਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਟੀਮ ਨੇ ਜਾਲ ਵਿਛਾ ਕੇ ਪੰਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਕਾਤਲਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

ਸਲੇਮ, ਆਪਣੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ: 'ਹੁਣੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿਓ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹੋ।' ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਘਈ ਨੇ ਇੱਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਫਿਲਮ ' ਪਰਦੇਸ' ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਘਈ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਈਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਲੇਮ ਨੇ ਫਿਲਮ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਟ ਮੰਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਾਈਰੇਟਿਡ ਕਾਪੀਆਂ ਬਣਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕੇ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਘਈ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਹੈ।

ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਰਾਜੀਵ ਰਾਏ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਤ੍ਰਿਦੇਵ (ਨਸੀਰੂਦੀਨ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਸੰਨੀ ਦਿਓਲ ਅਭਿਨੀਤ), ਮੋਹਰਾ (ਅਕਸ਼ੈ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਰਵੀਨਾ ਟੰਡਨ ਅਭਿਨੀਤ) ਅਤੇ ਗੁਪਤ (ਬੌਬੀ ਦਿਓਲ ਅਤੇ ਕਾਜੋਲ ਅਭਿਨੀਤ) ਵਰਗੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਵਪਾਰਕ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਰਾਏ ਨੂੰ ਘਈ ਨਾਲੋਂ ਮਨਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਆਦਮੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇੰਡੀਅਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਨਿਊਜ਼ ਰਿਪੋਰਟਰ ਦਾ ਇੱਕ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ । ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਨਾਲ, ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀ ਇੰਨੇ ਅਯੋਗ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵੀ ਮੌਤ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਈ ਜਾਂ ਰਾਏ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਗਲਾ ਹਫ਼ਤਾ ਆਇਆ ਅਤੇ, ਯਕੀਨਨ, ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਤਲ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦਾ ਵੱਡਾ ਟਿਕਟ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੰਡੀਅਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫੋਨ ਕੀਤਾ। 'ਕੀ ਇਹ ਉਹ ਕਤਲ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ?' ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਲਾਈਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਉਹ ਸ਼ੋਰ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਹਾਈ-ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਫੀਆ ਘਬਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਾਊਦ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗਿਰੋਹ ਡਰ ਕੇ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੂਛਾਂ ਸਨ।

ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਝਿਜਕਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੀ, 'ਯੇ ਕਤਲ ਲਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਡਵਾਨੀ ਨੇ ਕਰਵਾਯਾ ਹੈ, ਤੁਸੀ ਉਸਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਕੇ ਕਿਉ ਨਹੀ ਪੁੱਛਦੇ?' ਇਸ ਲਈ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਕਤਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਫਿਲਮ ਇੰਡਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਜੜ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ਡਰ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਲਮਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਜਿਹਾ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਤਰਕ: ਜੇ ਇਹ ਆਦਮੀ ਘਈ ਵਰਗੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਵਰਗੀ ਵੱਡੀ ਮੱਛੀ ਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਫਿਲਮੀ ਹਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਕੋਡ ਨਾਮ ਵਰਤਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: ਕੈਪਟਨ।
ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਟੈਪ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਸਬੂਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਕੋਡ ਨਾਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇੰਡਸਟਰੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੈਪਟਨ ਦੀਆਂ ਕਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਇੰਡਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਸੂਸਾਂ ਅਤੇ ਸਕਾਊਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫੌਜ ਵੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਇੰਡਸਟਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼੍ਰੇਣੀ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੌਬੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਟਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। 'ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਚੋਟੀ ਦੇ ਫਿਲਮੀ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੇ ਬੌਬੀ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੌਬੀ ਨੂੰ ਡੇਟਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ,' ਇੱਕ ਚੋਟੀ ਦੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਚੋਟੀ ਦੇ ਸਿਤਾਰੇ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਮਵਰ ਬੈਨਰਾਂ ਨਾਲ ਡੇਟਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁੱਕੀ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਈਨਿੰਗ ਰਕਮ ਅਤੇ ਫੀਸ ਲਈ ਬੇਅੰਤ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕੈਪਟਨ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਕਾਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਵਾਰ ਬੌਬੀ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਧਮਕੀ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਫ਼ਤ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਨਾਮ ਸਲੇਮ ਦੀ ਸੈੱਲ ਫੋਨ ਬੁੱਕ ਦੇ ਵਾਸੀ ਹੋ ਗਏ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਾਂ ਗਾਣੇ ਦੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਲਈ ਕਿਸੇ ਯੂਰਪੀਅਨ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਲਈ ਉਡਾਣ ਭਰਦੇ ਸਨ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਲੇਮ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਮਾਫੀਆ ਬੌਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਅਰਸਲਾਨ (ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਹਾਇਕ) ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਸੁਭਾਅ ਸੂਝਵਾਨ, ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਦੀ ਸਾਖ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ, ਖੂਨੀ ਡੌਨ ਵਰਗੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਮੁੰਬਈ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਗੰਦੀ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ, ਸਲੇਮ ਦਾ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇੱਕ-ਪਾਸੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਉਹ ਬਾਲੀਵੁੱਡ, ਇਸਦੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿ, ਇਸਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਪਲਾਟਾਂ, ਇਸਦੇ ਡਰਾਮੇ ਤੋਂ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਹਰੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਤ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਅਰਸਲਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੋਠੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੱਕ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਕਦੇ-ਕਦੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਭਾਈ ਦਾ ਮਿਸਡ ਕਾਲ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਕਾਲਰ ਨਾਲ ਕਾਲਪਨਿਕ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਿਤਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸਟਾਰਲੇਟ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪਛਾਣ ਉਸ ਨਾਲ ਵੀ ਵਰਤੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੂੰਖਾਰ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।

ਉਸਦੇ ਭੋਲੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੂਰਖਤਾ ਦਾ 'ਬਿਹਤਰ ਇਸਤੇਮਾਲ' ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ, ਨਿਰਦੇਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਟਾਰਲੇਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਕੈਪਟਨ ਦਾ ਡਰਾਉਣਾ ਫ਼ੋਨ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਸੈੱਟ ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਆਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਾਤਾ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਕੈਪਟਨ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਝਗੜਾ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਪਛਾੜਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਬੇਤਾਬ ਖੋਜ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

'ਹ-ਹੈਲੋ ਭਾਈ,' ਪੀੜਤ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।
ਸਲੇਮ ਕੁਝ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ, ਬਸ ਬਰਫ਼ ਤੋੜਨ ਲਈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਦਾ ਕਿ ਕੀ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ।

'ਸਭ ਆਪਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ, ਭਾਈ,' ਬਦਕਿਸਮਤ ਨਿਰਮਾਤਾ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇਗਾ, ਇੱਕ ਹਤਾਸ਼ ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਚੋਣ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਸਦੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕਹਾਣੀ

Machine Translated by Google

ਸੁਰੂ ਕਰੋ।

'ਪਰਿਵਾਰ ਮੇਂ ਮੌਤ ਹੋਇ ਥੀ। ਤੋਹ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ-ਪੰਚ ਹਫਤੋਂ ਸੇ ਕੋਈ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਪੈਸਾ ਭੀ ਕਾਮ ਹੈ।'

ਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਾਸੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਲੇਮ ਦਾ ਜਾਸੂਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਉਲਟ ਰਿਪੋਰਟ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸਲੇਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਕਾਲ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਹੀ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸ਼ਾਟ ਖੇਡਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਫਿਰ ਹੋਰ ਧਮਕੀ ਭਰੇ ਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਲਈ ਨਾ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਲਾ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਨੈੱਟਵਰਕ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਮਿਰ ਖਾਨ, ਜੇਪੀ ਦੱਤਾ ਅਤੇ ਰਾਕੇਸ਼ ਰੋਸ਼ਨ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਈ ਅਤੇ ਰਾਏ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੁਨੇਹੇ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਉਸੇ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਸਾਰਾ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਹੁਣ ਸਲੇਮ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਜਾਂ ਸਲੇਮ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਿਆ।

Machine Translated by Google

ਬਾਰਾਂ

Machine Translated by Google

ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਸਾਜ਼ਿਸ਼

12 ਜੂਨ 1997

ਇਹ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ । ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਕੋਈ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਇੰਡਸਟਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੁੰਬਈ ਅਤੇ ਦੁਬਈ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਹਿੱਲਣ ਵਾਲੇ ਵੀ। ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਵਿੱਕੀ ਗੋਸਵਾਮੀ ਦੀ ਐਂਪਾਇਰ ਹੋਟਲ ਚੇਨ ਦੀ ਸੁਰੂਆਤ ਸੀ।

ਦੱਖਣੀ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਦਨਾਮ ਡਰੱਗ ਮਾਫ਼ੀਆ ਗੋਸਵਾਮੀ, ਜਿਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਖ, ਉਦਯੋਗਪਤੀ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਥੈਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਲਾਂਡਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਹੋਟਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਦੋਸਤ ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੁੰਬਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਿਲਮੀ ਸਿਤਾਰੇ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਗਈਆਂ ਸਨ - ਹੁਣ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਇਹ ਚਮਕਦੀ ਗਲੈਕਸੀ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਸੀ।

ਪਰਦੇ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਉਸ ਲਈ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬੇਅੰਤ ਸਰੋਤ ਸੀ।

ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲਾਈਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਰੋਦਾ ਹੋਇਆ ਬੰਦਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹੀ ਬੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇਕੱਲੇ ਤੀਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਸਕੂਲ ਬੱਸ ਨੂੰ ਬਚਾਉਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਨੰਗੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਵੀ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਰੋਮਾਂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਖਾਲੀ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਦੋ।

ਅਨੀਸ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇਸ ਵੱਡੀ ਪਾਰਟੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਨੀਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਓਨੀ ਹੀ ਵੱਡੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏ ਕਿ ਚੰਕੀ ਪਾਂਡੇ, ਜੈਕੀ ਸ਼ਰਾਫ, ਸਲਮਾਨ ਖਾਨ, ਸ਼ਾਹਰੁਖ ਖਾਨ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਆਮ ਨਾਮਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਟਾਰ-ਸਟੱਡਡ ਗਾਲਾ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਵੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਗੋਸਵਾਮੀ ਦੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਨਮੋਹਕ ਔਰਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਾਈਡ ਸ਼ੋਅ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਦੇ ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪਠਾਨ ਟੋਲਾ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਮਨ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਰਕਟ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਨਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਕਾਏ ਹੋਏ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਅਤੇ ਝੁਲਸ ਗਏ ਸਟਾਰਲੇਟ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਬੀਅਰ ਦਾ ਇੱਕ ਘੁੱਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੱਖਿਆ ਸੀ ਪਰ 'ਸੱਜੇ' ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਦੀ ਇੱਕ ਬਲਦੀ ਇੱਛਾ ਪਾਲਦੇ ਸਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ।

ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਡੀ-ਕੱਪ ਦੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਮਿਕਾ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ 'ਵਾਧੂ ਮੀਲ' ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਸਲੇਮ ਸੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਵੱਲ ਘੂਰਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੱਡੇ ਪਰਦੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨੱਚਦੇ ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਹੁਣ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ 'ਵਾਧੂ ਮੀਲ' ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਗਈ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸੱਦਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੌਣ?

Machine Translated by Google

ਕੀ ਇਸ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ਦੁਬਈ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਟਿਕਟਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਰਾਇਲ ਐਪਾਇਰ ਹੋਟਲ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਤਾਰੇ ਨੇ ਪਾਰਟੀ ਛੱਡਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਗਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੋਟੀ ਦੇ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਲਿਆ। ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੰਗੀਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੀ, ਸ਼ਰਾਬ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਭਰਪੂਰ ਸੀ। ਏਕੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਇਮ ਚਮੜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਕਲੀਵੇਜ ਅਤੇ ਪਤਲੀਆਂ ਕਮਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ੇਖਾਂ ਅਤੇ ਸਿਤਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਜੈਕਾਰਾ ਗਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਅਤਿ-ਆਧੁਨਿਕ ਸਾਊਂਡ ਸਿਸਟਮ ਨੇ ਇੱਕ ਗਾਣੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਲਾਈਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਜੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਹਿੰਦੀ ਸੰਗੀਤ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸੀ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸਲੇਮ ਉਸ ਰਾਤ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਉਸ ਕੋਲ ਆਇਆ। ਇਹ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਨਦੀਮ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਫਲ ਨਦੀਮ-ਸ਼ਰਵਣ ਜੋੜੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਨਦੀਮ ਸਿੱਧਾ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ - ਜੋ ਕਿ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣਾ ਸੀ। ਨਦੀਮ ਦੀਆਂ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਦਿੱਗਜ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ, ਸਲੇਮ ਨਦੀਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕੁਝ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਹਿਲਾਉਣ ਅਤੇ ਹੱਥ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨੇ ਵੇਟਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਦੀਮ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਖੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਓਨੀਆਂ ਮਾੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿੰਨੀਆਂ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਗੁਲਸ਼ਨ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਸ਼ਰਵਣ ਰਾਠੌੜ ਨੂੰ 1990 ਦੀ ਰਾਹੁਲ ਰਾਏ-ਅਨੂ ਅਗਰਵਾਲ ਸਟਾਰਰ ਫਿਲਮ ਆਸ਼ੀਕੀ ਲਈ ਸੰਗੀਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕੇ ਪਹਿਲਾ ਵੱਡਾ ਬ੍ਰੇਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਨਦੀਮ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਨਦੀਮ ਵੱਲੋਂ 25 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਟੋਕਨ ਅਦਾਇਗੀ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏਗੀ ਕਿ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦਾ 'ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ'। ਨਦੀਮ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਨਦੀਮ ਨੇ ਗੱਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਉਠਾਏਗਾ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੰਗੀਤ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚਮਕਦਾਰ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼, ਸਥਾਨ, ਦਿਨ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਭੱਜਣ ਦੇ ਰਸਤੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰੀਏਬਲਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਚਾਰਟ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਕਿ ਕੀ ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਸ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਗੇਂਦ ਖੇਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਲੇਮ ਉਸਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਸਲੇਮ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਨਦੀਮ ਦਾ ਸਬਰ ਟੁੱਟਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਲਸ਼ਨ ਨਾਲ 'ਡੀਲ' ਕਰਨ ਦੀ ਕੀਮਤ 25 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਸੀ। 28 ਜੁਲਾਈ 1997 ਨੂੰ, ਜੁਹੂ ਦੇ ਨੈਚੁਰਲ ਆਈਸ ਕਰੀਮ ਸਟੋਰ 'ਤੇ, ਨਦੀਮ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਕਦੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ। ਨਦੀਮ ਨੇ ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਸੰਗੀਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪੁਲਿਸ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇਗੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਵਾਹ ਲਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੱਡੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ। 9 ਅਗਸਤ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਟੀ-ਸੀਰੀਜ਼ ਦੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਦੀਮ ਵੱਲੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ

Machine Translated by Google

"ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ," ਸਲੇਮ ਨੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਟੀ-ਸੀਰੀਜ਼ ਦਾ ਇਹ ਬੰਦਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਆਪਣੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਖਰਕਾਰ ਮੰਗਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਹੋਰ ਸੁਪਰਸਟੋ, ਸੁਭਾਸ਼ ਘਈ ਅਤੇ ਰਾਜੀਵ ਰਾਏ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਗੁਲਸ਼ਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਲਈ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੇ ਦਿਨ ਗਿਣੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

Machine Translated by Google

ਤੇਰਾਂ

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਫਾਂਸੀ, ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ

12 ਅਗਸਤ 1997

ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਮੂਹਿਕ ਜ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਨ , ਜਿਸ ਦਿਨ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਦਿੱਗਜ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਲਿਆ।

ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੰਮਕਾਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਦਰਿਆਗੰਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਲ-ਜੂਸ ਵਿਕਰੇਤਾ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ। ਨੋਇਡਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੁਪਰ ਕੈਸੇਟਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਟੀ-ਸੀਰੀਜ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਸਾਉਂਡਟ੍ਰੈਕਾਂ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਭਗਤੀ ਗੀਤਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਲੇਬਲ ਹੈ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਟੀ-ਸੀਰੀਜ਼ ਦੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਵੈਸ਼ਨੋ ਦੇਵੀ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲਾਨਾ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਅਤੇ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀਆਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦਿਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕਿੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਕਦੋਂ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਦੋਂ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਟਾਇਲਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਇਸ ਸੁਪਰਸਟਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹਿੱਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਪਈ।

ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ 'ਤੇ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ - ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਧੇਰੀ ਦੇ ਜੀਤੇਸ਼ਵਰ ਮਹਾਦੇਵ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੰਦਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਰਾਹਤ ਸਲੇਮ ਦੇ ਹਿੱਟਮੈਨਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲ ਭੱਜਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ - ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਦੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਗੜੀ ਇੱਛਾ ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਸਲੇਮ ਦੀ ਕਰੈਕ ਟੀਮ ਨੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਜ਼ੀਸ਼ਨਾਂ ਲੈ ਲਈਆਂ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਗੁਲਸ਼ਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।
ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦਾ ਅਟੁੱਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਵਰਗੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਮਰਨ ਦੇਵੇਗਾ। ਖੈਰ, ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਨਾ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ।
ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡ ਕਾਫ਼ੀ ਅਨਿਯਮਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਖੁੰਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੀ ਇਕਾਗਰ ਸ਼ਰਧਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹਟ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਲੇਮ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ - ਵੈਸੇ ਵੀ - ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਸਫਲ ਹੋਣਗੇ।

ਗੁਲਸ਼ਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਮੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਵੱਜਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਟਮੈਨ, ਰਾਜਾ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਬੌਸ ਨੂੰ ਕਤਲ ਦਾ 'ਰਿੰਗਸਾਈਡ ਵਿਊ' ਮਿਲ ਸਕੇ। 'ਭਾਈ, ਵੋਹ ਮੰਦਰ ਸੇ ਨਿਕਲ ਗਿਆ,' ਕਾਲਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕਾਲ ਨੂੰ ਐਕਟਿਵ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਲੇਮ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਸਕੇ।

ਚੀਕਣਾ।

ਆਪਣੇ ਫ਼ੋਨ ਨਾਲ ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਲੇਮ ਸੰਗੀਤ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਚੁੱਪ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਨੇ ਡਾਮਲੀ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ। ਸਲੇਮ ਸੈੱਲ ਫ਼ੋਨ ਰਾਹੀਂ ਹਲਕੀ ਹਵਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਉੱਪਰੋਂ ਕੁਝ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਚਹਿਕ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੱਧਮ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਪਹਿਲਾ

Machine Translated by Google

ਗੋਲੀ ਵੱਜੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਪਲ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।

ਰਾਜਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਸ਼ਾਇਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੈਸੀਬਲ ਵੀ ਗੁਆ ਕੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਦਰਦ ਦੀਆਂ ਉਸਦੀਆਂ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਡਾਮਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਪਲਾਂ ਦੇ ਟਕਰਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਦੂਰੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਭਾਰੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘਸੀਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਗੁਲਸ਼ਨ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਰਾਜਾ ਦੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਸਥਿਰ ਲੈਅ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਭੱਜਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਵਾਂਗ ਸੀ - ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਆਕਾਰ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪਲਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਛੁਪਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਫਿਸਲ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਜਾ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਾਤਲ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕਾਤਲ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਨ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਾਹਗੀਰਾਂ ਨੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਾਨੀ ਕਾਰਜ ਭੁੱਲ ਗਏ।

ਰਾਜਾ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਟਰਿੱਗਰ ਦਬਾਉਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੋਲੀ ਚੱਲੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਕ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਨਾਟਕੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੂਨੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕੁਰਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਅਜਿੱਤ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਹੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੂਝਦਾ ਰਿਹਾ, ਰੀਂਗ ਕੇ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਰਾਜਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਗੁਲਸ਼ਨ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ ਕੀਤਾ।

ਰਾਜਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਿੱਟਾ-ਗਰਮ ਡਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਿਹਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਲਸ਼ਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀ ਝੁੱਗੀ-ਝੌਂਪੜੀ ਵਾਲੇ ਇਲਾਕੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਰਾਜਾ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰਿਆ।
ਟੀ-ਸੀਰੀਜ਼ ਸੁਪਰੀਮੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦੇਣ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੁਕਾਉਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਅੰਤ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸੀ।

ਫਿਰ ਸਲੇਮ ਨੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦਸ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਰਾਜਾ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਹ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਤਰਸ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਮੁਗਲ ਦੀ ਰਹਿਮ ਦੀ ਭੀਖ। ਰਾਜਾ ਨੇ ਗੁਲਸ਼ਨ 'ਤੇ ਛੇ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਝ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮਾਫੀਆ ਕਤਲ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਲੇਮ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਦੀ ਚਰਚਾ ਸੰਸਦ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪੱਬ ਹਾਊਸਾਂ ਤੱਕ ਹੋਈ। ਗੱਠਜੋੜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ, ਇੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਗੁਜਰਾਲ, ਨੇ ਕਤਲ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਿੱਤੀ: 'ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਇੱਕ ਸੱਭਿਅਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕ ਚੇਤਨਾ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ,' ਗੁਜਰਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਫਿਲਮ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨੁਕਸਾਨ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਲੋਕ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣਗੇ।' ਸੁਰਖੀਆਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦਾ ਨਾਮ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਹੰਗਾਮਾ ਸਲੇਮ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਟਾਈਮਜ਼ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦਾ 'ਲ'ਐਨਫੈਂਟ ਟੈਰੀਬਲ' ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਕਤਲ 'ਤੇ ਫਿਲਮੀ ਜਗਤ ਡਰ ਨਾਲ ਠੰਢਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਮਹੇਸ਼ ਭੱਟ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਿੱਟ ਫਿਲਮ 'ਆਸ਼ਿਕੀ' ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਟੀ-ਸੀਰੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੰਗੀਤ ਸੀ - ਨੇ ਇਸਦਾ ਸਹੀ ਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹੋ। ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, "ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ," ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ... ਪੂਰਾ ਫਿਲਮੀ ਜਗਤ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।'

Machine Translated by Google

ਚੌਦਾਂ

Machine Translated by Google

ਹਵਾਲਗੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ

ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅਲ ਅਵੀਰ ਰੋਡ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਦੁਬਈ ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਰਣਨੀਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਪੁਲਿਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ, ਨਵੇਂ ਪੁਲਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਰਐਚ ਮੈਂਡੋਕਾ ਨੇ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਨਦੀਮ ਸੈਫੀ ਨੂੰ ਕਤਲ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸ਼ੱਕੀ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ।

ਭਰੀ ਪ੍ਰੈਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਨਦੀਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨੇ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੜਕੰਪ ਮਚਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਓਨਾ ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਦੁਆਰਾ ਹਥਿਆਰ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦਾ। ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਕੱਸੇ ਹੋਏ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿੰਜਰ ਨਿਕਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਸੰਜੇ ਵਾਂਗ, ਨਦੀਮ ਵੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਯੂਨਸ ਸੈਫੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਅਤੇ ਵਿਤਰਕ ਸਨ। ਦੱਖਣੀ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਮੁਸਲਿਮ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮੁਹੰਮਦ ਅਲੀ ਰੋਡ 'ਤੇ ਮੁੰਬਈ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਿਨਾਰਾ ਮਸਜਿਦ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ, ਤਾਜ ਬੁੱਕ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਵਿੱਚ ਇਸਲਾਮੀ ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੈਫ਼ੀ ਸੀਨੀਅਰ, ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। 'ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਉੱਤਮ ਆਦਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।'
"ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਕਤਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਨਦੀਮ, ਜੋ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਵੀ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੈਂਡੋਕਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੁੰਬਈ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਉਡਾਣ ਲੈਣ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। "ਗੁਲਸ਼ਾਂਜੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਨਦੀਮ ਨੇ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਉੱਚ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਰਕਾਰ ਨਦੀਮ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਭਾਰਤ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸੀ। 4 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ, ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਟਰਪੋਲ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਲਈ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 17 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ, ਨਦੀਮ ਨੂੰ ਮੈਟਰੋਪੋਲੀਟਨ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਫੋਨ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਚੈਰਿੰਗ ਕਰਾਸ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।

ਨਦੀਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ, ਹੈਨਰੀ ਬ੍ਰੈਡਮੈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ 'ਤੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਊ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਯਾਰਡ ਦੇ ਹਵਾਲਗੀ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਵੈਂਟ ਗਾਰਡਨ ਵਿੱਚ ਬੋ ਸਟਰੀਟ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਰੋਨਾਲਡ ਬਾਰਟਲ ਨੇ ਨਦੀਮ ਲਈ ਜ਼ਮਾਨਤ 200,000 ਪੌਂਡ ਵਿੱਤੀ ਗਰੰਟੀ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਾਸਪੋਰਟ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਨਦੀਮ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 24 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਕਿੰਗਸਬਰੀ ਪਤਾ ਨਾ ਛੱਡੇ। ਮਿਡਲਸੈਕਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਪਨਗਰ, ਕਿੰਗਸਬਰੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਕਾਰਜਕਾਰੀ, ਬੈਂਕਰ ਅਤੇ ਮੱਧ-ਪੱਧਰ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਏਸ਼ੀਆਈ ਪ੍ਰਵਾਸੀਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗੁਜਰਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਵੇਂ ਅਮੀਰ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿੰਗਸਬਰੀ, ਗੁਆਂਢੀ ਹੈਰੋ ਵਾਂਗ, ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭਾਰਤੀ ਡਾਇਸਪੋਰਾ ਦੀ ਅਮੀਰੀ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਨਦੀਮ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੁਲਤਾਨਾ ਦਾ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਨਦੀਮ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਯੂਕੇ ਤੋਂ ਹਵਾਲਗੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ।

ਹੁਣ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੜਾਈ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਕਰਾਊਨ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਸਰਵਿਸ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਦੀਮ ਵਿਰੁੱਧ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੇਗੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਗੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

Machine Translated by Google

ਜਦੋਂ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨਦੀਮ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੰਟਰਪੋਲ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਿਉ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਉਪ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰੀ ਗੋਪੀਨਾਥ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, 'ਅਸੀ ਉਸਦੀ ਹਵਾਲਗੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਈ ਨਾਲੋਂ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਲਿਆਉਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੁਬਈ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ।'

ਮੁੰਡੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਭਾਰਤ ਆਪਣੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦਾਹਰਣ ਇਕਬਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਮੇਮਨ (ਉਰਫ਼ ਇਕਬਾਲ ਮਿਰਚੀ) ਦੀ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਜਿਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ, ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਸਗੋਂ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮੁਦਰਾ ਵਿੱਚ ਖਰਚਾ ਅਤੇ ਹਰਜਾਨਾ ਵੀ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਮਿਰਚੀ, ਜੋ 1990 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨੂੰ ਅਪ੍ਰੈਲ 1995 ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਯਾਰਡ ਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਰੱਖਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਮਿਰਚੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁੰਬਈ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ (1986 ਅਤੇ 1994 ਵਿੱਚ) ਦੋ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਟੀਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾਲਗੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਨਮ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਵਾਲਗੀ ਲਗਭਗ ਨੇੜੇ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਵਿਚਕਾਰ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹਵਾਲਗੀ ਸੰਧੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਕੇਸ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀ ਸਕਿਆ, ਮਿਰਚੀ ਵਿਰੁੱਧ ਪੂਰੀ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਵਿਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕੀ। ਅਤੇ ਬੋ ਸਟ੍ਰੀਟ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਭਾਰਤ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵੀ ਨਹੀ ਕੀਤੀ।

ਮਿਰਚੀ ਦਾ ਕੇਸ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ ਸੀ। ਸੀਬੀਆਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ, ਸਰਕਾਰੀ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਲੰਡਨ ਵੀ ਨਹੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਹਾਈ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਰਾਮ ਜੇਠਮਲਾਨੀ, ਜੋ ਮਿਰਚੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਲੰਡਨ ਗਏ ਸਨ, ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ: 'ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਕਿੱਥੋ ਹੈ?' ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਨੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮਝ ਦੇ, ਨਦੀਮ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਨਦੀਮ ਦੀ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਉੱਜਵਲ ਨਿਕਮ ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਮਜੀਦ ਮੇਮਨ ਲੰਡਨ ਗਏ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀ ਸੀ। ਕੇਸ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਾਰਨ? ਵਿਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਘਾਟ!

ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ, ਅਤੇ ਜੇਠਮਲਾਨੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਹਵਾਲਗੀ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। 'ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀਨ ਰਹੀ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਦੀਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਗੈਰ-ਫਿਲਮ ਐਲਬਮ 'ਹਾਏ ਅਜਨਬੀ' ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। 'ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਫੋਨ ਆਏ ਹਨ? ਤੁਸੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ,' ਨਦੀਮ ਨੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਨਦੀਮ ਵਿਚਕਾਰ ਵਧਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਬਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਕੇਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੁਲਿਸ ਜਿਸ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ ਉਹ ਕਈ ਫਿਲਮੀ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸੀ ਜੋ 12 ਜੂਨ ਨੂੰ ਰਾਇਲ ਐਂਪਾਇਰ ਹੋਟਲ ਦੇ ਉਦਘਾਟਨ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਨਦੀਮ-ਸ਼ਰਵਣ ਜੋੜੀ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮੁਫਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸ਼ਾਹਰੁਖ ਖਾਨ, ਸਲਮਾਨ ਖਾਨ, ਜੈਕੀ ਸ਼ਰਾਫ, ਆਦਿੱਤਿਆ ਪੰਚੋਲੀ, ਅਤੁਲ ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ, ਚੰਕੀ ਪਾਂਡੇ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਭੱਟ ਸਮੇਤ ਫਿਲਮੀ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਵਿੱਚ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਨਦੀਮ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਦੀਮ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿਲਮ ਇੰਡਸਟਰੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਰੋਧੀ, ਸ਼ਤਰੂਘਨ ਸਿਨਹਾ ਅਤੇ ਬਾਲ ਠਾਕਰੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ - ਦੇ ਉਲਟ, ਨਦੀਮ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਠਾਕਰੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ 'ਠਾਕਰੇ ਅੰਕਲ' ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਤੋਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ। ਮਿਰਚੀ ਵਾਂਗ, ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢਿਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਨਦੀਮ ਦਾ ਵੀ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਤੈਅ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਪੰਦਰਾਂ

Machine Translated by Google

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਸਲੇਮ ਦੁਬਈ ਆਇਆ, ਉਹ ਅਨੀਸ ਦੇ ਘਟਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਸਲੇਮ ਅਨੀਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਬਰਾਬਰ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ।
ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਫੰਦਾ ਕੱਸਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਯੂਏਈ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੂਟਨੀਤਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

1996 ਵਿੱਚ ਯੂਏਈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਵਾਲਗੀ ਸੰਧੀ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਧੀ ਨੇ ਸੰਗਠਿਤ ਅਪਰਾਧ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਹਵਾਲਗੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ 1994 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸੰਧੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਣਗੇ।

ਦੁਬਈ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਵੀਜ਼ਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਅਧੀਨ ਰਹਿ ਰਹੇ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਅੰਸਾਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਦੁਬਈ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਨੌਕਰਸ਼ਾਹਾਂ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੀਬੀਆਈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਨੋਡਲ ਏਜੰਸੀ ਹੈ, ਨੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਾਰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਨਵੇਂ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਕਈ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਡੀਐਨ ਨਗਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ, ਉਸਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਫਿੰਗਰਪ੍ਰਿੰਟਸ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਬਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਡੋਜ਼ੀਅਰ ਭੇਜਿਆ। ਦੁਬਈ ਸੁਰਤਾ, ਜਾਂ ਸੀਆਈਡੀ, ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਡੇਰਾ ਨਿਵਾਸੀ, ਅਕੀਲ ਅਹਿਮਦ ਆਜ਼ਮੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਪਾਸਪੋਰਟ ਲਖਨਊ ਤੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਆਜ਼ਮੀ (ਭਾਵ ਸਲੇਮ) ਨੂੰ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਮ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਲਾਖਾਂ ਪਿੱਛੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਲੂਕ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਆਮ ਅਪਰਾਧੀ ਵਾਂਗ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਜਾਂ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਡੀਐਨ ਨਗਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਊਦ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਵਾਉਣ ਜਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਇਹ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਅਨੀਸ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 1995 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਦਾਊਦ ਦੇ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੁਨੀਲ ਸਾਵੰਤ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਰਾਜਨ ਦੇ ਕੰਟਰੈਕਟ ਕਿਲਰਾਂ ਨੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਰੈਕੇਟ ਦੇ ਕਿੰਗਪਿਨ ਸ਼ਰਦ ਸ਼ੈਂਟੀ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰ ਅਨਿਲ ਪਰਬ ਉਰਫ ਵਾਂਗਿਆ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੈਂਟੀ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਾਂਗਿਆ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਦਾਊਦ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਸ਼ੈਂਟੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਦੇ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਾਂਗਿਆ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਦਦ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਕੈਦ ਕੱਟਣੀ ਪਈ।

ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਮਦਦ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਦਿਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ ਅਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਿਘਲ ਗਏ, ਪਰ ਸਲੇਮ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਮ ਜੇਬਕੱਟੜਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਚੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਮੀਰਾ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਦੇਸੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸਹਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਵੀ ਸੀ

Machine Translated by Google

ਵਕੀਲਾਂ ਨਾਲ ਤਾਲਮੇਲ ਕਰਨ, ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣ, ਅਤੇ ਵਿੱਤ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ।

ਕੰਪਨੀ ਵੱਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਮਦਦ ਸਮੀਰਾ ਦਾ ਮਨੋਬਲ ਉੱਚਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਖੂਨ, ਪਸੀਨਾ ਅਤੇ ਹੰਝੂ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੇ। ਪਰ ਅਨੀਸ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਮੌਸਮ ਵਾਲਾ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮੁੰਬਈ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਸੰਕਟ ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਤਿਆਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਦੀ ਹਵਾਲਗੀ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪੈਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਦੁਬਈ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਲਖਨਊ ਦੇ ਅਕੀਲ ਅਹਿਮਦ ਆਜ਼ਮੀ ਦੀ ਹਵਾਲਗੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ।

ਸਲੇਮ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਇੱਕ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਬਣ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਮਰਾਜ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦੌਲਤ ਬਣਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ, ਅਨੀਸ ਦੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵੀ ਭਰੀਆਂ ਸਨ। ਅਨੀਸ ਸਲੇਮ ਦੇ ਹੱਥੀ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਗੱਲ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬੌਸ ਬਣਨ ਦੀ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਨੀਸ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਮਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਕਈ ਵਾਰ, ਅਨੀਸ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਝਿੜਕ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਈ ਨੌਕਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਨਿਗਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਨੀਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ - ਅਨੀਸ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਉਸਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਧਣ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ; ਉਸਨੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝੁਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ, ਜੋ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਟੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਸਮੀਰਾ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਕੌੜੀ, ਤਿੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਟਾਂਕਿਆਂ ਨਾਲ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਸਲੇਮ ਦੀ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਘੱਟ ਗਈ। ਉਹ ਅਨੀਸ ਲਈ ਹੋਰ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਭਾਰਤ ਕਾਲ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਬਰਦਸਤੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਠੱਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਭਾਰਤੀ ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਅਤੇ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ।

ਅਖੀਰ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਨੀਸ ਦੀ ਓਨੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਅਨੀਸ ਨੂੰ ਉਸਦੀ। ਪਹਿਲੇ ਕਦਮ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਅਨੀਸ ਦੀ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਫਰੇਮ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰ ਪਾੜ ਦਿੱਤੀ।

ਸਲੇਮ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਅਨੀਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸਮਾਂ ਗੁਆਏ, ਅਨੀਸ ਜੁਮੇਰਾਹ ਵਿਖੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਨਾ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਮੀਰਾ 'ਤੇ ਚੀਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਰੁੱਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪੂਰੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕਲੌਤੀ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਸ਼ਕੀਲ ਦੀ ਪਤਨੀ ਰਾਹੀ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਫ਼ਰਤ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਾਊਦ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਦਾਊਦ ਨੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਦਾਊਦ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰਾਚੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਨੀਸ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਬਈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦੋਸਤ ਬਣ ਸਕਣ। ਅਨੀਸ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੋਵੇਂ ਦਾਊਦ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਜੰਗਬੰਦੀ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤਣਾਅ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਦੋਸਤੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਨੀਸ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੌਸ ਅਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਲਈ ਸਾਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਣ ਨਾਲ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਸਮੀਰਾ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਇਹ ਲਗਭਗ 1998 ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੁਬਈ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਵੱਸਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ, ਫੰਡ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ, ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਘਰ ਲੈਣ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿਫਟ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਨੀਸ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਸੀਹੇ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ। ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਕਲਪਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਤੇਤੀ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੈਂਗਸਟਰਾਂ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਨਾਹਗਾਹ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦਾਊਦ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦਾਊਦ ਦੇ ਭਰਾ ਮੁਸਤਕੀਮ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੌਰਾਨ ਕਰਾਚੀ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਨੀਸ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ। ਖਾੜੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਵੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਹੁਤ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਕਲਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਨੀਸ ਉੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਅਟਲਾਂਟਾ, ਜਾਰਜੀਆ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਛਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਪਾਸਪੋਰਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸੈੱਟ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਨਵੀਂ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਪਾਸਪੋਰਟ ਲਈ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸੰਪਰਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।

Machine Translated by Google

ਸੋਲਾਂ

Machine Translated by Google

ਦੁੱਗਲ ਦੀ ਗੁੱਡੀ

ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਦਾ ਜਨਮ 18 ਜਨਵਰੀ 1975 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਚੱਬੇਵਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੱਧ ਵਰਗੀ ਸਿੱਖ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਦੀ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਾਂ ਸ਼ਕੁੰਤਲਾ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਯੁੱਗ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੰਜਾਬੀ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਪਰਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਡਾ. ਬੇਦੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਾਰਵੇ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

1970 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਨਾਰਵੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕੁਝ ਸੌ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਜੋਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਡਾ. ਬੇਦੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਡਾਕਟਰੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨਾਰਵੇ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਓਸਲੋ ਤੋਂ ਪੈਂਤਾਲੀ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ, ਡਰਾਮੇਨ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੱਪੜਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਡਾ. ਬੇਦੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਮੋਨਿਕਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਬੌਬੀ ਨੂੰ ਲਾਡ-ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਭੈਣ-ਭਰਾ ਹਿੰਦੀ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀਆਂ ਵੀਡੀਓ ਕੈਸੇਟਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੀ ਭਾਰੀ ਖੁਰਾਕ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਹੋਏ - ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਪਰਕ।

1992 ਵਿੱਚ, ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੋਨਿਕਾ ਆਕਸਫੋਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਯੂਕੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਲੰਡਨ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ-ਇੱਛਾਵਾਨ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਹੋਈ। ਪਰ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਥੱਕ ਗਈ ਅਤੇ ਕੋਰਸ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਰਸਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਟਿਕਟ ਗੁਆਉਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੁੰਬਈ ਦੀ ਇੱਕ ਛੁੱਟੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ।

ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਕਥਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਗੋਪੀ ਕਿਸ਼ਨ ਡਾਂਸ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਫਿਲਮ ਆਈਕਨ ਮਨੋਜ ਕੁਮਾਰ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਕੰਮ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਆਇਆ। ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਮਨੋਜ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਕੱਪੜਾ ਔਰ ਮਕਾਨ ਅਤੇ ਉਪਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਥੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਸਟਾਰ ਕੁਆਲਿਟੀ ਅਜੇ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਸੀ। ਮਨੋਜ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ 1950 ਅਤੇ 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀਆਂ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਅੱਜ ਭਾਰਤੀ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮਿਸ਼ਰਣ ਸੀ।

ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਮੁਟਿਆਰ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵਧ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਰੰਗ ਬੇਦਾਗ਼ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਪੰਜ ਇੰਚ ਦੀ ਉਚਾਈ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਬਣਨ ਲਈ ਲੋੜੀਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਸਨ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਨੋਜ ਕੁਮਾਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਕੁਨਾਲ ਨਾਲ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਲਾਂਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਫਿਲਮ ਇੰਡਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਲਈ ਬਦਨਾਮ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਮੁਟਿਆਰ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਰ ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਹੁਣ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੱਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ, ਤਾਂ ਸ਼ਕੁੰਤਲਾ ਨੇ ਮੁੰਬਈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੋਰਟਫੋਲੀਓ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋ ਤਰੀਕੇ ਹਨ - ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵੱਡੇ ਕੰਟਰੈਕਟਾਂ ਤੱਕ ਸੌਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫਿਲਮ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਦੇ ਦਿੱਗਜਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇੰਟਰਵਿਊਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਪਾਰਟੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੁਭਾਸ਼ ਘਈ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਲੀ ਗੈੱਟ-ਟੂਗੇਦਰ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਰਾਕੇਸ਼ ਰੋਸ਼ਨ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀਆਂ ਕੁਝ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਫਿਲਮ - ਕਰਨ ਅਰਜੁਨ - ਲਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ

Machine Translated by Google

ਸਲਮਾਨ ਖਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਚਿਹਰਾ। ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਂਤਾ ਕਰੂਜ਼ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਰੋਸ਼ਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਪਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਨੰਬਰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮੋਨਿਕਾ, ਉਸਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਆਡੀਸ਼ਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਦਾਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਲਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰਾਕੇਸ਼ ਰੋਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਫਲ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭੂਮਿਕਾ ਮਮਤਾ ਕੁਲਕਰਨੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਹ ਫਿਲਮ ਦਿਲਵਾਲੇ ਦੁਲਹਨੀਆ ਲੇ ਜਾਏਂਗੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1995 ਦੀ ਦੂਜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਫਿਲਮ ਬਣ ਗਈ। ਮੋਨਿਕਾ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਉਸਦੇ ਕਰੀਅਰ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਕੋਲ ਕੋਈ ਫਿਲਮ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਚੱਬੇਵਾਲ ਵਿੱਚ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਨਾਰਵੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।
ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ, ਮੋਨਿਕਾ ਹੁਣ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਕੰਮ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਮੁਕੇਸ਼ ਦੁੱਗਲ ਨਾਲ ਹੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਫਿਲਮ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਲਾਂਚ ਕੀਤਾ। ਸੈਫ ਅਲੀ ਖਾਨ ਅਤੇ ਸੁਨੀਲ ਸ਼ੈਂਟੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਟਾਰ ਕਾਸਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਫਿਲਮ ਬਾਕਸ ਆਫਿਸ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਏ।

ਪਰ ਦੁੱਗਲ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮੋਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਛੋਟੇ ਰੋਲ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਕਸਰ ਸਹਿਯੋਗ ਨੇ ਇੱਕ ਅਫੇਅਰ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਹਵਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ 'ਦੁੱਗਲ ਦੀ ਪਿਆਰੀ' ਵਜੋਂ ਲੇਬਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਟੈਗ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਲਈ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਦੁਬਈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦੌਰੇ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ।

ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਈਵੈਂਟ ਮੈਨੇਜਰ 'ਅਰਸਲਾਨ ਅਲੀ' ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੀਆਂ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਹਸਤੀਆਂ ਲਈ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਰਾਕੇਸ਼ ਰੋਸ਼ਨ ਦੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਦ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਸੀ।

ਮੋਨਿਕਾ ਅਤੇ 'ਅਰਸਲਾਨ' ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਮੋਨਿਕਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸਦੇ ਫੋਨਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮਿੱਠਾ-ਮਿੱਠਾ ਆਦਮੀ 'ਹੈਲੋ' ਅਤੇ 'ਧੰਨਵਾਦ' ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਰਸਲਾਨ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਤੇਲਗੂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਮਿਲਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਸਲੇਮ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ 'ਮਦਦ' ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਇੰਡਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਪਰਿਆ। ਮਾਰਚ 1997 ਵਿੱਚ, ਮੁਕੇਸ਼ ਦੁੱਗਲ ਨੂੰ ਅੰਧੇਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਦੁੱਗਲ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਸ਼ਕੀਲ ਦੇ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰਾਂ ਨੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਕੀਲ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਉਸਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਛੋਟਾ ਰਾਜਨ ਦਾ ਸਮਰਥਕ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਲਮਾਂ ਬਣਾ ਕੇ ਉਸਦੇ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਕੀਲ ਨੇ ਕਤਲ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੰਡੀਅਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਇੱਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਸੀ । ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਕਿ ਸ਼ਕੀਲ ਨੂੰ ਦੁੱਗਲ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਸਵਰਗੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸ਼ਕੀਲ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਦੁੱਗਲ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ।

ਦੁੱਗਲ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੋਨਿਕਾ ਦਾ ਇੰਡਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਅਰਸਲਾਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਫਿਲਮ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸੰਪਰਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੀ-ਗ੍ਰੇਡ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਘੱਟ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਨੂੰ ਸਾਈਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਈਨ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੱਚ ਹੋਣ ਵਰਗਾ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਏਕ ਫੂਲ ਤਿੰਨ ਕਾਂਟੇ, ਤਿਰਛੀ ਟੋਪੀਵਾਲੇ, ਮੇਰਾ ਦੇਸ਼, ਕਾਲੀਚਰਨ, ਜ਼ੰਜੀਰ, ਲੋਹ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਕਾਲਾ ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਬਾਕਸ ਆਫਿਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚਮਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗਾ ਵਰਣਨ ਮਿਲਿਆ।

Machine Translated by Google

'ਬੀ-ਗ੍ਰੇਡ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਨਾਇਕਾ'। ਮੋਨਿਕਾ ਆਪਣੀ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਹੌਸਲਾ ਨਹੀ ਹਾਰਿਆ। ਅਰਸਲਾਨ ਉਸਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਧੱਕਾ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬ੍ਰੇਕ, ਵਧੇਰੇ ਵੱਕਾਰੀ ਬੈਨਰ, ਅਤੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਹਾਊਸਾਂ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਚਾਅ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਸੀ - ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸਫਲਤਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸਤਾਰਾਂ

Machine Translated by Google

ਦ ਡੌਨਜ਼ ਡਾਰਲਿੰਗ

ਮੋਨਿਕਾ ਦੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਦੁਬਈ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਿਲਦੀ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਮੋਨਿਕਾ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਸਮੀਰਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਸੁਹਜ ਵੱਲ ਵਧਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਸਲੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਭਜਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਆਦਮੀ ਅਜੀਬ ਜਾਨਵਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਅਤੇ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਲੇਮ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਅਫੇਅਰ ਜਾਂ ਸਟਾਰਲੇਟਸ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਰਾਤ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰਮਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।

ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਲੇਮ ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੋਨਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਿਆ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਤਾਜ਼ਾ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਲਈ ਤਲਾਕ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਗੰਭੀਰ ਸੀ।

ਸਮੀਰਾ ਲਈ, ਮੋਨਿਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਟਾਰਲੈਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਸਲੇਮ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਲੇਮ ਦੀਆਂ ਬੇਵਫ਼ਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਚੁੱਪ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਇੱਕ ਗੁਣ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੋਨਿਕਾ ਜਾਂ ਸਲੇਮ ਦੇ ਉਸ ਲਈ ਵੱਧਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕੋਈ ਅਣਕਹੀ ਇੱਛਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੋਮਾਂਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਜੇਕਰ ਹਰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੋਖਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁੱਗਣਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ, ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪਤੀ ਦੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਮੀਰਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਉਲਟ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਆਪਣੇ ਦਮ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰੀ।
ਸਲੇਮ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਮੀਰਾ ਅੱਠ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੌਰਾਨ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਤੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮੁੰਬਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ 1993 ਤੋਂ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਮਰੀਕਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਵੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਲੇਮ ਸਮੀਰਾ ਲਈ ਘਰ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 30 ਅਗਸਤ 1997 ਨੂੰ, ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਆਮਿਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਨਵੀਂ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੁੱਖ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਜਾਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਧਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਦੇ ਨਵੇਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਪ-ਉਤਪਾਦ ਸੀ - ਨਾਰਸੀਸਿਜ਼ਮ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਸ਼ੇਖੀਬਾਜ਼ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਪਰ ਡੌਨ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਲਿੱਪਿੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਜਾਸੂਸਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ।

Machine Translated by Google

ਸੀਬੀਆਈ ਤੋਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਤਲਾਂ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰੂਪਾਂ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਅਤੇ ਜਾਂਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ - ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ, ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਾਂ ਦੇ ਪੈਰ, ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਆਦਿ। ਉਸਦੀ ਨੱਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਪੂਰਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਚਾਕੂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੋਣੀ ਨੱਕ ਬਣਾਇਆ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮੈਨੀਕਿਓਰ ਅਤੇ ਪੈਡੀਕਿਓਰ ਦਾ ਵੀ ਸ਼ੌਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਡਰੈਸਿੰਗ ਟੇਬਲ ਐਂਟੀ-ਏਜਿੰਗ ਕਰੀਮਾਂ, ਸਕਿਨ ਲੋਸ਼ਨ, ਜੜ੍ਹੀ-ਬੂਟੀਆਂ ਦੇ ਪੋਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਕੁਰਲਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਜਿੰਮ ਵਿੱਚ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਫੋਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਬ੍ਰਾਂਡੇਡ ਕੱਪੜਿਆਂ, ਧੁੱਪ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਅਤੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਹੇਠ, ਸਲੇਮ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਤਲਾ ਦਿਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਦਾ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਲਮਾਨ ਖਾਨ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਹਰੀ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਸਲਮਾਨ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਭਰਮ ਭਰੇ ਸਵੈ-ਜਨੂੰਨ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਮੋਨਿਕਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਸਨ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਵਾਹ-ਵਾਹ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਨੀਸ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਸਲੇਮ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਭੇਜੇ। ਅਨੀਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਦਾ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਦੂਜੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁਮਾਉਣ ਲਈ ਚਿਪਸ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਪੈਕੇਟ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਨੀਸ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਕਿਆ ਆਈਟਮ ਹੈ! 'ਆਜ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਭੇਜ ਦੇ', ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦਾ ਦਿਲ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਆਖਰੀ ਤੂੜੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸ਼ਕੀਲ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਨੀਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੁਖਦਾਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਬ੍ਰੇਕ ਲੈਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੱਜਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਸਮੀਰਾ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਲਈ ਦੂਜਾ ਪਾਸਪੋਰਟ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਯੋਜਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ। ਸਲੇਮ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਪਾਸਪੋਰਟ - ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਤੋਂ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - 'ਤੇ ਨੇਹਾ ਆਸਿਫ਼ ਜਾਫਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸਪੋਰਟ 'ਤੇ ਰਮਿਲ ਕਾਮਿਲ ਮਲਿਕ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਨਾਮ ਸੀ। ਅਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਾਸਪੋਰਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ-ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਨਾਮ, ਸਨਾ ਕਾਮਿਲ ਮਲਿਕ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਠੀਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਮ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇ।
ਸਲੇਮ ਨੇ ਸਮੀਰਾ ਲਈ ਕਈ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਬਣਾਏ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸਬੀਨਾ ਆਜ਼ਮੀ ਦੇ ਉਸੇ ਭਾਰਤੀ ਪਾਸਪੋਰਟ 'ਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਲਖਨਊ ਤੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸਨੇ 1993 ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਮੀਰਾ ਸਤੰਬਰ 1999 ਵਿੱਚ ਜਾਰਜੀਆ ਦੇ ਗਵਿਨੇਟ ਕਾਉਂਟੀ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ ਜੋ ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਜਾਰਜੀਆ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਕੀਲ ਆਜ਼ਮੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸਬੀਨਾ ਆਜ਼ਮੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਆਮਿਰ ਆਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਅਠਾਰਾਂ

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਸਟਾਰਲੇਟ ਦਾ ਉਭਾਰ

ਮਾਫੀਆ ਡੌਨ, ਇੱਕ-ਰਾਤ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਧੇਰੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹਨ, ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਵਰਜਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਵਿਕਾਸ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਲੇਮ ਖੁਦ।

ਉਸਨੇ ਫਿਲਮ ਇੰਡਸਟਰੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਮਨਮੋਹਕ ਸਾਇਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੁੰਦਰਤਾ ਰਾਣੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਪਰ ਮੋਨਿਕਾ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁੰਦਰਤਾ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਜ ਜਿੱਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਚੋਟੀ ਦੀ ਬਿਲਿੰਗ ਦੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਫਿਲਮ ਜਗਤ ਦੀਆਂ 'ਪਲਾਸਟਿਕ' ਦਿਵਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਭਾਰਤੀ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ ਦੀ ਚੋਟੀ ਦੀ ਲੀਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਫਲ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਲੇਮ ਦੀ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫੋਨ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੇ ਉਸਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ, ਪਰ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਵੱਡਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ - ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇਸ ਫਿਲਮ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ 'ਜਾਨਮ ਸਮਝਾ ਕਰੋ', ਜਿਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਅੰਦਲੀਬ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਪ੍ਰੈਲ 1999 ਵਿੱਚ ਰਿਲੀਜ਼ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਲਮਾਨ ਖਾਨ ਅਤੇ ਉਰਮਿਲਾ ਮਾਤੋਂਡਕਰ ਵਰਗੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਟਰਾਂ ਦੀ ਸਟਾਰ ਕਾਸਟ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਲੀਡ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲਮਾਨ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ।

ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਕਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਰ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ - ਘਟੀਆ ਬੈਨਰਾਂ ਅਤੇ ਬੀ-ਗ੍ਰੇਡ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਲਮਾਨ ਖਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਸਕ੍ਰੀਨ ਟਾਈਮ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਤੱਕ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਏਗਾ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਫਿਲਮ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੋਨਿਕਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਸਟਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ।

ਮੋਨਿਕਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਅਗਲਾ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਜੋ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਜੋੜੀ ਨੰਬਰ 1, ਜਿਸਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਡੇਵਿਡ ਧਵਨ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਜੇ ਦੱਤ, ਗੋਵਿੰਦਾ ਅਤੇ ਟਵਿੰਕਲ ਖੰਨਾ ਵਰਗੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਕਲਾਕਾਰ ਸਨ।
ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਸੰਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਗੋਵਿੰਦਾ ਨਾਲੋਂ ਤਰਜੀਹੀ ਬਿਲਿੰਗ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਜੇ ਆਪਣੀ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੀ ਕਾਸਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗੋਵਿੰਦਾ ਨੂੰ ਟਵਿੰਕਲ ਵਰਗੀ ਚੋਟੀ ਦੀ ਸਟਾਰ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਵਰਗੀ ਬੀ-ਗ੍ਰੇਡ ਸਟਾਰਲੇਟ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ?

ਉਸਨੇ ਫਿਲਮ ਛੱਡਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਪਰ ਇੱਕ ਫੋਨ ਕਾਲ ਨੇ ਉਸਦਾ ਮਨ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੇ - ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਹ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਫੜੇਗਾ। ਸਲੇਮ ਦਾ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਠੰਢਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਲਟੀਮੇਟਮ ਸੈੱਟ 'ਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪੂਰੀ ਫਿਲਮ ਦੌਰਾਨ, ਸੰਜੇ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਰਸਾਇਣ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਸੰਜੇ ਹੁਣ ਮੋਨਿਕਾ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਾਬੀ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਜੇ-ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਜੋੜੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਧਵਨ ਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫਿਲਮ ਨੇ ਔਸਤ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀਤਾ।

ਪਰ ਮੋਨਿਕਾ ਲਈ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਮਿਲੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੁਪਰਹਿੱਟ ਅਦਾਕਾਰਾ ਬਣਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ

Machine Translated by Google

ਬਣਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸਲੇਮ ਇੰਡਸਟਰੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਰਾਜੀਵ ਰਾਏ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਫਿਲਮ ਲਈ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਸਾਈਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਰਾਏ ਨੇ ਸੰਨੀ ਦਿਓਲ, ਨਸੀਰੂਦੀਨ ਸ਼ਾਹ, ਮਾਧੁਰੀ ਦੀਕਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਜੈਕੀ ਸ਼ਰਾਫ ਨਾਲ ਤ੍ਰਿਦੇਵ , ਅਤੇ ਅਕਸ਼ੈ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਸੁਨੀਲ ਸ਼ੈੱਟੀ ਨਾਲ ਮੋਹਰਾ ਵਰਗੀਆਂ ਹਿੱਟ ਫਿਲਮਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ। ਇੰਡਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਨਾਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਏ ਕੀਰਤੀ ਰੈੱਡੀ, ਸੁਨੀਲ ਸ਼ੈੱਟੀ ਅਤੇ ਅਰਜੁਨ ਰਾਮਪਾਲ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਇਸ਼ਕ ਮੁਹੱਬਤ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸੀ ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁੱਖ ਔਰਤ ਲਈ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਨੇ ਜੁਲਾਈ 1997 ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਏ ਉਸਦੇ 'ਨਿਰਪੱਖ ਸੁਝਾਅ' ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰਾਏ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਇਆ, ਪਰ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਸਤੰਬਰ 2001 ਵਿੱਚ ਰਿਲੀਜ਼ ਹੋਈ, ਪਿਆਰ ਇਸ਼ਕ ਮੁਹੱਬਤ ਬਾਕਸ ਆਫਿਸ 'ਤੇ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾ ਗਈ ਅਤੇ ਰਾਏ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਗੁਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਦੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀ ਸੀ, ਰਾਏ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਾ ਡਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜੋੜੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਕਾਸਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਾਏ ਨੇ ਵੀ। ਪਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣੀਆਂ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਰਾਏ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਆਧਾਰ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਰਾਏ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਨੇ ਉਦਯੋਗ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਵਧਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਨੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਕੇਸ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਕਾਰ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਦਿਖਾਉਣੀ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਉਸਦੇ ਖੂਨ ਲਈ ਤਰਸ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਨੀਸ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਦਲਣ ਦੀਆਂ ਚਲਾਕ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸੀਬੀਆਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਕੀਲ ਪਹਿਲੇ ਉਪਲਬਧ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਟੱਕਰ ਦੇਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਨਿੰਦਿਆ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸੀਬੀਆਈ ਅਤੇ ਆਈਬੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾਲਗੀ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮੁੰਬਈ ਛੱਡ ਕੇ ਦੁਬਈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਬੰਬ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ: ਇਹ ਹੁਣ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਿਨਾਰੇ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਜਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਤਾਉਣ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਫਾਂਸੀ ਕੱਸ ਸਕੇ, ਉਸ 'ਤੇ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੋਨਿਕਾ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਭੱਜਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗੀ। ਭਾਰੀ ਦਿਲ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਟਿਨਸਲ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੇ ਸਟਾਰਡਮ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

Machine Translated by Google

ਉਨ੍ਹੀ

Machine Translated by Google

ਦੱਖਣੀ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸੇਲਮ

ਅਕਤੂਬਰ 1999 ਵਿੱਚ, ਦੋਵੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦੁਬਈ ਛੱਡ ਗਏ। ਸਲੇਮ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਨੀਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਭੱਜਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੀਬੀਆਈ ਕੋਲ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਭਗੌੜਾ ਅਪਰਾਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇੱਕ ਚੋਰ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਦਾ ਲਾਕਰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ, ਸਲੇਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਯੋਜਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸਤਾ ਕਿਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜੇਗਾ।

ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਭੋਪਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੈੱਟ ਬਣਾਇਆ। ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸਪੋਰਟ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾਨਿਸ਼ ਬੇਗ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਮੀਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਰੁਬੀਨਾ ਬੇਗ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਫੌਜ਼ੀਆ ਉਸਮਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਛਾਣਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਲੋੜ ਦੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਨ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ।

ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਰਾਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੌਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ। ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਵੇਂ ਅੱਡੇ ਵਜੋਂ ਦੁੱਗਣੀ ਹੋ ਸਕੇ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕਣ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਿੰਗ-ਸਾਈਜ਼ ਜੀਵਨ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਲੇਮ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਰਾਂ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਨਹਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਖਰੀਦੇ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਛੁਪਣਗਾਹ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਏਸ਼ੀਆ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੋ-ਗੋ ਜ਼ੋਨ ਸੀ। ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਡੀ-ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਸੰਗਠਨ ਦੁਆਰਾ, ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼, ਸ਼੍ਰੀਲੰਕਾ ਅਤੇ ਨੇਪਾਲ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ। ਦੱਖਣ ਪੂਰਬੀ ਏਸ਼ੀਆ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਕੰਬੋਡੀਆ ਛੋਟਾ ਰਾਜਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਣਾ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਰੇਨਬੋ ਨੇਸ਼ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੇਮ ਕਦੇ ਵੀ ਅਫਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੂਤ ਵਾਲੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋਹਾਨਸਬਰਗ ਅਤੇ ਕੇਪ ਟਾਊਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ। ਸਲੇਮ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੰਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਅਤੇ ਉੱਨਤ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗਰੀਬੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਭਗੌੜੇ ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੰਭ ਫੈਲਾਏ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਕੀਨੀਆ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੈਰੋਬੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਿਤਾਇਆ।

ਪਰ, ਛੇ ਲੰਬੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮਹਾਂਦੀਪ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵਸਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਹਜ ਸਨ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਥਾਨਕ ਭਾਰਤੀ ਭੀੜ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਘੁਲਦੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੇ ਉੱਚੇ ਮਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ, ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਧੇ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਸਫਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਡੇਰਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮਹਾਂਦੀਪ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਘਟਦੀ ਹੋਈ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੀਂਹ ਆਇਆ ਜਿਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕੀਤਾ, ਬਲਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸਬਕ ਵੀ ਸਿਖਾਏ। ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਡੇਢ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਧੋਖਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਮਿਲਟਨ ਪਲਾਸਟਿਕ ਖਪਤਕਾਰ ਉਤਪਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬ੍ਰਾਂਡ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਿਸਨੂੰ ਚਿਰੰਜੀਵ ਵਾਘਾਨੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਚਿਰੰਜੀਵ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚਿਰੰਜੀਵ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਿਲਟਨ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਲਈ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਿਸੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅੱਖ ਦਾ ਤਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਵਾਘਾਨੀ ਉਸਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੱਡੇ ਵਾਘਾਨੀ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਚਿਰੰਜੀਵ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸੀ ਲਈ 25 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦੀ ਫਿਰੌਤੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਗੈਂਗਸਟਰ ਬਬਲੂ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਾਈ-ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਅਗਵਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਲੇਮ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਵੱਡਾ ਵਾਘਾਨੀ ਭਰਾ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪੇਸ਼ਕਸ਼ 'ਤੇ ਪੈਸਾ ਲੁਭਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਤੱਥ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕੰਮ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

17 ਫਰਵਰੀ 2000 ਨੂੰ, ਸਲੇਮ ਦੇ ਚਾਰ ਆਦਮੀ ਚਿਰੰਜੀਵ ਦੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਮਾਲਾਬਾਰ ਹਿੱਲ ਘਰ 'ਤੇ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੌਖਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਚਿਰੰਜੀਵ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਕੀਮਤ 25 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ (ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ) ਪੂਰਬ ਦਾ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਯਾਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਣਜਾਣ ਰਹੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੀਬੀਆਈ ਨੂੰ ਪਲਾਸਟਿਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਦੇ ਠਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਚਿਰੰਜੀਵ ਦੇ ਪੰਜ ਹੋਰ ਭਰਾ ਸਨ ਜੋ ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਅਗਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਫਿਰੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਿਰੰਜੀਵ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਉਪ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਛਗਨ ਭੁਜਬਲ, ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਨਾਲ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਛੇ ਵਾਘਾਨੀ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਿਰੰਜੀਵ ਦੇ ਅਗਵਾ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਵਾਘਾਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਮਲਾ 2 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਸੀ - ਜੋ ਕਿ ਸੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮੰਗੇ ਗਏ 25 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿੱਥੋਂ ਅਗਵਾਕਾਰ ਦੀ ਕਾਲ ਆਈ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਆਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਲੰਡਨ ਹੀ ਇਸਦਾ ਸਰੋਤ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਫੋਨ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਟਰੇਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਕਾਲ ਹਾਂਗਕਾਂਗ ਦੇ ਇੱਕ ਫੋਨ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਦੱਖਣੀ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬਾਅਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਿਣਾਉਣੀ ਗਾਥਾ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੀ ਚਲਾਕ ਖੇਡ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ।
ਪੁਲਿਸ ਕਮਾਂਡੋ ਰਾਜੇਸ਼ ਇਗਵੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ, ਸਲੇਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਾਘਾਨੀ ਦੇ ਅਗਵਾ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਸੰਜੇ ਸ਼ਿੰਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼ਿੰਦੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅਗਵਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਸ਼ਿੰਦੇ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਟੈਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਖੁਲਾਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਸ਼ਿੰਦੇ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੰਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਾ ਨੂੰ ਨਿਖਾਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਪੱਧਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਥੀ ਬਣਾਉਣ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪੈਸੇ ਲਈ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਰਾ ਅਗਵਾ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਆਸਾਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਗੈਂਗਸਟਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਚੈਨ ਸੀ। ਨੌਕਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਠੰਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਾ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਪੈਸਾ ਹੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਮੁੱਚ,

Machine Translated by Google

ਸਭਸੇ ਵੱਡਾ ਰੁਪਈਆ।

ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵਾਪਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ 1997 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਡਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੁਕਰੇਜਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਹਿੱਟਮੈਨ, ਸਲੀਮ ਹੱਦੀ ਅਤੇ ਰਾਜੇਸ਼ ਇਗਵੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।

ਕੁਕਰੇਜਾ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਲੇਮ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ, ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ, ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਜਾਂ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੁਕਰੇਜਾ ਨੂੰ ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਸਮਝਿਆ, ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਇਰਤਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਵੀਹ

Machine Translated by Google

ਸਮੀਰਾ'ਸ ਸਾਉਟਨ

ਕੋਈ ਵੀ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਮੀਰਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਔਰਤ, ਸਾਊਟਨ , ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਰਾਪ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਫਿਲਮ ਇੰਡਸਟਰੀ ਦੀਆਂ ਸਟਾਰਲੇਟਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਠੀਕ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਮੋਨਿਕਾ ਅਤੇ ਸਲੇਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਧਦੀ ਨੇੜਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਯਤਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੀ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਪਰ ਹੁਣ, ਮੋਨਿਕਾ ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਜਾਰਜੀਆ ਦੇ ਫੇਏਟਵਿਲੇ ਦੇ ਜੈਸਮੀਨ ਕੋਰਟ ਵਿਖੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਮੀਰਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਬੀਨਾ ਆਜ਼ਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਆਦੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਪਰਮਾਰਕੀਟ-ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਮੀਰਾ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਚਲਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ 170,000 ਡਾਲਰ (ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ) ਵੀ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰ ਸਕੇ। ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆ ਬੈਠੀ। ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਬੇਵਫ਼ਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਸੀ।

ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੈਸਾ ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਸੀ। ਦੁਬਈ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੇ ਸ਼ਾਰਜਾਹ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਜਾਰਜੀਆ ਵਿੱਚ ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੰਡ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵਧ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਧਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸੰਧੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਸਮੀਰਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਰਹਿਣਗੇ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਣੇਗੀ। ਸੌਦੇ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਲੇਮ ਨੇ 4 ਮਾਰਚ 2000 ਨੂੰ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ, ਨੇਵਾਡਾ ਵਿੱਚ ਸਮੀਰਾ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਹੁੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜੈਸਮੀਨ ਕੋਰਟ ਹਵੇਲੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਮੀਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਜਾਰਜੀਆ ਦੇ ਡੁਲਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਦਾ ਘਰ, ਗੈਡਸਨ ਵਾਕ ਵਿਲਾ, ਖਰੀਦਿਆ। ਫਿਰ ਸਲੇਮ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਗਿਆ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਮੈਨੇਜਰ ਵਜੋਂ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਵਰਕ ਵੀਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਹੋਰ ਪਛਾਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਇਵੈਂਟ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ਰ, ਫਰਹਤ ਹੁਸੈਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਉਸਦਾ ਵਿੱਤੀ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਰਹਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋ-ਸਕ੍ਰੀਨ ਫਿਲਮ ਥੀਏਟਰ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਫਿਲਮਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਏਸ਼ੀਆਈ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਫਿਲਮ ਥੀਏਟਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਏਰੀਅਨ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਭਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੋਗਰਾਮਾਂ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਦਾ ਪਲੇਨ ਨਾਮ ਦਾ ਦੋ-ਸਕ੍ਰੀਨ ਥੀਏਟਰ ਖਰੀਦਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਰਾਹਤ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਦੁਬਈ ਛੱਡਣ ਦੇ ਬੇਰਹਿਮ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹਿੰਦੀ ਫਿਲਮ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਫਿਲਮਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ। ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਏਰੀਅਨ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਨੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਫਰਹਤ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨਕਦ ਰਜਿਸਟਰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਜਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਸਨੇ ਕੈਪਟਨ ਉਪਨਾਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਇੰਡਸਟਰੀ ਦੇ ਕਈ ਵੱਡੇ ਨਾਮ ਉਸਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮੁਨਾਫਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਡੇਢ ਸਾਲ ਤੱਕ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣਾ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਰਹੀ। ਸਲੇਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਰੁਝਾਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਐਂਕਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਭੋਲਾਪਣ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਘਰੇਲੂ ਅਨੰਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹੇਗਾ। ਪਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪਲ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਿਨਾਰੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।
ਸੀਬੀਆਈ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ (ਐਫਬੀਆਈ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ) ਵਿੱਚ, 9/11 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਸੌਦਿਆਂ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਵੇਰਵੇ ਮਿਲੇ। ਸੀਬੀਆਈ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਡੋਜ਼ੀਅਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1 ਅਕਤੂਬਰ 2001 ਨੂੰ, ਇੱਕ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਮੁਲਾਂਕਣਕਾਰ, ਬਕਹੈਂਡ ਐਡਵਾਈਜ਼ਰੀ ਗਰੁੱਪ ਲਿਮਟਿਡ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੀਮਤ $1,325,000 (ਲਗਭਗ 6.5 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ) ਰੱਖੀ। ਜਾਰਜੀਆ ਦੇ ਜੇ. ਮਾਈਕਲ ਸਮਿਥ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੇ ਐਫਬੀਆਈ ਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਉਠਾ ਦਿੱਤੇ।

ਸਲੇਮ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਨ, ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਉਹ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਟਾਇਰ ਕੰਪਨੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਫਰਮ, ਏਰੀਅਨ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਜਨਵਰੀ 2000 ਵਿੱਚ, ਅਰਸਲਾਨ ਮੋਹਸਿਨ ਅਲੀ, ਕਰਾਚੀ ਦੇ ਤਾਰਿਕ ਰੋਡ ਦੇ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਏਰੀਆ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਰਜਾਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਟੈਂਡਰਡ ਚਾਰਟਰਡ ਬੈਂਕ ਖਾਤੇ ਤੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵਾਚੋਵੀਆ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ $115,000 ਭੇਜੇ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਪ੍ਰੈਲ 2000 ਵਿੱਚ, ਵਾਚੋਵੀਆ ਬੈਂਕ ਖਾਤੇ ਤੋਂ $200,000 ਲਾਸਾਲੇ ਬੈਂਕ, ਸ਼ੌਮਬਰਗ, ਇਲੀਨੋਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇ ਗਏ। ਜੂਨ 2000 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਟੀਬੈਂਕ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ $15,000 ਹੋਰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ।

ਸੀਬੀਆਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਪੈਸੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਖਾਤੇ ਦੀ ਵੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੁਲਾਈ 2000 ਵਿੱਚ, ਈਸਟਵੁੱਡ ਕੋਰਟ, ਸ਼ੌਮਬਰਗ, ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਦੇ ਟੈਕਸਾਸ ਦੇ ਸੈਨ ਐਂਟੋਨੀਓ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਿਟੀਕਾਰਪ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ $575,282 (2.6 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ) ਸਨ।

ਸਲੇਮ ਦੇ ਦੁਬਈ ਸਥਿਤ ਬੈਂਕ ਖਾਤੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਕਤੂਬਰ 2000 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਕੋਲ 176.675 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੀਬੀਆਈ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। ਇਹ ਸਲੇਮ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪੈਸੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਸਨ।

ਸਤੰਬਰ 2001 ਵਿੱਚ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਅੰਧੇਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੈਨਰਾ ਬੈਂਕ ਖਾਤਾ ਚਲਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ 49,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ ਜੋ ਕਿ ਨਾਰਵੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੰਪਰਕ, ਬ੍ਰਿਜ ਅਰੋੜਾ, ਨੂੰ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਕੈਸੇਨ ਬੈਂਕ, ਨਾਰਵੇ ਰਾਹੀਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਖਾਤਾ ਵੀ ਚਲਾਇਆ। ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਜੁਹੂ-ਵਰਸੋਵਾ ਲਿੰਕ ਰੋਡ 'ਤੇ ਐਚਡੀਐਫਸੀ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 15 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਬਕਾਇਆ ਸਨ। ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਨਾਲ ਸੰਯੁਕਤ ਖਾਤਾ ਧਾਰਕ - ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ - ਦੀ ਪਛਾਣ ਸੀਬੀਆਈ ਦੇ ਜਾਸੂਸਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਲੇਮ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਦਾ ਭੇਸ ਧਾਰਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿੱਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਟਰੋਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਪਹੁੰਚ ਮਿਲੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੁਝ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਬੀਆਈ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬੀ. ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਲਈ ਜਰਮਨੀ ਦੇ ਵੀਜ਼ੇ ਲਈ ਜਰਮਨ ਕੌਂਸਲੇਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਇਤਫਾਕਨ, ਇਹ ਸਲੇਮ ਦਾ ਹਿੰਦੂ ਪਛਾਣ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਯਤਨ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸ਼ਕੀਲ, ਅਨੀਸ, ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿੱਤ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਝਲਕ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੀਰਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀਬੀਆਈ ਦਾ ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁਫੀਆ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਧਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਨੀਰਜ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਐਫਬੀਆਈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਮਰੁਤਬਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਐਫਬੀਆਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਗਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਿਆ। ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਐਫਬੀਆਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਜੋ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ ਉਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇਗਾ।

'ਕੀ ਇਹ ਬੰਦਾ ਅਲ-ਕਾਇਦਾ ਹੈ?' ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ।

ਅਮਰੀਕਾ ਨੇ ਅਜੇ ਅਲ-ਕਾਇਦਾ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਅੱਤਵਾਦ ਵਿਰੁੱਧ ਜੰਗ ਦਾ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਸਤ 1998 ਵਿੱਚ ਦਾਰ-ਏ-ਸਲਾਮ, ਤਨਜ਼ਾਨੀਆ ਅਤੇ ਨੈਰੋਬੀ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਦੂਤਾਵਾਸਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ 12 ਅਕਤੂਬਰ 2000 ਨੂੰ ਯੂਐਸਐਸ ਕੋਲ 'ਤੇ ਫਿਦਾਇਨ ਹਮਲੇ ਨੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਸੰਗਠਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਹਿੱਟ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਅਲ-ਕਾਇਦਾ ਦੇ ਕਾਰਕੁਨਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

11 ਸਤੰਬਰ 2001 ਨੂੰ, ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਗਈ। ਸਲੇਮ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਮੰਗਲਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜਲਦੀ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਬਾਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਿੱਚ ਨਾਲ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸੈੱਟ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ। ਚੈਨਲਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲੰਘਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹਰੇਕ ਚੈਨਲ 'ਤੇ ਉਹੀ ਤਸਵੀਰ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮੋਨੋਲਿਥ, ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ-ਚਿੱਟਾ ਧੱਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਧਮਾਕਾ। ਝਟਕਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਚੈਨਲ ਬਦਲੇ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਹੀ ਕਲਿੱਪ ਸੀ ਜੋ ਸਾਰੇ ਨਿਊਜ਼ ਚੈਨਲਾਂ 'ਤੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ।

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੀਆਂ ਡਰ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ, ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੁਸਲਿਮ ਵਿਰੋਧੀ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੜਕਾਹਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰਵਾਸੀਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪ੍ਰਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਭੰਨਤੋੜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, 'ਰੈਗਹੈੱਡ' ਸ਼ਬਦ 'ਨਿਗਰ' ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਨਸਲੀ ਅਪਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੱਗ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਸਾਰੇ ਏਸ਼ੀਆਈ ਜਾਂ ਏਸ਼ੀਆਈ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਮਰੀਕੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਰਸਲਾਨ ਅਲੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਸੀ - 1993 ਦੇ ਮੁੰਬਈ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ।

ਐਫਬੀਆਈ, ਸੀਆਈਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀਆਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪੈਸਾ ਹੁਣ ਢਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੀ ਨਸਲੀ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲਿੰਗ, ਬੇਤਰਤੀਬ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪਾਗਲਪਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੋਨਿਕਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ।

ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ।

'ਪੈਕਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ।' ਜਿਵੇਂ ਹੀ

ਸਲੇਮ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨਿਕਲੇ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਐਸ਼ੋ-ਆਰਾਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ। 9/11 ਦੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਓਹੇਅਰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਉਡਾਣ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ।

ਸਲੇਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਦਲਾਅ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਬਣ ਕੇ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਮੁੰਬਈ ਤੋਂ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਤੱਕ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਤਾਜ਼ਾ ਬਦਲਾਅ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੋਨਿਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਦੇ ਸਾਬਕਾ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ, ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰੇ ਬਾਰੇ। ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਸਭ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।

Machine Translated by Google

11 ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਰਫ਼ ਅਮਰੀਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਯੂਰਪ ਵੀ ਹਾਈ ਅਲਰਟ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਸੀਬੀਆਈ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਪੂਰੇ ਮਹਾਂਦੀਪ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾ ਦੇਵੇਗੀ, ਸਲੇਮ ਪਹਿਲਾਂ ਓਸਲੋ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਨਾਲ ਛੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਿਤਾਏ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅੱਡੇ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

Machine Translated by Google

ਇੱਕੀ

Machine Translated by Google

ਸੇਲਮ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ

ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਉਡਾਣਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਕਦੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਸ਼ਾਹ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਆਪਕਤਾ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵੀ ਉਦਯੋਗ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਧਮਕੀ ਅਤੇ ਡਰਾਇਆ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕ ਇਕੁਇਟੀ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਚੋਟੀ ਦੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਨਿਰਮਾਤਾ, ਅਦਾਕਾਰ, ਵਿਤਰਕ। ਦਰਅਸਲ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕੈਮਰਾਮੈਨ ਜਾਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਰਚ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ।

ਜਦੋਂ ਦਿੱਲੀ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕਈ ਫੋਨ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਰੱਖੇ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਖੁਲਾਸੇ ਹੋਏ। ਨਵੰਬਰ 1998 ਵਿੱਚ ਦਾਊਦ ਦੇ ਕਥਿਤ ਫਰੰਟਮੈਨ ਰੋਮੇਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦੀਆਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦਿੱਲੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ।

ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਅਗਸਤ 1998 ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਾ ਦੀਆਂ ਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਪਰਕਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਸੀ।

ਪੁਲਿਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਫਲਤਾ ਉਦੋਂ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਫੋਨ ਟੈਪ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਗੁਪਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨੰਬਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਇਸ ਨੰਬਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਬਈ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ। ਪੁਲਿਸ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਜਾਂ ਸਲੇਮ ਵਿਚਕਾਰ ਪੰਜਾਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗੱਲਬਾਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ।

ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਟੈਪਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਲਈ ਨਕਦੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ, ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਗੈਂਗਸਟਰ ਬਬਲੂ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ, ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਕਾਰਾ ਮਨੀਸ਼ਾ ਕੋਇਰਾਲਾ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ।

ਟੈਪਿੰਗ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸ਼ਰਮਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲਏ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ 20 ਅਕਤੂਬਰ 1998 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਾ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਲੇਮ ਦੀ ਨਵੀ ਪਾਰਟੀ, ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਭਾਰਤੀ ਕਾਂਗਰਸ ਪਾਰਟੀ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਚੋਣਾਂ ਦੌਰਾਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਧਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਨਕਦੀ ਦੀ ਭਾਰੀ ਕਿੱਲਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁਹਿੰਮ ਲਈ ਫੰਡ ਦੇਣ ਲਈ ਸਲੇਮ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਗੱਲਬਾਤ 18 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ
ਸ਼ਰਮਾ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ:

ਸ਼ਰਮਾ: 'ਟਾਂਗੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੱਤਰ ਉਮੀਦਵਾਰ ਲਗਾਨੇ ਹੈਂ। ਸੱਠ ਕਰੋੜ ਚਾਹੀਏ।' (ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਤਰ ਉਮੀਦਵਾਰ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਨੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ 60 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ)।

ਸਲੇਮ: 'ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਪਰ ਤੁਮ ਬਾਤ ਕਰ ਲੇਨਾ।' (ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ [ਬੌਸ ਨੂੰ]।)

ਸ਼ਾਇਦ, ਸਲੇਮ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਮਾ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਅਨੀਸ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰੇ। ਦਿੱਲੀ ਪੁਲਿਸ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਠੋਸ ਖੁਫੀਆ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜੋ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਸਲੇਮ ਗੈਂਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, 1 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਮਨੀਸ਼ਾ ਕੋਇਰਾਲਾ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਤਫਾਕਨ, ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਤੋਂ ਧਮਕੀ ਭਰੇ ਕਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਸੁਰਾਗ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹਮਰੁਤਬਾ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ।

Machine Translated by Google

ਸਲੇਮ: 'ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕਿਆ ਥਾ ਮਨੀਸ਼ਾ ਕੋਇਰਾਲਾ ਕੋ। ਵਾਹ ਮਿਲੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕਾਲ ਚਾਰ-ਪੰਚ ਲੜਕੇ ਭੇਜੇ। ਉਸਕੇ ਡਰਾਈਵਰ ਔਰ ਚੌਕੀਦਾਰ ਕੋ ਪੀਤ ਦੀਆ।' (ਮੈਂ ਮਨੀਸ਼ਾ ਕੋਇਰਾਲਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਭੇਜਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਗਾਰਡ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ।)

ਸਲੇਮ ਸ਼ਰਮਾ ਨਾਲ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹੱਤਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਵੀ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੀ ਨੈਨੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਵਾਸਤਵ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਹੱਤਿਆ ਸੀ, ਨੇਪਾਲ ਵਿੱਚ ਮਿਰਜ਼ਾ ਦਿਲਸ਼ਾਦ ਬੇਗ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ। ਮਿਰਜ਼ਾ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਰਾਜਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਵਾਸਤਵ ਨੇ 29 ਜੂਨ 1998 ਨੂੰ ਕਾਠਮੰਡੂ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਵਾਸਤਵ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜਣ ਦੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਏਕ ਦੂਸਰਾ ਕਾਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਸਕਾ ਨਾਮ ਬਤਾਉਗਾ।' (ਇਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਮ ਦੱਸਾਂਗਾ।) ਸ਼ਰਮਾ: 'ਕਿਸਕਾ?' (ਕਿਸ ਦਾ?)

ਸਲੇਮ: 'ਮਿਰਜ਼ਾ ਕਾ ਬਬਲੂ ਸੇ ਮਿਲਕੇ ਕਾਮ ਕਰਾਇਆ ਥਾ। ਉਸਕਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਹੈ।' (ਮਿਰਜ਼ਾ
(ਬਬਲੂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ।)
ਸ਼ਰਮਾ: 'ਉਸਕਾ ਕੰਮ ਮੈਂ ਕਰਾ ਦੂੰਗਾ ਯੂਪੀ ਪੁਲਿਸ ਸੇ। (ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯੂਪੀ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ।)

ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਟੇਪਾਂ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰਕੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਟੇਪਾਂ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਢੇਰ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਜਾਸੂਸ ਰਿਕਾਰਡਰ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਟੇਪ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਸਲੇਮ, ਜੋ ਫਿਲਮ ਜਗਤ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲਦਾ ਸੀ, ਫਿਲਮਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਆਪਣਾ ਸੰਕੇਤ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੁੰਬਈ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੇ ਇੱਕ ਗੱਲਬਾਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਪੰਜ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਲਟੀਪਲੈਕਸਾਂ ਦੀ ਐਡਲੈਬਸ ਚੇਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਮਨਮੋਹਨ ਸ਼ੈਂਟੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਸ਼ੈਂਟੀ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ੈਂਟੀ ਨੇ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਝੁਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਲੇਮ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਐਡਲੈਬਜ਼ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਦੀ ਫਿਲਮ ' ਵਾਸਤਵ' ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਦੇ ਢੰਗ-ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਹਿੱਟ ਜੌਬ ਦੇ ਹਰ ਪਹਿਲੂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਮੁੱਢਲੀ ਖੋਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਂਟੀ ਦੀ ਦਿੱਖ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਤਲ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਯੋਜਨਾ ਦੱਸੀ।

ਸਲੇਮ: 'ਇਮਤਿਆਜ਼, ਤੁਮ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਕਯਾ, ਵਾਸਤਵ? ਵਾਸਤਵ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕੀ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਦਾ?' (ਇਮਤਿਆਜ਼, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਫਿਲਮ ਵਾਸਤਵ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਹੈ? ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਸਟਾਰਰ ਵਾਸਤਵ?)

ਇਮਤਿਆਜ਼: 'ਹਾਂ, ਭਾਈ, ਦੇਖਿ ਹੈ।' (ਹਾਂ, ਭਾਈ, ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।)
ਸਲੇਮ: 'ਹਾਂ, ਤੋ ਵੈਸਾ ਹੀ ਕਰਨ ਕਾ ਹੈ, ਜੈਸੇ ਤਸਵੀਰ ਮੇਂ ਕੀਆ।' (ਹਾਂ, ਫਿਰ ਇਹ ਕਰੋ
(ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।)
ਇਮਤਿਆਜ਼: 'ਹਾਂ, ਆਪ ਬੇਫਿਕਰ ਰਹੀਂ, ਆਪ ਕੋ ਏਕ ਭੀ ਸ਼ਿਕਾਯਤ ਕਾ ਮੋਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਹਮ ਲੋਗ ਕੋ ਕੁਛ ਭੀ ਹੋ ਜਾਏ, ਮਗਰ ਆਪ ਕੋ ਸਿਖਾਇਤ ਕਾ ਮੋਕਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।' (ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ।)

ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾਵਰ ਖੇਡ ਕੋਚ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਮਨਮੋਹਨ ਸ਼ੈਂਟੀ 'ਤੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਾਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਟਾਇਰੇਡਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹਮਲੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਜਾਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣਾ ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ। ਇਸ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗੱਲਬਾਤ।

Machine Translated by Google

ਨੇ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾਦਾਇਕ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ।

ਸਲੇਮ: 'ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਏਕ-ਦੋ ਫਾਇਰਿੰਗ ਕਿਆ ਔਰ ਭਾਗ ਗਏ। ਮਾਰ ਦੇਣੇ ਕਾ। ਪੂਰੈ ਖਾਲਿ ਕਰੇ ਕਾ ॥ ਫਿਰ ਨਿਕਲਣੇ ਕਾ। ਚੋਰੋਂ ਕੀ ਤਰਾਹ ਐਸਾ ਕੰਮ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਕਾ ਕੀ ਗੋਲਿ ਅੱਗ ਕਿਆ ਔਰ ਭਾਗ ਗਏ। ਬਾਤ ਸਾਫ਼ ਹੈ, ਇਸਕੇ ਬਾਅਦ ਤੁਮ ਹੀਰੋ ਬਣੋਗੇ।' (ਅੱਧੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੋ ਰਾਉਂਡ ਫਾਇਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਭੱਜੋ। ਮਾਰਨ ਲਈ ਗੋਲੀ ਮਾਰੋ। ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਤਮ ਕਰੋ। ਡਰਪੋਕ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾ ਕੇ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀਰੋ ਬਣੋਗੇ।)

ਗੱਲਬਾਤ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਮਾਫੀਆ ਕੋਡ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਨਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਹਾਲਾਤ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਕਿਉ ਨਾ ਹੋਣ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕੋਡ ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ।

ਸਲੇਮ: 'ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਆ ਗਿਆ, ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਮਨੇ ਆ ਗਿਆ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਕਿਓ ਖੜਾ ਹੈ, ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ, ਤੋ ਨਿਕਲੋ ਸਾਮਨ ਔਰ ਧਨ ਧਨ ਉਸਕੋ।' ਪੂਛੇ ਤੋਹ ਮਾਰ ਦੋ ਉਸਕੋ। ਯੇ ਨਹੀਂ ਕੀ ਐਸੇ ਹੀ ਖਾਦੇ ਹਨ। ਅਗਰ ਪੂਛੇ ਕੀ ਕਹੇ ਕੇ ਲੀਏ ਘੂਮ ਰਹਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ, ਤੋ ਨਿਕਲਨੇ ਕਾ ਪੇਛੇ ਸੇ। ਔਰ ਖੋਪੜੀ ਮੇਂ ਸਾਨ ਸੇ ਦੇਨੇ ਕਾ।' (ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਿਪਾਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾਰੋ .

• ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਲੈ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿਓ। ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿਓ। ਮੂਰਖ ਵਾਂਗ ਖੜ੍ਹੇ ਨਾ ਰਹੋ। ਜਿਸ ਪਲ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰ ਉਡਾ ਦਿਓ।)

. .

ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ 1 ਮਈ 2001 ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ੈਂਟੀ 'ਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, 2 ਮਈ ਨੂੰ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾਦਾਇਕ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਲੇਮ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ੈਂਟੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨਾਲ ਬਚ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

Machine Translated by Google

ਬਾਈ

Machine Translated by Google

ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਗਿਆ

ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਹੈਦਰ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਉੱਦਮੀ, ਨੇ ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਦੋਸਤ ਬਣਾਇਆ ਸੀ: ਅਰਸਲਾਨ, ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ, ਓਮੈਕਸ ਘੜੀਆਂ ਵੰਡਦਾ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਇਕੱਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਅਰਸਲਾਨ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਭਾਰਤੀ ਪਤਨੀ ਸਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਦੇ ਜੇਨੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਵਿਆਹ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਅਤੇ ਪਾਸਪੋਰਟ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਅਰਸਲਾਨ ਨੂੰ ਯੂਰਪ ਭਰ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਲਿਸਬਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੇ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਵੀ ਕੀਤੀ।

ਦੋਵੇਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਸਬਨ ਦੇ ਅਮੀਰ ਉਪਨਗਰਾਂ ਦੇ ਚੇਲਾਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਜ਼ੋਨ ਐਲ ਵਿੱਚ ਅਵੇਨੀਡਾ ਪਾਓਲੋ VI ਵਿਖੇ ਅਰਸਲਾਨ ਦੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਦੋਸਤ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ: ਉਸਦਾ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਘਰ, ਮਹਿੰਗੀ ਜੀਪ ਮਰਸੀਡੀਜ਼ WI ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲਗਭਗ 2 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਰਸਲਾਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਹੀਰਿਆਂ ਨਾਲ ਜੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅੰਗੂਠੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਸੀ...

ਪਰ ਅਰਸਲਾਨ ਦੀ ਦੌਲਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਗੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਅਰਸਲਾਨ ਨੂੰ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਛੋਟੇ ਡੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਰਸਲਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੈਨਸੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਸਲਾਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਅਰਸਲਾਨ ਅਮੀਰ ਦਿਖਣ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਮੀਰ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਰਸਲਾਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗਾ - ਦੌਲਤ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਸੁਖਸੀਅਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰਹੇਗਾ।

ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਅਰਸਲਾਨ, ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਚੇਲਾਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋਟੁੰਡਾ ਡੀ ਕਾਬੋ ਰੁਈਵੋ ਦੇ ਗੋਲ ਚੱਕਰ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬ੍ਰੇਕ ਮਾਰੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਰੁਕ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮਾਂਡੋਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ; ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਜੀਪ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਰੋਕ ਲਿਆ ਸੀ।

ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੁਲਿਸੀਆ ਡੀ ਸੇਗੁਰਾਂਕਾ ਪਬਲਿਕਾ ਹਨ - ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਿਵਲੀਅਨ ਪੁਲਿਸ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਦੀ ਹਲਕੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕਮੀਜ਼, ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਟਾਈ ਅਤੇ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੀਲੀ ਟੋਪੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਰਸਲਾਨ ਦੀ ਕਾਰ ਕਾਲੇ ਕਮਾਂਡੋ ਵਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਲਕਲਾਵਾ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਖਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।
ਉਹ ਪੁਲਿਸੀਆ ਜੁਡੀਸ਼ੀਆਰਾ ਤੋਂ ਸਨ, ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਵੱਡੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਅਰਸਲਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਉ ਸਨ?

ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਪਰੇਰਾ ਕ੍ਰਿਸਟੇਵਾਓ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬੈਜ ਅਤੇ ਆਈਡੀ ਫਲੈਸ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ, 'ਪੁਲਿਸ, ਪੁਲਿਸ, ਪੁਲਿਸ।' ਅਰਸਲਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਚੁੱਕ ਕੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਏ, ਤਾਂ ਕਮਾਂਡੋਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੇ ਬੋਨਟ 'ਤੇ ਮੂੰਹ ਝੁਕਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਹੱਥਕੜੀ ਲਗਾਈ ਗਈ। ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੁਝ ਉਲਝਣ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਮੁਖੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੰਟਰਪੋਲ ਤੋਂ ਰੈੱਡ-ਕਾਰਨਰ ਅਲਰਟ ਨੋਟਿਸ ਸੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਅਰਸਲਾਨ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੰਬਈ ਧਮਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਇੱਕ ਅੱਤਵਾਦੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸਲੇਮ ਨੇ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਦੀ ਮੁਖੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਅਣਜਾਣੇ ਭਟਕਾਅ ਨੂੰ ਗੋਲ ਚੱਕਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁੰਦਰੀਆਂ ਕੱਢ ਕੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੰਦਰੀਆਂ ਦੀ ਕੀਮਤ $25,000 ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਭਾਰਤੀ ਕਰੰਸੀ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰੇ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਭਰਾ ਬੌਬੀ ਨੂੰ ਅੰਗੂਠੀਆਂ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੋਲੀਸ਼ੀਆ ਜੁਡੀਸ਼ੀਆਰਾ ਨੈਸ਼ਨਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਆਂ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਵੈਨ ਨਾਲ ਟੱਕਰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਸਨ - ਸਲੇਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਫਸਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਚੇਲਾਸ ਵਿਖੇ ਅਵੇਨੀਡਾ ਪਾਓਲੋ VI ਵਿਖੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਨਾ ਕਾਮਿਲ ਮਲਿਕ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੇਠ ਰਹਿ ਰਹੀ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਖ ਅਫਜ਼ਲ ਨਾਮ ਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਭਾਰਤੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵੀਜ਼ੇ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ - ਸਵਿਸ, ਅਮਰੀਕੀ, ਕੈਨੇਡੀਅਨ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼, ਸ਼ੈਂਗੇਨ ਅਤੇ ਪੁਰਤਗਾਲੀ - ਨਾਲ ਹੀ ਕਈ ਲੁਫਥਾਂਸਾ ਟਿਕਟਾਂ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਓਸਲੋ ਅਤੇ ਲਿਸਬਨ, ਅਤੇ ਓਸਲੋ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕਫਰਟ ਵਿਚਕਾਰ ਯਾਤਰਾਵਾਂ, ਸਟਟਗਾਰਟ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕਫਰਟ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਲ ਟਿਕਟਾਂ, ਨਕਦੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਸਟੇਟਮੈਂਟਾਂ। ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਪਰੇਰਾ ਕ੍ਰਿਸਟੋਵਾਓ ਅਤੇ ਏਜੰਟਾਂ ਰੁਈ ਮੈਂਡਾਓ, ਨੂਨੋ ਸੈਂਟੋਸ ਅਤੇ ਨੂਨੋ ਹੈਨਰਿਕਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਟੀਮ ਨੂੰ ਨਕਦੀ ਵੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ $100 ਮੁੱਲ ਦੇ 49 ਬਿੱਲ ਅਤੇ 2035 ਭਾਰਤੀ ਰੁਪਏ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਰਸਲਾਨ ਮੋਹਸਿਨ ਅਲੀ ਦੇ ਦਿਓਲਿੰਡਾ ਮਾਰੀਆ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਹੈਦਰ ਦੇ ਸਨਾ ਕਾਮਿਲ ਮਲਿਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵੀ ਮਿਲੇ।

ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਘਰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਰੇਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਬਦਲ ਲਈ ਸੀ। ਪਿਛਲਾ ਸਾਲ ਅਸਥਿਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਸਮਾਂ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ, ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਨ। ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮੀਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਸਮੁੰਦਰ ਦੂਰ ਸਨ। ਇਸ ਜੋੜੇ ਦਾ ਵਿਆਹ 20 ਨਵੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਰਵੇ ਵਿੱਚ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਛੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਿਤਾਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਹਨੀਮੂਨ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਸਲੇਮ ਲਈ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਤੀਜਾ ਵਿਆਹ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਸੀ।

ਇਹ ਜੋੜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਨਾਰਵੇ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੋਨਿਕਾ ਦੀ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਤੱਥ ਨੇ ਵੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ।
ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਬਿਨਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਉਸਦੇ ਪੈਸੇ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੜਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ - ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਰੰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਹਿੰਸਕ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮੀਰਾ ਨਾਲ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰ ਨਵੀਂ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪਹਿਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਉਸ 'ਤੇ ਮਹਿੰਗੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵੀ ਲਾਉਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਤਰਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਡਾਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਮਹਾਂਦੀਪ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਦੇ ਸਨ, ਘਰ ਕਹਿਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਰਵੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ, ਸਪੇਨ ਅਤੇ ਜਰਮਨੀ ਗਏ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਸੰਪਰਕ ਬਣਾਏ ਰੱਖੇ, ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੋਏ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੇ ਫਿਲਮ ਜਗਤ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਰਸਲਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਪਣਾਈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਜੇਨੇਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਾਰ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਪਰਕ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰਾਂ, ਡਰਾਈਵਰਾਂ, ਬਟਲਰਾਂ ਆਦਿ ਦੀ 24/7 ਟੀਮ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਕੋਲ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਣਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪੜਾਅ। ਸਲੇਮ ਲਈ, ਖੁਸ਼ੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਅਵਸਥਾ ਸੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਲੋੜੀਂਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਕਾਰਡ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਸਿਵਲ ਮੈਰਿਜ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਦਿਓਲਿੰਡਾ ਮਾਰੀਆ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਦਿਓਲਿੰਡਾ ਨੂੰ 3000 ਯੂਰੋ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ 4500 ਯੂਰੋ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦ ਡਰ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਇੰਨੀ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਪਸਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁੱਕਿਆਂ ਨੂੰ ਖੇਡ ਨਾਲ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣਾ ਡੌਨ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਗਿਰਗਿਟ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲੇ ਬਲਫਮਾਸਟਰ ਹੋਣ ਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਟੋਪੀ ਦੇ ਡਿੱਗਣ 'ਤੇ ਪਛਾਣ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਦਾਨਿਸ਼ ਬੇਗ ਹੋਣ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਮੁੰਬਈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਾਰਕਸ਼ੀਟ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਮਰਸ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਸਟਰ ਰਚਨਾ ਅਰਸਲਾਨ ਅਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਰਸਲਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੋਵੇਂ ਸਨ - ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੋਹਸਿਨ ਅਲੀ ਅਤੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਅਲੀ ਦੇ ਘਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਤਾਰਿਕ ਰੋਡ, ਕਰਾਚੀ ਤੋਂ। ਅਰਸਲਾਨ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ 30 ਅਗਸਤ 1996 ਨੂੰ ਯਾਸਮੀਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਟੁੱਟਣ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੂੰ 15 ਫਰਵਰੀ 2000 ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਤਲਾਕ ਲੈਣਾ ਪਿਆ। ਅਰਸਲਾਨ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਸਮੀਨ ਨੂੰ ਤਲਾਕ-ਬੇਨ (ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਟੱਲ ਤਲਾਕ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਈ ਬੈਠਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ।

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਰਾਚੀ ਵਿੱਚ ਸਨਾ ਮਲਿਕ (ਉਰਫ਼ ਮੋਨਿਕਾ) ਨਾਲ 50,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਮਹਿਰ (ਭੱਤਾ) 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਨਿਕਾਹ ਮੁਹੰਮਦ ਜਮੀਲ ਹਾਫਿਜ਼ ਗੁਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸਨਾ ਮਲਿਕ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਜ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦ ਆਜ਼ਮ ਅਤਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸਨ। ਨਿਕਾਹ 20 ਅਗਸਤ 2001 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਸਿਟੀ ਕੋਰਟ, ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਸ਼ਰਫ ਅਲੀ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਮੰਤਰਾਲੇ, ਕੈਂਪ ਆਫਿਸ, ਕਰਾਚੀ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਜ਼ਾਹਿਦ ਮਸੂਦ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਨਾ ਮਲਿਕ ਕਰਾਚੀ ਦੇ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਏਰੀਆ ਦੀ ਵਸਨੀਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਕਾਹਨਾਮੇ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਦੁਲਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਾਂ ਅਣਵਿਆਹੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੀ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ।

ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਰਾਚੀ ਨਿਕਾਹ ਕਦੇ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜੋੜਾ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਲੇਮ ਇਸ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ। ਮੋਨਿਕਾ, ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ 20 ਨਵੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਓਸਲੋ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੀਬੀਆਈ ਨੇ ਜੋ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਖੋਦੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੀ ਪਛਾਣ ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਜਰਮਨ ਕੌਂਸਲੇਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਲਈ ਵੀਜ਼ਾ ਮੰਗਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਅਰਸਲਾਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸਨਾ ਮਲਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਫਿਰ ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਮੋਨਿਕਾ, ਜਾਂ ਭੋਪਾਲ ਨਿਵਾਸੀ ਫੌਜ਼ੀਆ ਉਸਮਾਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਨੇ ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

18 ਸਤੰਬਰ 2002 ਨੂੰ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਉਲਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਅਤੇ ਕਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤੰਗ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ 11 ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਫੰਡ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਅੰਕਲ ਸੈਮ ਦੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਹਾਂਦੀਪਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀਆਂ ਦੇ ਰਾਡਾਰਾਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ।

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, 'ਅਨੀਸ ਭਾਈ ਨੇ ਹੁਣ ਆਪਕਾ ਪੀਛਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾ ਹੈ, ਭਾਈ।' (ਅਨੀਸ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ।) ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਨੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਉਸਦਾ ਖੂਨ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਕੀ ਇਹ ਅਨੀਸ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਟਿਕਾਣਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ? ਪਰ ਅਨੀਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੋਨਿਕਾ ਦਾ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸੈੱਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਖੁਫੀਆ ਏਜੰਸੀਆਂ ਮੋਬਾਈਲ ਫ਼ੋਨ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਟਰੈਕ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਕੀ ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਭਗੌੜੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਤੋਂ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ? ਮੋਨਿਕਾ ਅਕਸਰ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਲੇਮ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੱਸ ਕੇ ਟਾਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਸ਼ੱਕ ਸਲੇਮ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਇਹ ਸਮੀਰਾ ਹੁੰਦੀ? ਉਹ ਦੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਖਾਂ ਪਿੱਛੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਉਸਦੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਮੀਰਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਤੇਈ

Machine Translated by Google

ਲਿਸਬਨ ਕੈਦ

ਲਿਸਬੋਆ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਜਾਂ ਈਪੀਐਲ, ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਾਂਗ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰਲ ਅਜੂਬਾ। ਇਸਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣਾ ਹੈ ਜੋ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਡਰ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ, ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਾਲਾ ਮੁੱਖ ਕਮਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ, ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਤਿਹਾੜ ਜਾਂ ਮੁੰਬਈ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਰਗੀਆਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਰਤੀ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਈਪੀਐਲ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਫਿੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਜੇਲ੍ਹ ਜੋ ਆਪਣੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਅੰਡੇਮਾਨ ਟਾਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸੈਲੂਲਰ ਜੇਲ੍ਹ, ਜਾਂ ਕਾਲਾ ਪਾਣੀ ਹੈ। ਕਾਲਾ ਪਾਣੀ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਯੁੱਗ ਦੀ ਬਣਤਰ ਹੈ ਜੋ 1896 ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਈਪੀਐਲ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਕਿਉਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 1884 ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ EPL ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਫਿਲਮਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦ ਸ਼ਾਸ਼ੈਂਕ ਰੀਡੈਂਪਸ਼ਨ ਜਾਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸਿਲਵੈਸਟਰ ਸਟੈਲੋਨ-ਅਰਨੋਲਡ ਸ਼ੁਵਾਰਜ਼ਨੇਗਰ ਵਾਹਨ ਦ ਏਸਕੇਪ ਪਲਾਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਇਹ ਕੁੱਲ 887 ਕੈਦੀਆਂ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ 2000 ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੈਦੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਰਤੀ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ। ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਏਸ਼ੀਆਈ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ 'ਪਵੇਲੀਅਨ' ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਉੱਚ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੱਤਵਾਦੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਜੇਲ੍ਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੈੱਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਨ - ਹਰ ਪਾਸੇ ਪਲਾਸਟਰ ਦਾ ਛਿੱਲਣਾ, ਟੁੱਟੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ, ਬਦਬੂਦਾਰ ਗੱਦੇ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਮਾੜੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਕੋਸਿਆ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ 180 ਡਿਗਰੀ ਦਾ ਮੋੜ ਲਿਆ ਸੀ।

ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਾਟਕੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਥਾਨਕ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰਖੀਆਂ ਬਟੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਹਿਲੇ ਪੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਛਾਇਆ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਸ਼ਨ ਤੱਕ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਬਿਲਡਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਅਤੇ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਪਾਤਰ ਦੇ ਪਤਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮਾਫ਼ੀਆ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ 1995 ਵਿੱਚ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇਕਬਾਲ ਮਿਰਚੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਾਲ ਬਹਿਰੀਨ ਵਿੱਚ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਤਕਨੀਕੀ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਕਾਰਨ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, 1997 ਵਿੱਚ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸਲੇਮ ਖੁਦ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 1995 ਵਿੱਚ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾ ਰੈਕੇਟ ਦੇ ਕਿੰਗਪਿਨ, ਬਬਲੂ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਨੂੰ ਸਿੰਗਾਪੁਰ ਤੋਂ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਹਵਾਲਗੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਮੱਛੀ ਫੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਸੀਬੀਆਈ ਦੇ ਵਧੀਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਵਿਜੇ ਸ਼ੰਕਰ, ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਾਲਮੇਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਸਬਨ ਗਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਸਾੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੀਬੀਆਈ ਇਸ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਭਾਰਤ ਹਵਾਲਗੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਵਾਰ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਸੀ। 13 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ, ਸਲੇਮ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਮਰ ਅਬਦੁੱਲਾ, ਜੋ ਵਿਦੇਸ਼ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ ਜੂਨੀਅਰ ਮੰਤਰੀ ਸਨ, ਨੇ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਦੀ ਪੁਰਤਗਾਲ ਤੋਂ ਹਵਾਲਗੀ ਲਈ ਇੱਕ ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ। ਸਲੇਮ ਦਾ ਕੇਸ ਪੁਲਿਸੀਆ ਜੁਡੀਸ਼ੀਆਰਾ ਤੋਂ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟੋ ਸੈਂਟਰਲ ਡੀ ਇਨਵੈਸਟੀਗੈਕਾਓ ਈ ਅਕਾਓ ਪੀਨਲ (ਡੀਸੀਆਈਏਪੀ), ਜਾਂ ਸੈਂਟਰਲ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

Machine Translated by Google

ਪੁਰਤਗਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀਬੀਆਈ ਦਾ ਸਥਾਨਕ ਹਮਰੁਤਬਾ, ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਦੰਡ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਭਾਗ। ਇਸਨੇ ਤਾਲਮੇਲ ਨੂੰ ਆਸਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਿਖਰਲੇ ਸੰਗਠਨ ਅਤੇ ਨੋਡਲ ਏਜੰਸੀਆਂ ਸਨ।

ਸਲੇਮ ਹੁਣ ਪੁਰਤਗਾਲ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚਕਾਰ ਲੰਬੀ ਅਤੇ ਥਕਾਵਟ ਵਾਲੀ ਹਵਾਲਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਪੁਰਤਗਾਲ ਨਾਲ ਹਵਾਲਗੀ ਸੰਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਯੂਰਪੀਅਨ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਫਰਾਂਸ, ਜਰਮਨੀ ਅਤੇ ਬੁਲਗਾਰੀਆ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਦੇਸ਼ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਸੰਧੀ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪੁਰਤਗਾਲ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ 1867 ਤੋਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰੀ ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਹਵਾਲਗੀ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਬੇਨਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡੀਸੀਆਈਏਪੀ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸੀ ਜੋ ਪੁਰਤਗਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਪਰਾਧ ਬਣਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ - ਉਸ 'ਤੇ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਲੇਮ 1993 ਦੇ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੁਰਤਗਾਲ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਟੈਂਡ ਨਰਮ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਰਤਗਾਲ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੱਕਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਲਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਡਵਾਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਪ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦਾ ਪੋਰਟਫੋਲੀਓ ਵੀ ਸੀ, ਨੇ ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਮੰਤਰੀ ਐਂਟੋਨੀਓ ਮਾਰਟਿਨਸ ਡਾ ਕਰੂਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਡਵਾਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੌਕਰਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਜੂਨੀਅਰ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ।

ਇਸ ਨਾਲ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਘੱਟ ਗਈ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਤੀਜੇ ਵਾਧੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਜਾਅਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਕਈ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਲਿਸਬਨ ਦੀ ਛੇਵੀਂ ਦੰਡ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਤਿੰਨ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਅਰਸਲਾਨ ਮੋਹਸਿਨ ਅਲੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਨਾਗਰਿਕ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦੇ ਝੂਠੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਲਈ ਤੀਜਾ ਸਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ।

ਸਲੇਮ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਰਸਲਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਅੜਿਆ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਡੀਐਨ ਨਗਰ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਏ ਗਏ ਉਸਦੇ ਫਿੰਗਰਪ੍ਰਿੰਟ ਦਿਖਾ ਕੇ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਡੀਸੀਆਈਏਪੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੀਤਾ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਲੇਮ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਪਰਮਿਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੈਦ ਦੀਆਂ ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਛੇ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜੋੜਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਜਾਅਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਦਾ ਸੈਲਮੇਟ ਰੋਬਰਟੋ ਜਿਓਵਾਨੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਨਸ਼ਾ ਤਸਕਰ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕੋਕੀਨ ਦੀ ਤਸਕਰੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਘਾਟ ਜਿਓਵਾਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰੁਕਾਵਟ ਸਾਬਤ ਹੋਈ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਸੈਨਤ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਟੁੱਟੀ-ਫੁੱਟੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲਬਾਤ। ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਰੌਬਰਟੋ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਡੌਨ ਵਿੱਚ ਸੁਸਤ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋਈ। ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਅਮੀਰ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੰਜ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਸੰਪਰਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਫੋਟੋ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਫੋਟੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੈਲ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਚਿਪਕਾਇਆ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਸਲੇਮ ਦੇ ਇਕੱਲਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਬੈਸਾਖੀ ਬਣ ਗਈ।

Machine Translated by Google

ਸਾਰੀਆਂ ਉੱਚ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੀਆਂ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ, ਈਪੀਐਲ ਨੇ ਵੀ ਕੈਦੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਿਖਤੀ ਸੰਚਾਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੋਨਿਕਾ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਤਸਕਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ। ਸਲੇਮ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ ਭਾਲਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨੇੜਤਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਚੌਵੀ

Machine Translated by Google

ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਤਾਂਘ

ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇੱਕ ਹਾਈਪਰਐਕਟਿਵ ਸੈਕਸ ਲਾਈਫ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਸਟਾਰਲੇਟਾਂ ਨੂੰ ਸੌਣ ਲਈ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਬਿਊਟੀ ਕੁਈਨ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਸਿਲਵਰ-ਸਕ੍ਰੀਨ ਚਾਹਵਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਮੋਨਿਕਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਨੇੜਤਾ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੋਨਿਕਾ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ।

ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ, ਇਹ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੋਨਿਕਾ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ, ਉਸਦੇ ਜਨਮਦਿਨ ਜਾਂ ਈਦ ਵਰਗੇ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼, ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਗਾਰਡ ਕੈਦੀਆਂ ਲਈ ਡਾਕ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਡਫਲ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਸੈੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਛੇਵੀ ਇੰਦਰੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਸਬੰਧ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਲੇਮ ਦੇ ਪੇਟ ਦੇ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਨਿੱਘ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਦਿਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਕਾਰਡ ਹੈ।

ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ - ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਲੇਮ ਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੀ ਸਮਝ ਮੁੱਢਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਹਿੰਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਗਾਰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਖੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਦੋਵੇਂ ਪਿਆਰ ਭਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀਆਂ।

ਇਸ ਜੋੜੇ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢਾਂ ਬਿਤਾਈਆਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਪੱਤਰ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ, ਪਿਆਰ, ਸ਼ਰਧਾ, ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਕਾਮਨਾ ਨਾਲ ਟਪਕਦੇ ਸਨ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੰਗਹੀਣ, ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਗੱਲ, ਦੂਰ ਦੇ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਜੁਲਾਈ 2005 ਵਿੱਚ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ। ਉਹ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਰਹਿ ਗਏ।

ਮੋਨਿਕਾ ਆਪਣੀ ਕੈਦ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੋਟੀ ਦੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਬਣਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜੀਂਦੇ ਗੈਂਗਲਾਰਡ ਦੀ ਸਾਥੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਹੁਣ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੱਟੜ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨਾਲ ਮੋਢੇ ਮਿਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੁਟਿਆਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ, ਬਰਬਾਦ ਅਤੇ ਤਬਾਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਈਸਾਈ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਥਿਰਤਾ ਮਿਲੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ 'ਸਲਾਮ' ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੱਬ ਕਹਿਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਲੇਮ ਉਸਦੇ ਬਦਲਾਅ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਭਾਰਤ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਤਰਸਣ ਲੱਗੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਲੇਮ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਸਲੇਮ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਜੋ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ, ਉਸਦੀ ਹਿੰਸਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਮਾੜੇ ਸਲੂਕ ਨਾਲ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਕਿਵੇਂ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਪੱਚੀ

Machine Translated by Google

ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਸਫ਼ਰ

2005 ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੰਬਰ ਦੁਪਹਿਰ, ਚਾਰ ਸਖ਼ਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜੀਪਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕਮਾਂਡੋ ਸਨ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਜਹਾਜ਼ ਵੱਲ ਵਧੀਆਂ ਜੋ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਮਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ।

ਸੀਬੀਆਈ ਦੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਟਾਸਕ ਫੋਰਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ਼ ਪੁਲਿਸ, ਦੇਵੇਂਦਰ ਪਰਦੇਸੀ ਨੇ ਅਣਗਿਣਤ ਔਖੇ ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਕੇਸ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਪੁਲਿਸ ਸੌਂਪ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਗੈਂਗਸਟਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਬਿੱਲ 'ਤੇ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੁੰਬਈ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਕਤਲਾਂ ਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ।

ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ। ਟੀ-ਸ਼ਰਟ ਅਤੇ ਜੀਨਸ ਪਹਿਨੀ, ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਇੱਕ ਫੈਸ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਰੈਂਪ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਢੁਕਵੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਟਾਰਲੇਟ ਦੀ ਹਵਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਇੱਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਸਾਫ਼ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਿਆਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਰਦੇਸੀ ਨੂੰ, ਇਹ ਆਮ ਕਹਾਣੀ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਜਿਸਨੇ ਸਟਾਰਡਮ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਲਏ, ਗਲਤ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਗਲਤ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਦੇਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਵਾਂਗ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਪਰਦੇਸੀ ਦੇ ਬੌਸ, ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਛੱਤਵਾਲ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਸਿਆਹੀ ਸੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਪਰਦੇਸੀ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਿਓ ਹੋ? ਤੂੰ ਹੀ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਹੈ?'

ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸਲੇਮ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਨੇ ਕੱਚੇ, ਬੇਲਗਾਮ ਡਰ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ: 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਤੋਂ ਹੋ?' ਡਰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

'ਨਹੀਂ, ਹਮ ਸੀਬੀਆਈ ਸੇ ਹੈਂ,' ਜਵਾਬ ਆਇਆ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਇਨਸਾਨ ਲਈ, ਸੀਬੀਆਈ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਮਾੜਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਸਲੇਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਫਿਰ ਚਲੋ, ਸਾਬ। ਆਪਣੇ ਵਤਨ ਚਲਨਾ ਹੈ।' ਇਹ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਮੋਟਲੀ ਗਰੁੱਪ ਭਾਰਤੀ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਦੇ
ਵਿਸ਼ਾਲ ਰੂਸੀ-ਨਿਰਮਿਤ ਕਾਰਗੋ ਜਹਾਜ਼ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਆਖਰਕਾਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਅਤੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੱਲੀ ਲੰਬੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਹਵਾਲਗੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਇਸਨੇ ਸਲੇਮ ਵਿਰੁੱਧ ਕਤਲ, ਅਗਵਾ, ਕਤਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਅਤੇ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਬਹੱਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਮਲੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਪਰ ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਨੌਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ: ਲਖਨਊ, ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਅਤੇ ਭੋਪਾਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਪਾਸਪੋਰਟ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ; ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ; ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਾਮਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਲਡਰ ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ ਦਾ ਕਤਲ, ਮਨੀਸ਼ਾ ਕੋਇਰਾਲਾ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਅਜੀਤ ਦੀਵਾਨੀ ਦਾ ਕਤਲ ਅਤੇ 1993 ਦੇ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕੇਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੁਭਾਸ਼ ਘਈ, ਰਾਜੀਵ ਰਾਏ ਅਤੇ ਰਾਕੇਸ਼ ਰੋਸ਼ਨ ਵਰਗੀਆਂ ਹੋਰ ਫਿਲਮੀ ਹਸਤੀਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਆਮਿਰ ਖਾਨ, ਮਨੀਸ਼ਾ ਕੋਇਰਾਲਾ ਅਤੇ ਆਸ਼ੂਤੋਸ਼ ਗੋਵਾਰੀਕਰ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਭਾਰਤ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਭਾਰਤੀ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੜਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ

Machine Translated by Google

ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਵੱਕਾਰ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਨੇ ਤੀਹਠ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਨੌਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਲਿਸਬਨ ਤੋਂ ਮੁੰਬਈ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਹੁਤ ਸਟੀਕਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੀਬੀਆਈ ਏਜੰਟ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦਬਾਅ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਟੜੀ ਤੋਂ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ, ਵਾਧੂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੌਕਰਸ਼ਾਹੀ ਦਬਾਅ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਗੁਪਤਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੀਬੀਆਈ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਲਈ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਜਹਾਜ਼ ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦਾ।

ਇਹ ਜਹਾਜ਼ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਟਰੇ ਟੇਬਲ ਅਤੇ ਉਡਾਣ ਦੌਰਾਨ ਖਾਣੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀ, ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਚੌੜੀ ਬਾਡੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਮਰੇ ਵਰਗਾ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਧਾਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਸਨ। ਛੱਤ ਤੋਂ ਰੱਸੀਆਂ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਰਗੋ ਹੋਲਡ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਰੇਨ ਇੱਕ ਦੁਖਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਵਾਂਗ ਬਾਹਰ ਫਸ ਗਈ ਸੀ। ਟਾਇਲਟ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪਿਸ਼ਾਬ ਘਰ ਸੀ। ਇਹ ਸਲੇਮ ਦੀ ਆਦਤ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹਵਾਈ ਯਾਤਰਾ ਸੀ।

ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਧਾਤ ਦੇ ਬੈਂਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਪਾਸੇ ਹੱਥਕੜੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਪਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਉਹ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਸਲੇਮ ਦੇ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਨਹੀ ਸਨ; ਸਗੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਨ। ਭਾਰਤ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੀਬੀਆਈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸੀਬੀਆਈ ਇਸ ਸਾਰੀ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਘੁਟਾਲੇ ਤੋਂ ਉਭਰ ਨਹੀ ਸਕਣਗੇ। ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਰਕੁੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਾੜ ਦੇਣਗੇ।

'ਸਾਬ, ਮੁਝੇ ਏਕ ਬਾਰ ਮੋਨਿਕਾ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਦੋ ਨਾ,' ਸਲੇਮ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
'ਤੂੰ ਜਿੱਥੇ ਹੋ, ਉੱਥੋਂ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕਰ,' ਪਰਦੇਸੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਕਾਰਗੋ ਜਹਾਜ਼ ਹੁਣ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਇੰਨਾ ਉਦਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਚਾਰ ਘੰਟੇ ਇੱਕ ਅਨੰਤਤਾ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ; ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਜਹਾਜ਼ ਕਾਹਿਰਾ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਤੇਲ ਭਰਨ ਲਈ ਉਤਰਿਆ। ਛੱਤਵਾਲ ਅਤੇ ਪਰਦੇਸੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਫੈਲਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਾਂ ਸਮਝਿਆ। ਇਹ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਸਲੇਮ ਵੱਲ ਨਹੀ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ। ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੇ ਰੁਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਹਾਜ਼ ਮੁੰਬਈ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਨੀਸ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਖੁਦ ਤੋਂ ਵੀ, ਸਲੇਮ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪਰਦੇਸੀ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਲਿਆ।

ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਸਹਾਰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਸਵੇਰੇ 7.30 ਵਜੇ ਵੱਡੇ ਕਾਰਗੋ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਟਾਇਰ ਟਾਰਮੈਕ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੇ ਛੱਤਵਾਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ, ਆਈਬੀ ਦੇ ਏਜੰਟਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਇਆ ਅਤੇ ਡੇਢ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ।

ਅਖੀਰ, ਸੀਬੀਆਈ ਦਾ ਸਬਰ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਈਬੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਲ (CISF) ਦੀ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ। CISF ਇੱਕ ਅਰਧ ਸੈਨਿਕ ਬਲ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਦੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਬੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ - ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਨਰੀਮਨ ਪੁਆਇੰਟ ਵਿੱਚ। ਇਹ 1993 ਦੇ ਮੁੰਬਈ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀਬੀਆਈ ਸਪੈਸ਼ਲ ਟਾਸਕ ਫੋਰਸ ਦਾ ਅਸਥਾਈ ਦਫਤਰ ਸੀ।

ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਮੁੰਬਈ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ
ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਿੱਤਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣਾ ਗੈਂਗਸਟਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਹ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਛੱਬੀ

Machine Translated by Google

ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਕਨੈਕਸ਼ਨ

ਵਿਹੜਾ ਛੱਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਣਾਅ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੁੰਬਈ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਸੌ ਦੋਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਕਈ ਸੀਬੀਆਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੋਨੀਤ ਟਾਡਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭਿਆਨਕ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸੀ।

ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਲਮ ਅਦਾਕਾਰ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੁੰਨਾਭਾਈ ਐਮਬੀਬੀਐਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ - ਉਸਦੀ ਸਟਾਰਡਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਵਾਹਨ। ਦੂਜਾ ਸਲੇਮ ਸੀ - ਸਾਫ਼-ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਧੀਆ ਜੁੱਤੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਜੈੱਲ ਵਾਲੇ ਵਾਲ ਪਾਏ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮਹਿੰਗੇ ਕੋਲੋਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸੰਜੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ। ਸਲੇਮ, ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਉਲਟ, ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਿੜਚਿੜੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸੰਜੇ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਸਨ - ਸਲੇਮ ਸੰਜੇ ਅਤੇ ਸਟਾਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਮਜ਼ਾਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦੰਗਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਨੂੰ ᴀᴋ-56 ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਲੇਮ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਨਹਾਉਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਵੇਂ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸੰਜੇ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗਾਂ ਜਾਂ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੌਰਾਨ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਮਿਲੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਾਲੀਵੁੱਡ-ਮਾਫੀਆ ਸਰਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ।

ਪਰ ਸਮਾਂ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਕ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਅਸਹਿਜ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਅਕਸਰ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਡਰਾਉਣ-ਧਮਕਾਉਣ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਟਾਰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਛੋਟਾ ਸ਼ਕੀਲ, ਸਲੇਮ ਦੇ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੰਜੇ ਨੇ ਇੱਕ ਆਸਾਨ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਮੀਕਰਨ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। 14 ਜੁਲਾਈ 2002 ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਗੱਲਬਾਤ ਨੇ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਦੇ ਸ਼ਕੀਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ। ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਕੋਕਾ (ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਕੰਟਰੋਲ ਆਫ਼ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ਡ ਕ੍ਰਾਈਮ ਐਕਟ) ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਸਾਬਕਾ ਬੌਸ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਨਾਲ ਮਤਭੇਦ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਸ਼ਕੀਲ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਨੂੰ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ ਲਈ, ਅਦਾਕਾਰ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਅਪੁਸ਼ਟ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਸਟਾਰ-ਸਟੱਡਡ ਲਾਈਵ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਲੇਮ ਸੰਜੇ ਅਤੇ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੋਰ 'ਦੋਸਤਾਂ' ਨੂੰ ਹੈਲੋ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਇਹ 2001 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਅਣਜਾਣ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਲੇਮ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਅਤੇ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਅਧਾਰ ਵਧਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਇਸਨੂੰ 'ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਨਾਈਟ' ਦੀ ਆਮ ਫੇਰੀ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਠਿਕਾਣਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਠੰਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਛੋਟਾ ਸ਼ਕੀਲ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ। ਸ਼ਕੀਲ ਦੇ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸਟੇਡੀਅਮ ਦੀ ਰੇਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਚਮਕਦਾਰ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹੀ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੰਜੇ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸ਼ਕੀਲ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ।

ਸਲੇਮ ਸ਼ਕੀਲ ਦੇ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਮਲੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, 15 ਸਤੰਬਰ 2000 ਨੂੰ, ਸ਼ਕੀਲ ਨੇ ਬੈਂਕਾਕ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਰਾਜਨ ਦੇ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਲੇਰਾਨਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਾਜਨ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਨਾਲ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸੰਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਨਫ਼ਰਤ ਪਾਲੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਸੰਜੇ ਦੀ 'ਦੇਖਭਾਲ' ਕਰਨ ਲਈ ਚਾਰ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਕਾਰ ਗੋਆ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਕਾਂਟੇ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸੰਜੇ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਗੁੱਪਸ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ: ਸੰਜੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਗੋਆ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਮੁੰਬਈ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ। ਪਰ ਸੰਜੇ ਅਤੇ ਗੁੱਪਸ ਨੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਹਿੱਟ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲੈਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਕਈ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ।

ਸੰਜੇ ਅਤੇ ਗੁੱਪਸ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਅਕਬਰ ਖਾਨ ਨੂੰ ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਸੀਰੀਅਲ ਧਮਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖਾਨ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਾਠਮੰਡੂ ਵੀ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜੋਖਮ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਖਾਨ ਦਾ ਇੰਨਾ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਗੁਪਸ ਨੇ ਖਾਨ ਨੂੰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਮੰਨ ਗਿਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇੱਕ ਸਫਲ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੂੰ ਕੌਣ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੇਗਾ? ਖਾਨ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਲੇਮ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਖਾਨ ਨੂੰ ਨਾਂਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਹਿੱਟਮੈਨ ਦੋ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਛੂਹਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਖਾਨ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਫੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਘਿਰੇ ਅਦਾਕਾਰ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਈ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਮੁੰਬਈ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਖਾਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੁੰਡਈ ਸੈਂਟਰੋ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ।

ਖਾਨ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਸਾਮਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਖੰਡਵਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸੰਜੇ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਲਈ ਅਣਲਿਖਤ ਕੀਮਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਲੈਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਗੁਪਤਾ ਇਸ 'ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ, ਪਰ ਪੈਸੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਕੱਢ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਖਾਨ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਖਾਨ ਗੁਪਤਾ ਤੋਂ ਭਾਰੀ ਨਕਦੀ ਕੱਢਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਸੰਜੇ ਦੱਤ, ਜਿਸਦੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਕੀਮਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਫਿਲਮ ਦੋ ਕਰੋੜ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰੇ।

ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਸੰਜੇ ਦੇ ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਫਿਲਮ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਕਰੀਅਰ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਅਪਣਾਇਆ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਭਿਨੇਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੈਟੇਲਾਈਟ ਫੋਨ (ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ 1000 ਰੁਪਏ ਹੁੰਦੀ ਸੀ) 'ਤੇ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਕਾਰਨ ਸੰਜੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈਆਂ: ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ, ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਸੰਜੇ ਹੁਣ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਸਲੇਮ ਸੰਜੇ ਲਈ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਲੇਮ ਦੇ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਕਾਰ ਨੇ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ। ਏਟੀਐਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ (ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ) ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਕਿ ਸਲੇਮ ਸੰਜੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨਾ ਕਰੇ।

4 ਨਵੰਬਰ 1993 ਨੂੰ ਟਾਡਾ ਅਦਾਲਤ (ਕੋਲਾਬਾ ਨੇੜੇ ਮੁੰਬਈ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ) ਵਿੱਚ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਦੋਸ਼ੀ, ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਵਾਹ, ਅਤੇ ਦਰਜਨਾਂ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਕੋਲਾਬਾ ਲਿਜਾਣਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚੁਣੌਤੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਦਰਜਨ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਮੱਗਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਲਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਤਬਾਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਉਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਬੇਮਿਸਾਲ ਕਦਮ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੋਨੀਤ ਟਾਡਾ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਵੀ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜੇਲ੍ਹ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਪਲ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਕੋਨੇ ਅਤੇ ਖੱਡਾਂ ਵੀ ਲੱਭੀਆਂ।

ਪਰ ਸੰਜੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੰਨਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਇਕਾਂਤ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਛੁੱਟੀ ਦੌਰਾਨ, ਕਈ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੰਜੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ। ਸਲੇਮ, ਦਰਅਸਲ, ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਝਲਕ ਦੇਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ 'ਤੇ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਠੰਢਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਖੀਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਏਟੀਐਸ ਐਸਕਾਰਟਸ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੰਜੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਸੰਜੇ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਅਜੀਬ ਪਲ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਲੇਮ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।

ਇਸ ਅਜੀਬਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਸੰਜੇ ਨੇ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਲਾਮ ਅਲੈਕੁਮ, ਭਾਈ।' ਸਲੇਮ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਵਲੈਕੁਮ ਸਲਾਮ।' ਸੰਜੇ ਨੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਖੈਰੀਅਤ?' ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਬਾਰੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਿਆ। ਅਦਾਕਾਰ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ - ਤੂਫ਼ਾਨ ਲੰਘ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਠੀਕ ਸੀ।

10 ਨਵੰਬਰ 2005 ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਟਾਡਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਕੀਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ ਦੇ ਹੁਨਰ ਵਾਲੇ ਕਈ ਵਕੀਲ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੱਜ ਪ੍ਰਮੋਦ ਕੋਡੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਪੱਖ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਘਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਉੱਜਵਲ ਨਿਕਮ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੀਬੀਆਈ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟਾਸਕ ਫੋਰਸ, ਜੋ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਗਲੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਦੋਸ਼ ਪੱਤਰ ਦਾਇਰ ਕਰੇਗੀ।

ਜੱਜ ਕੋਡੇ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਕੈਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਰੋਧੀ ਗੈਂਗ ਵਿਰੋਧੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉੱਚ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੈੱਲ - ਅੰਡੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਘੇਰੇ - ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਤੰਗ ਜਗ੍ਹਾ, ਬੇਰਹਿਮ ਸਟਾਫ਼, ਬਦਬੂਦਾਰ ਟਾਇਲਟ, ਮੱਛਰ, ਚਾਦਰਾਂ ਦੀ ਘਾਟ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਦੁੱਖ ਉਸਦੀ ਕੈਦ ਨੂੰ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢਾਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੇਲ੍ਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਗੈਂਗ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਕੱਦ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਲੇਮ ਦਾ ਹਰ ਕੋਈ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੋਨਿਕਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਘਾਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਸਤਾਈ

Machine Translated by Google

ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਝਿੜਕਿਆ

ਸਮੀਰਾ ਜੁਮਾਨੀ ਨੇ 20 ਅਕਤੂਬਰ 2005 ਨੂੰ ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪਾਸੜ ਤਲਾਕ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਤਲਾਕ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਗਵਿਨੇਟ ਕਾਉਂਟੀ, ਜਾਰਜੀਆ, ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਮਝੌਤਾ ਸਮਝੌਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਮੀਰਾ ਮੁੱਦਈ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਬੀਨਾ ਅਰਸਲਾਨ ਅਲੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਪਤੀ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦੀ ਪਛਾਣ ਅਰਸਲਾਨ ਮੋਹਸਿਨ ਅਲੀ ਵਜੋਂ ਹੋਈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਬੀਨਾ ਅਲੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਨਾਮ ਸਬੀਨਾ ਆਜ਼ਮੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਹੀ ਕਾਲਪਨਿਕ ਪਛਾਣ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ 1993 ਵਿੱਚ ਮੁੰਬਈ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਵੇਲੇ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਰਾਹੀ ਇੱਕ ਜਨਰਲ ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ। ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਅੱਠ ਸਾਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਆਮਿਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਲਾਭ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਸਮੀਰਾ ਦਾ ਵਿਆਹ 5 ਜਨਵਰੀ 1991 ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ 4 ਮਾਰਚ 2000 ਨੂੰ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ, ਨੇਵਾਡਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, 'ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ 5 ਮਾਰਚ, 2001 ਤੱਕ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਦਾਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਲਿਸਬਨ, ਪੁਰਤਗਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ।' ਵਿਆਹ ਬਿਲਕੁਲ ਦਸ ਸਾਲ ਅਤੇ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਚੱਲਿਆ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ ਰਾਵਲ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਸਟਾਰ ਨਿਊਜ਼ ਨਾਲ ਇਨਵੈਸਟੀਗੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੀ ਸੰਪਾਦਕ ਸੀ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੁਰਤਗਾਲ ਸਰਕਾਰ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਈ ਜੰਗਲੀ ਹੰਸਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਮੀਰਾ ਦੇ ਜਾਰਜੀਆ ਸਥਿਤ ਨਿਵਾਸ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ। ਸ਼ੀਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਮੀਰਾ ਆਪਣੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਤੀ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਤੋਂ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇ। ਉਸਦਾ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।' ਸ਼ੀਲਾ ਨੇ ਸਮੀਰਾ ਨਾਲ ਛੇ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਇੰਟਰਵਿਊ 18 ਨਵੰਬਰ 2005 ਨੂੰ " ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਬੀਵੀ ਨੰਬਰ 1" ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਹੇਠ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਸੁਖਸੀਅਤ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਦਿੱਤੀ।

ਇਸ ਵਿਆਪਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੌਰਾਨ, ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਆਪਣੇ 'ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ' ਵਿਆਹ, ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ, ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਭੂਮਿਕਾ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਦਾਊਦ ਇਬਰਾਹਿਮ ਦੇ ਛਾਏ ਪਰਛਾਵੇਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਦੀਆਂ ਅਸੁਰੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਇੱਕ ਡਰਪੋਕ ਵਜੋਂ ਖਿੱਚੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਉਸਦੀ ਸਾਥੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ, 'ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਆਦਮੀ' ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਵੀ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਕੁੱਟਦਾ ਸੀ। 'ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿੰਨਾ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਗੈਂਗਸਟਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਸਾਰ 'ਤੇ ਚਾਨਣਾ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਗੈਂਗ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਤੱਕ ਫੈਲ ਗਈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਸ਼ਕੀਲ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਠੀਆਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀਆਂ।

ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਦਾਊਦ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਅਨੀਸ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ।

Machine Translated by Google

ਮੈਂਬਰ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਸਮੀਰਾ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਪੋਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਦਾਊਦ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਇੱਛਾ 'ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ' ਸੀ।

ਇਸ ਲੰਬੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਅਨੁਵਾਦ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਸ਼ੀਲਾ: ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਦਿਲ ਜਾਂ ਦਿਮਾਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਸਮੀਰਾ: ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦਾਊਦ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਤੂੰ ਕਰ ਸਕਿਆ
ਸ਼ਕੀਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂ?

ਸਮੀਰਾ: ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਕੀ ਬਚਿਆ ਹੈ ਜੋ ਲੁੱਟਿਆ ਜਾ ਸਕੇ?

ਸਮੀਰਾ: ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ। ਮੇਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਸਨਮਾਨ ਹੈ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਨਮਾਨ ਕਿਵੇਂ ਘਟੇਗਾ?

ਸਮੀਰਾ: ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰੇ
ਉਂਗਲਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਸਾਬਕਾ ਪਤੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖੇਗਾ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਥ ਹੈ?

ਸਮੀਰਾ: ਤੁਹਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?

ਸਮੀਰਾ: ਨਾਮ, ਨਾਮ, ਨਾਮ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਪਰ ਇਹ ਉਲਟਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਹੈ?

ਸਮੀਰਾ: ਦੇਖੋ, ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮ ਕੀ।
ਮਤਲਬ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤਾਂ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ 'ਡੌਨ' ਲਿਖ ਦੇਵੇ?

ਸਮੀਰਾ: ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਟੇਜ ਸ਼ੋਅ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਕ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਸਿਤਾਰੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। [ਸਲੇਮ ਨੂੰ] ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਸ਼ੀਲਾ: ਤਾਂ, ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ?

ਸਮੀਰਾ: ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ'। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ'।

· · ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਕੋਈ
ਵਿਕਲਪ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਜਦੋਂ ਧਮਾਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ
ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ?

ਸਮੀਰਾ: ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। . . ਉਹ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜਨਮ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਉਸ
ਜਗ੍ਹਾ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਰਾਤ ਨਾ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੌਂਵੇਗਾ, ਖਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪੀਵੇਗਾ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਕੋਈ ਤਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ?

ਸਮੀਰਾ: ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਆਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਓਗੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਵਾਵਾਂਗੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਕੌਣ **** ਜਾਂ **** ਜਾਂ ****'? [ਨਾਮ ਮਿਟਾਏ ਗਏ]

ਸਮੀਰਾ: ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਪਰ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ **** ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਆਮ? [ਨਾਮ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ]

ਸਮੀਰਾ: ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

Machine Translated by Google

(ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ, ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ 'ਪਾਪਾ' ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।)

ਸ਼ੀਲਾ: ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਸੀ?

ਸਮੀਰ: ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੋਨਿਕਾ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ . . .
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਜੀਣ ਦਿਓ।

ਉਸਦੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਆਪਣਾ
ਪੁੱਤਰ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੁਝ ਤਰਜੀਹਾਂ ਸਨ। ਉਹ ਕੁਝ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ?

ਸਮੀਰ: ਉਹ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਜਿਉਂਦੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ
'ਵਿਆਹਿਆ' ਜੀਵਨ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ
ਇਕੱਠੇ ਖਾਧਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੀ; ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ
ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਖਾਣਾ ਨੌਕਰ ਨਾਲ ਭੇਜਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ
ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ
ਇੱਕ ਵਿਆਹਿਆ ਮਿੰਟ ਵੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ' ਜਾਂ 'ਅਬੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ' ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਨਹੀਂ
ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ?

ਸਮੀਰ: ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਪਿਆਰ ਨਾ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ
ਕਿ 'ਮੈਂ' 'ਤੇਰੇ' ਲਈ ਕੁਝ ਵੱਡਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ।
ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਘਰ, ਕਾਰ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਦਿੱਤੇ। ਸਭ ਕੁਝ ਹਮੇਸ਼ਾ 'ਮੇਰੇ' ਵਾਂਗ ਸੀ।
ਇਹ 'ਤੁਹਾਡੇ' 'ਤੇ ਹੱਕ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ, ਮੈਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ
ਤੂੰ ਇਹ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਖਾਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪੀਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ੇਰ-ਸ਼ਾਇਰੀਆਂ ਪਸੰਦ ਹਨ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਹਾਂ, ਦੱਸੋ?

ਸਮੀਰ: ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। . . ਦੁਨੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਰ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ
ਪਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਜਲਾਵਤਨੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ?

ਸਮੀਰ: ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖਾਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਮੈਂ . . ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੱਪੜੇ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਅਤੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ
ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਗਹਿਣੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਨੀਸ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਉਸਨੂੰ
ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਹੁਦਾ?

ਸਮੀਰ: ਦੇਖੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹੋ... ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ . . .
ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਹੌਲ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ?

ਸਮੀਰ: ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਦਾਊਦ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਅਨੀਸ ਦੀ ਪਤਨੀ, 'ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਹਾਂ' [ਕਿ ਉਹ
ਕੋਈ ਸੀ] ਅਤੇ 'ਤੁਸੀਂ ਔਰਤਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਸਾਡੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ'; ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਹ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰੋ' ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਹਿ ਸਕਦਾ। . ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ . . .
ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੱਖਣ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ . . ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਜਨਮਦਿਨ ਮਨਾਇਆ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜਨਮਦਿਨ ਸੀ
ਜਨਮਦਿਨ। . . ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। . ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ
ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਜਨਮਦਿਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।
ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ... ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵੀ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਕੀ ਦਾਊਦ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?

ਸਮੀਰ: ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਜਦੋਂ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਭੇਜੇ ਗਏ, ਕੀ ਉੱਥੇ ਸੀ?
ਕੋਈ ਧਮਕੀ?

ਸਮੀਰ: ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਅਨੀਸ
ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ - 'ਤੇਰਾ ਪਤੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ' - ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ
[ਉਹ] ਬਕਵਾਸ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ [ਸਲੇਮ] ਕੋਲ ਇਹ ਦਫਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਉਹ
ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਮੰਗੀ ਅਤੇ... ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾੜ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਭੇਜਿਆ
ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਏ, [ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ] ਕਿ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਦੋ

Machine Translated by Google

ਭਰਾ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਉਸਦੀ
ਤਸਵੀਰ, ਉਸਦੀ ਫੋਟੋ ਲੈਣ ਲਈ ਅੱਠ ਆਦਮੀ ਆਏ, [ਬੱਸ] ਉਸ ਫੋਟੋ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਲਈ ਅੱਠ ਆਦਮੀ ਆਏ।
[ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ,] 'ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?' ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ
ਪਤਨੀ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?'

ਸ਼ੀਲਾ: ਮੁਸਤਕੀਮ?

ਸਮੀਰਾ: ਮੁਸਤਕੀਮ, ਮੋਇਨ, ਰਿਆਜ਼ ਅਤੇ ਪੰਜ ਹੋਰ ਲੋਕ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ। . . ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਲੋਕ,

ਸ਼ੀਲਾ: ਤਾਂ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਫੋਟੋ ਲੱਭਣ ਲੱਗੇ। . . ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ
ਕਿ ਦਾਊਦ ਬਿਹਤਰ ਸੀ?

ਸਮੀਰਾ: ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਾਗਲ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ... (ਛੋਟਾ)
ਸ਼ਕੀਲ ਦੀ ਪਤਨੀ ਕੋਲ ਕੁਝ ਸੀ। . . ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਨਮਦਿਨ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ।
ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਕੀਲ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਅਨੀਸ ਦੀ
ਪਤਨੀ ਕਦੇ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀ... ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਪਤਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੱਤਾ ਦਾ ਖੇਡ?

ਸਮੀਰਾ: ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਾਂਗੀ, ਕਿਵੇਂ ਉਹ
ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ... ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਪਰ
ਇਹ ਨਿਆਜ਼ (ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਗਮ) ਸੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਮੈਂ
ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। . ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ
ਉਸ ਸਮੇਂ। ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਠੀਕ ਹੈ।' . . ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ
'ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਕੀਲ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ: 'ਕੀ ਹੋਇਆ?' ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ
ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹਾਂ
ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। . . ਕੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਵੀ ਹਾਂ?
ਮੱਖਣ ਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕਰਨਾ? ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ? ਮੇਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ। . . ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਆਵੇ
ਮੇਰਾ ਘਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। . .' ਫਿਰ ਦਾਊਦ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਹੋਇਆ?' ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ 'ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ...'
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ: 'ਕੀ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ?' ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ... ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।'

ਸ਼ੀਲਾ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ?

ਸਮਰਾ: ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਿਹਾ: 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ (ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ) ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰੋਗੇ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।'
ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਤਰੀਕਾ (ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ), ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਔਰਤਾਂ ਕਿਉ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ
ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ [ਗੱਲਬਾਤ] ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਓ? ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ... ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ
ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਘਸੀਟਣ ਲਈ?' ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ,
'ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਨਾ ਕਰੇ...' ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਸੀ
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ?

ਸਮੀਰਾ: ਨਹੀਂ, ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ (ਦਾਊਦ)
ਅਤੇ ਸਲੇਮ) ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਊਦ ਦੁਬਈ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ?

ਸਮੀਰਾ: ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ?

ਸਮੀਰਾ: ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ... ਫਿਰ ਉਹ ਬਹੁਤ... . ਜੇ
ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ . . ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਤਿਕਾਰ ਸੀ . ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰਨ 'ਤੇ . .
ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਦੇਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਹੋ, ਪਰ ਮੈਂ
ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਹੋ, ਉਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਇਨਸਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹੋ
ਮੈਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਹੈ
(ਅਨਿਸ) ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸਤਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ... ਹਰ ਆਦਮੀ ਹੈ
ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।' ਸ਼ਕੀਲ
ਅਤੇ ਅਨੀਸ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਚਕਾਰ ਤਣਾਅ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ

Machine Translated by Google

ਦੋ ਔਰਤਾਂ...

ਸ਼ੀਲਾ: ਖੈਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤਣਾਅ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ
ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ?

ਸਮੀਰਾ: ਇਹੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਨੇ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਅੱਛਾ... ਮਤਲਬ ਸ਼ਕੀਲ ਦੀ ਪਤਨੀ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸੇਗੀ?

ਸਮੀਰਾ: ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ? ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਸਿਖਾਇਆ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰੋਗੇ?

ਸਮੀਰਾ: ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬੈਠਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਕੀ ਅੱਬੂ ਨੇ ਕਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ?

ਸਮੀਰਾ: ਓ ਹਾਂ। 'ਇੰਨੇ ਰੁੱਖੇ ਅਤੇ ਰੁੱਖੇ ਨਾ ਬਣੋ।' 'ਤੈਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।' ਸ਼ੀਲਾ: ਹਾਂ?

ਸਮੀਰਾ: ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਤੁਸੀਂ
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ?

ਸਮੀਰਾ: ਨਹੀਂ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਿਉਂ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ?

ਸਮੀਰਾ (ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ): ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ?

ਸਮੀਰਾ: ਮੇਰੇ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟਾਂਕੇ ਲੱਗੇ ਹਨ (ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ)।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ?

ਸਮੀਰਾ: ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਕਿਵੇਂ? ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਸੀ?

ਸਮੀਰਾ: ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ 'ਜੇ ਤੁਸੀਂ
ਦੇਰ ਨਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਸਕਦੇ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕਾਰਨ ਚੁੱਪ ਰਹੇ?

ਸਮੀਰਾ: ਮੈਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਰੀਰਕ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ ਹਾਂ, ਮੋਨਿਕਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ ਹੈ। . . ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਦੋ ਸਾਲ ਅਤੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੇਖਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਗੁਣਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈਂ

ਆਰਾ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਕੀ ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਸਨ?

ਸਮੀਰਾ: ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਪੀਤਾ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ?

ਸਮੀਰਾ: ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ... ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ (ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ) ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਰਦੇ ਸੀ?

ਸਮੀਰਾ: ਮੈਂ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਦੀ ਸੀ। [ਮੈਂ ਦੱਸਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ
ਉਸਨੂੰ] 'ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ?'

ਸ਼ੀਲਾ: ਅਤੇ?

ਸਮੀਰਾ: ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਮਨੋਰੋਗੀ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਈ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਆ ਗਏ?

ਸਮੀਰਾ: ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਵੀ ਮਾਰਦਾ ਸੀ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪੁਲਿਸ ਬੁਲਾ ਸਕਦੇ ਸੀ?

ਸਮੀਰਾ: ਤੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਸਦਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ
ਉੱਥੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ . ਬਾਰ। ਅਤੇ . . ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੀਲਾ: ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?

ਸਮੀਰਾ: ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਅਠਾਈ

Machine Translated by Google

ਮੋਨਿਕਾ ਦ ਟਰਨਕੋਟ

'ਮੈਂ ਕੁਆਰੀ ਅਤੇ ਅਣਵਿਆਹੀ ਹਾਂ,' ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਸੀਵੀ ਸੁਬਰਾਮਨੀਅਮ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਲੇਮ, ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ।

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੈਦ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਲੇਮ ਦੀ ਗੁਲਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਛੇ ਸਾਲ ਬਦਨਾਮੀ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਸਨ - ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ, ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਲੁਕਦੇ ਹੋਏ, ਨਕਲੀ ਪਛਾਣਾਂ ਪਿੱਛੇ ਪਨਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋਰ ਸਲਾਖਾਂ ਪਿੱਛੇ। ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਤਾਅਨੇ ਲਿਸਬਨ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਾਥੀ ਸਨ। ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜ ਕੇ, ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਅਤੇ ਕਾਮੁਕ ਪੱਤਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਭ ਦੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਵੇਖੀ। ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਲ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਅਥਾਹ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਗਈ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਮੁੰਬਈ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮਾਫੀਆ ਡੌਨ ਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਦੀ ਟਾਡਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਸੀਬੀਆਈ ਦੇ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੁਮੁਲੀਅਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਸਨਾ ਕਾਮਿਲ ਮਲਿਕ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਪਛਾਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਾਸਪੋਰਟ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੁਰਨੂਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਵੀ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੀ ਚੰਚਲਗੁੜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਮਹਿਲਾ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਕੈਦ ਅਤੇ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੀ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈਆਂ ਉਸਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਭੋਪਾਲ ਪੁਲਿਸ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਸ 'ਤੇ ਫੌਜ਼ੀਆ ਉਸਮਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਭੋਪਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਦਾਨਿਸ਼ ਬੇਗ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਭੋਪਾਲ ਪੁਲਿਸ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ 2005 ਦੇ ਆਖਰੀ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ 2006 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਭੋਪਾਲ ਅਤੇ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿਚਕਾਰ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਏ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਢਾਈ ਮਹੀਨੇ ਚੱਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 10 ਫਰਵਰੀ 2006 ਨੂੰ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੀ ਸੀਬੀਆਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਸਪੋਰਟ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਹ ਟੁੱਟ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸਾਰੇ ਫਾਇਦੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਏ ਗਏ। ਉਸਨੂੰ ਸਲਵਾਰ ਕਮੀਜ਼ ਜਾਂ ਚਿੱਟੀ ਸਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਨੀਲਾ ਬਲਾਊਜ਼ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾੜ੍ਹੀ-ਅਤੇ-ਬਲਾਊਜ਼ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਚੁਣਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸੈੱਟ ਮਿਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਧੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ।

ਉਹ ਹੁਣ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਸਟਾਰਲੇਟ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀਹ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ 330 ਕੈਦੀ ਸਨ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਕੈਦੀ ਨੰਬਰ 103 ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਲ੍ਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਹਿਲਾ ਕੈਦੀਆਂ ਲਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਹੂਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕੈਦੀਆਂ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਬੈਰਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਰੋਂਦਿਆਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਿੱਤਾ ਚੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਧੂਪ, ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦੰਦ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

Machine Translated by Google

ਪਾਊਡਰ ਜਾਂ ਕੱਪੜੇ ਸਿਲਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਅਜ਼ਮਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ 10-15 ਰੁਪਏ ਕਮਾ ਲੈਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕੰਟੀਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਖਰੀਦ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਮੋਨਿਕਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੱਸਦੀ ਜੇ ਉਹ ਇੰਨੀ ਕੁਚਲੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਅੱਠ ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਲਈ ਮਾਮੂਲੀ 15 ਰੁਪਏ? ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਵੈਲੇਟਾਂ ਜਾਂ ਵੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਟਿਪਸ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਿਹਾੜੀ ਦੇ ਕਈ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਫਿਲਮੀ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਕਮਾਉਣ ਅਤੇ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਡਾਲਰ ਖਰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੈਦੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ।

ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨਾਲ ਘੁਲ-ਮਿਲ ਗਈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਕਰਨਗੇ।

ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਦੇ ਯਕੀਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੋੜ ਲਿਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਬਿਹਤਰ ਲਈ। ਉਹ ਕੰਮ 'ਤੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। ਡਾ. ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਦੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ - ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਓਸਲੋ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣੀ ਪਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਆਏ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਮ ਇੰਡਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿਰੁੱਧ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਮਾਫੀ ਮੰਗੀ। ਇੱਕ ਬੰਨ੍ਹ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਡਾ. ਬੇਦੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਿਰਫ਼ ਤੀਹ ਮਿੰਟ ਚੱਲੀ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਉਮੀਦ ਜਗਾਈ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਤਾਂ ਡਾ. ਬੇਦੀ ਨੇ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ। 'ਮੇਰੀ ਧੀ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਵੀ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਆਸਵੰਦ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਹਰ ਦਿਨ ਔਖਾ ਸੀ ਪਰ ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮੋਰਚਾ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਦਾ ਪੱਖ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲੰਬੀ ਅਪੀਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਇਸਨੇ ਉਸਦਾ ਮਨੋਬਲ ਵਧਾਇਆ।

ਸੀਬੀਆਈ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਾ. ਬੇਦੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਮੋਨਿਕਾ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਸਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਪੰਜ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸੀਬੀਆਈ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦਾ ਪਾਸਪੋਰਟ ਮੰਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਾਸਪੋਰਟ ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਈ 2006 ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਭੋਪਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਹੋਰ ਲੱਗ ਗਏ।

ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ।

ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ—ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬਾਅਦ—ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ 4 ਜੁਲਾਈ 2007 ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ। ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕ ਅਤੇ ਸੈਂਕੜੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕਰੂ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਵਧਦੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ। ਚੰਚਲਗੁੜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਬਾਹਰ ਭਗਦੜ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ।

ਭੀੜ ਅਤੇ ਮੀਡੀਆ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਸੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਾਮ-ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨੈੱਟਵਰਕਾਂ 'ਤੇ ਰਹੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਸਾਦੇ ਰੱਖੇ।

'ਮੈਂ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੈਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ
"ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਓ," ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। 'ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਹਰ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਾਂਗੀ।'

Machine Translated by Google

ਰਿਪੋਰਟਰਾਂ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਟੀਮ ਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਲਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਖੁਲਾਸਾ ਸੀ। 'ਮੈਨੂੰ ਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਤੇਲਗੂ ਫਿਲਮਾਂ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹਾਂ।

ਮੈਨੂੰ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਕਾਰੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੇਲਗੂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਕਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।' ਭੀੜ ਵੱਲੋਂ ਤਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਸੀਟੀਆਂ ਦੀ

ਗੂੰਜ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ, ਜੋ ਕਿ ਭੀੜ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸਨ। ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ, ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਦਨਾਮ ਡੌਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਮੀਡੀਆ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀਆਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੀਡੀਆ ਉਸ ਲਈ ਪਾਗਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।

'ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਵਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਫਿਲਮਾਂ, ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗੀ,' ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੇਗੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੇ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ; ਮੋਨਿਕਾ ਰੁਕ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ।' ਉਸਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰੈਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ।

ਮੋਨਿਕਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਚੱਬੇਵਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਵਾਗਤ ਹੋਇਆ।

Machine Translated by Google

ਉਨੱਤੀ

Machine Translated by Google

ਸਲੇਮ ਦਾ ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਤੱਕ ਦਾ ਸਫ਼ਰ

ਪੱਚੀ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਉਹ ਜਨਰਲ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਮਹਾਨਗਰੀ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਬੋਗੀ ਨੰਬਰ 1093 ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਫੈਲ ਗਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀ ਲੁੱਟ ਸੀ, ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਆਦਮੀ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਵੀਆਈਪੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਸਤੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ।

ਪਰ ਉਹ ਗਲਤ ਸਨ। ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਆਦਮੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸੈਂਟਅੱਪ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ। 11 ਅਕਤੂਬਰ 2007 ਨੂੰ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੈਂਹਠ ਸਾਲਾ ਮਾਂ, ਜੰਨਤੂਨਿਸਾ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ 10 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਰੁਖ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲ ਗਈ। ਸਲੇਮ ਸਿਰਫ਼ 12 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਹੀ ਆ ਸਕਿਆ।

ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਜਾਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਾਨਗਰੀ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਪਹਿਲੀ ਉਪਲਬਧ ਰੇਲਗੱਡੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਨਰਲ ਡੱਬੇ ਦੇ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਘੇਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਤਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਲ' ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਆ ਸਕੇ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਤਸੁਕ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਡੱਬੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣ ਦਿੱਤਾ।

ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣਾ ਇੱਕ ਸੋਚਿਆ-ਸਮਝਿਆ ਜੋਖਮ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੀਡੀਆ ਵੱਲੋਂ ਵੱਡੀ ਆਲੋਚਨਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲੱਗਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਸਕਾਰਟ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ, ਕਾਰਬਾਈਨਾਂ, ਰਾਈਫਲਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਲੈ ਕੇ। ਇਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਮਾਂਡੋ ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਲੋਕਲ ਆਰਮਜ਼-II ਦੇ ਦੋ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਖਰੀ ਮਿੰਟ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਲੰਬੀ ਦੂਰੀ ਦੀਆਂ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ-ਜੋਖਮ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਦੀ ਸਨ। ਅਰੁਣ ਗਵਲੀ ਦੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਤਾਨਿਆ ਕੋਲੀ ਦੀ ਵਿਦਰਭ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਗਿਰੋਹ ਦੇ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਣਸੁਖਾਵੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਟ੍ਰੇਨ ਵਾਰਾਣਸੀ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੁਕੀ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਸਾਂਝੇ ਐਗਜ਼ਿਟ ਰੂਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਲਟ ਪਾਸੇ ਤੋਂ, ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਉਤਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੀੜ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣਾ ਜੋਖਮ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਇਕੱਲੀਆਂ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਿਕਲਪ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਦੂਜੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਟ੍ਰੇਨ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ, ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਉਸਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਬਖਤਰਬੰਦ ਵੈਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਲੇਮ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਧੱਕਾ-ਮੁੱਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਡੌਨ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਪਾਉਣ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਆਮ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼, ਜੀਨਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟੋਪੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੇ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਉਸ ਧਿਆਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕੈਮਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਝਿਜਕੇ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਜਾਂ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਟਾਟਾ ਬਖਤਰਬੰਦ ਵੈਨ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ - ਜਿਸਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਰਿੱਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਗੈਂਗਸਟਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਲਈ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਨਿਊਜ਼ ਚੈਨਲਾਂ 'ਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਗੱਡੀ ਅੱਠ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਫ਼ਲੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਚੱਲ ਪਈ; ਵੈਨ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਸਾਈਕਲਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਨ।

ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵੀਆਈਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਦੇ ਸੁਸਤ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਛਿਆਨਵੇਂ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇਹ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

Machine Translated by Google

ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਇਸਲਾਮੀ ਵਿਦਿਅਕ ਹਲਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਦਰੱਸਿਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ਕਾਰਨ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਫਿਰਕੂ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪਛੜੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਸਨੀਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗਰੀਬੀ ਰੇਖਾ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਕੱਟੜ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਨ ਜੋ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਬਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਨਾਮ ਸੀ। ਪਰ ਭੀੜ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਖ 'ਤੇ ਮਾਣ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਕਾਰਨ ਜਾਣੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਵੀ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।

ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਵਿਖੇ ਭੀੜ ਜੋ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ਨ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਰਮਜ਼ਾਨ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਮਹੀਨਾ ਸੀ। ਹਿਲਾਲ ਕਮੇਟੀ (ਉਹ ਸੰਗਠਨ ਜੋ ਚੰਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਈਦ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਨੇ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਈਦ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਉਹ ਦਿਨ ਜੁਮਾਤੁਲ ਵਿਦਾ (ਰਮਜ਼ਾਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ, ਜਿਸਦਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਹੈ), ਪਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਠਾਨ ਟੋਲਾ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਾਰਟਨ ਜੱਦੀ ਘਰ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਮਹਿਲ ਵਾਲਾ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

ਇਹ ਕਿਸੇ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਆਗੂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਖੁਦ ਭੀੜ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵੈਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਿਲਾਇਆ। ਭੀੜ ਭੜਕ ਉੱਠੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੰਗਾਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੈਤੁਲ ਉਲੂਮ (ਗਿਆਨ ਦਾ ਘਰ) ਮਦਰੱਸੇ ਲੈ ਆਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਨਮਾਜ਼-ਏ-ਜਨਾਜ਼ਾ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ - ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਰਸਮੀ ਨਮਾਜ਼।

ਅੰਤਿਮ ਅਰਦਾਸ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਸਲੇਮ, ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ, ਅਰਥੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਧੂੜ ਭਰੇ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਬੜੌਦੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪੈਦਲ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, 25 ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਉਸਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਤੁਰ ਪਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਬਰਸਤਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ 'ਦੋ ਲਫਜ਼' (ਦੋ ਸ਼ਬਦ) ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। 'ਮਾਂ ਤੇ ਮਾਂ ਹੋਤੀ ਹੈ,' ਸਲੇਮ ਨੇ ਕੈਮਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫੋਨ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਰੁਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, 'ਦੋ ਲਫਜ਼ੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾ ਸਕਤਾ।' (ਇੱਕ ਮਾਂ ਇੱਕ ਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।)

ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚਿੱਟੀ ਹਵੇਲੀ ਸੀ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਬੰਜਰ ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ, ਛੋਟੇ ਦਰੱਖਤਾਂ, ਕਈ ਕੱਚੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਹਿੱਲਦੀਆਂ ਹਾਊਸਿੰਗ ਸੁਸਾਇਟੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਟੀ-ਸ਼ਰਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਰੇਲਿੰਗ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। ਗੁਆਂਢੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਲਕੋਨੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮੂਹ ਉਸਨੂੰ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਰੇਲਿੰਗ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਵਾਂਗ ਦੁਬਾਰਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ।

'ਸਲਾਮ ਅਲੈਕੁਮ,' ਸਲਾਮ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ।

'ਵਲਾਈਕੁਮ ਸਲਾਮ,' ਸਮੂਹਿਕ ਜਵਾਬ ਗੂੰਜ ਉੱਠਿਆ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਸਟਾਰਡਮ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰਤ ਭਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਦਾਲਤੀ ਸੁਣਵਾਈਆਂ ਲਈ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ - ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਆਟੋਗ੍ਰਾਫ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਲੇਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਟੋਗ੍ਰਾਫ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਕੋਲ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ 100 ਰੁਪਏ, 50 ਰੁਪਏ, 10 ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, 'ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤ ਵਾਲੇ ਨੋਟ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖੋ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ।

Machine Translated by Google

ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤ ਵਾਲੇ ਨੋਟ ਦੇ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਸੌ ਗੁਣਾ ਵਾਪਸ।' ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਛਤਰਪਤੀ ਸ਼ਿਵਾਜੀ ਟਰਮੀਨਸ ਜਾਂ

ਬਾਂਦਰਾ ਟਰਮੀਨਸ, ਉਸਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਸੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਾਸ਼ੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਆਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਭਾਰਤੀ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ 'ਤੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਸੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਰੇਲ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸਲੇਮ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਦਵਾਈ ਬਣ ਗਈ। ਮੋਨਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼, ਉਹ ਹੁਣ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਸੁਪਰਸਟਾਰ ਵਜੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ।

Machine Translated by Google

ਤੀਹ

Machine Translated by Google

ਸਲੇਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਫੌਜ

ਵਕੀਲ ਸ਼ਾਹਿਦ ਆਜ਼ਮੀ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਵਕੀਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਹਿਦ ਨੇ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਅੱਤਵਾਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਟਾਡਾ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਕੈਦ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਗਲਤ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੱਤ ਸਾਲ ਚੱਲੀ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਹਿਦ ਸਤਾਰਾਂ ਬਰੀ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ।

ਸਲੇਮ ਵਾਂਗ, ਸ਼ਾਹਿਦ ਵੀ ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੇ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਿੱਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰੇ। ਸ਼ਾਹਿਦ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਵਕੀਲ ਸਬਾ ਕੁਰੈਸ਼ੀ ਸ਼ਾਹਿਦ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ। ਸਬਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਠਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਹਿਦ ਅੱਤਵਾਦੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ 5000 ਰੁਪਏ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮੋੜਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਸਬਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੱਧ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਭਰ ਰੇਲ ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਖਰੀਦ ਲਈ। ਸਬਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅੱਤਵਾਦ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼ਾਹਿਦ ਸਬਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ ਝੱਟ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਹੀ ਹੋਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਸ਼ਾਹਿਦ ਅਤੇ ਸਬਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੱਖਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖੀ। 11 ਫਰਵਰੀ 2010 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਹਿਦ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ ਕੁਰਲਾ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸੀਮੈਨਜ਼ ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਦੇਵੇਂਦਰ ਜਗਤਾਪ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਘੁਸਪੈਠ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਨਾਲ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ। ਸ਼ਾਹਿਦ ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਵਕੀਲ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਗਤਾਪ ਸਮੇਤ ਚਾਰ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਨੇਪਾਲੀ ਗੈਂਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਹਿਦ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੱਤਵਾਦੀ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੂਬੇ ਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਹੋਈ। ਉਸਦੀ ਹੱਤਿਆ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਹੰਸਲ ਮਹਿਤਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਸ਼ਾਹਿਦ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਬਣਾਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਕਾਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਰਾਓ ਨੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਨਿਭਾਇਆ।

ਸ਼ਾਹਿਦ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਮੀਡੀਆ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਉਸਦੀ ਇਕਾਂਤ ਸਾਥੀ, ਸਬਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਸਦਾ ਕਰੀਅਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ 26/11 ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਜਮਲ ਕਸਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਲੌਜਿਸਟਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਮਿਲੀ, ਸਗੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਲਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਬਣ ਗਈ।

ਸਬਾ ਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਮਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਤਲ ਅਤੇ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਮਿਤ ਨੇ ਸਬਾ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫੀਸ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਲੇਮ ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਸਬਾ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ। ਸ਼ਾਹਿਦ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਨੇਹੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜੇ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਸਬਾ ਬੇਰਹਿਮ, ਤੇਜ਼-ਤਰਾਰ, ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਜੱਜਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਭੜਕਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਅਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ

Machine Translated by Google

ਕੰਮ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰਤਾ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਵੱਲ ਉਗਲ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਰੁੱਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ।

ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਬਾ ਸ਼ਾਹਿਦ ਦੀ ਸਾਥੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹਿਦ ਤੋਂ ਸੀਨੀਅਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਨਾਲ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੰਖੇਪ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਸਬਾ ਸੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬੇਰੁਖੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਸੰਖੇਪ ਗੱਲ ਲੈਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੋ?' ਤਾਂ ਸਬਾ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ," ਸਬਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸ਼ਾਹਿਦ ਉਸਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੈਂਗਸਟਰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"

ਪਰ ਸਲੇਮ ਗਲਤ ਸੀ। ਸ਼ਾਹਿਦ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਸੇ ਸ਼ੂਟਰ ਜਗਤਾਪ ਨੇ ਤਲੋਜਾ ਦੀ ਉੱਚ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ।

ਵਕੀਲ ਸਲੇਮ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਉੱਚ-ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਲੇਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਨਿਤਿਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਰਗੇ ਉੱਚ-ਪੱਧਰੀ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੁੰਬਈ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਜੀਦ ਮੇਮਨ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਭਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣੇ। ਸੁਦੀਪ ਪਾਸਬੋਲਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਪੁੰਨ ਅਪਰਾਧਿਕ ਵਕੀਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵੀ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।

ਸਬਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਕਲੌਤੀ ਸੀ ਜੋ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੰਮ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉਹ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਵਿਗਾੜਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਸਬਾ ਸਥਾਨਕ ਵਕੀਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਨੌ ਨਾਮਜ਼ਦ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹੇ।

ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦੋਸ਼ ਸੰਜੇ ਦੱਤ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਸੀ। ਲਿਸਬਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਥਿਆਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਸੀਬੀਆਈ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਧਮਾਕਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਦਾ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਬਾ ਸਲੇਮ ਲਈ ਖੇਡ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ।

14 ਸਤੰਬਰ 2011 ਨੂੰ, ਪੁਰਤਗਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਡਾ ਰੇਲਾਕਾਓ ਡੀ ਲਿਸਬੋਆ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, 'ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤੀਜੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਨੇ ʀᴄ-1/93 ᴄʙɪ ꜱᴛꜰ ਮੁੰਬਈ ਕੇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਵੇਂ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਅੰਕ 3 ਤੋਂ 8 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥ ਲਈ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਕਯੂਮ ਅੰਸਾਰੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਕਯੂਮ ਅੰਸਾਰੀ ਦੀ ਹਵਾਲਗੀ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।' ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਬਾ ਨੇ 26 ਸਤੰਬਰ 2011 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਹਵਾਲਗੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸਲੇਮ ਹੁਣ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਸ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਉਹ ਪੁਰਤਗਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਸਲੇਮ ਨੇ ਸਬਾ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ, ਦੋਵਾਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਮਲਾ ਹੱਲ ਹੋਣ ਤੱਕ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਕੌਂਸਲੇਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ।

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪੁਰਤਗਾਲ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਰੁਖ਼ ਕੀਤਾ। ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਤਗਾਲ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਤਾਜ਼ਾ

Machine Translated by Google

ਸਲੇਮ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾਲਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦੋਹਰੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਭਾਰਤ ਗਣਰਾਜ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਪੁਰਤਗਾਲ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਸੰਪੰਨ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਰਾਹੀਂ ਚੈਨਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਅਤੇ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੀਜੇ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਗੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੂਟਨੀਤਕ ਚੈਨਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ 11 ਜਨਵਰੀ 2012 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ। ਇਹ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬਚਾਅ ਟੀਮ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਾਹਤ ਵਜੋਂ ਆਇਆ। ਪਰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਸਰਦਾਰੀ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਸੰਪੰਨ ਹਸਤੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਦੇਸ਼ ਦੀ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 5 ਜੁਲਾਈ 2012 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਦਾਲਤ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਇਸਨੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।

ਸਬਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਯੂਰਪੀਅਨ ਯੂਨੀਅਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਵਧਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਏਜੰਸੀਆਂ ਲਈ ਸਲੇਮ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਰ ਵੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਦੇ ਆਪਣੀ ਨੌਜਵਾਨ ਮਹਿਲਾ ਵਕੀਲ 'ਤੇ ਵਧਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਓਵਰਟਾਈਮ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਹਿਦ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਹੀ ਸਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਤੁਕੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਅਫਵਾਹਾਂ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। 'ਸਲੇਮ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੁਵੱਕਿਲ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੰਧ ਨਾ ਜੋੜੋ,' ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਚੀਕ ਕੇ ਕਿਹਾ।

Machine Translated by Google

ਇਕੱਤੀ

Machine Translated by Google

ਬਦਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ

ਸ਼ਿੰਦਤ ਸਾਇਰਨ ਨੇ ਮੁੰਬਈ ਸੈਂਟਰਲ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਗਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਚ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੀ ਬੈਰਕ ਨੰਬਰ 10 ਵੱਲ ਭੱਜੇ। ਦੋ ਆਦਮੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਝਪਟ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਚੀਕਣ-ਚਿਹਾੜੇ ਅਤੇ ਗਾਲੀ-ਗਲੋਚ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ।

ਸਲੇਮ ਦੇ ਨੱਕ, ਠੋਡੀ, ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁਸਤਫਾ ਦੋਸਾ ਉੱਥੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਐਲੂਮੀਨੀਅਮ ਦਾ ਚਮਚਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਝਗੜਾ ਕਿਵੇਂ ਸੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਤਿੱਖੇ ਚਮਚੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਹਮਲਾ ਸੀ।

ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅੰਡਾ ਸੈੱਲ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਕੈਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੈਰਕ ਨੰਬਰ 10 ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।
ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਾਂਗ ਦਿਖਣਾ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਜਿੰਮ ਉਪਕਰਣ, ਆਪਣੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਕੱਪੜੇ, ਫਾਈਲਾਂ ਦਾ ਢੇਰ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਲਗਜ਼ਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇਤਾਲਵੀ ਸੰਗਮਰਮਰ ਫਿੱਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਬਕਾ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਖੁਦ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਮਹਿੰਦੀ ਹਸਨ ਅਤੇ ਜਾਵੇਦ ਸਿੱਦੀਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਦੋ ਆਦਮੀ, ਮਨੀਸ਼ ਠਾਕੁਰ ਅਤੇ ਐਮਿਲ ਜੇਰੋਮ ਮੈਥਿਊ, ਨੂੰ ਵੀ ਬੈਰਕ ਨੰਬਰ 10 ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਠਾਕੁਰ 'ਤੇ 2005 ਵਿੱਚ ਅੰਧੇਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਕੌਸੰਬੀ ਲਾਇਕ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 2007 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੀ ਬੈਰਕ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਰੋਮ ਨੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੀਰਜ ਗਰੋਵਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਸਟਾਰਲੇਟ ਮਾਰੀਆ ਸੁਸਾਈਰਾਜ ਦੇ ਘਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਜੇਰੋਮ ਨੂੰ ਮਾਰੀਆ 'ਤੇ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨੀਰਜ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 300 ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਰੋਮ ਅਤੇ ਮਾਰੀਆ ਨੇ ਇੱਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਸੈਕਸ ਕੀਤਾ, ਨੀਰਜ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਕੋਲ ਜੋ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਜੋੜੇ ਨੇ ਨੀਰਜ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਮਨੋਰ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ।

ਠਾਕੁਰ ਇੱਕ ਜਲ ਸੈਨਾ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੇਰੋਮ ਇੱਕ ਜਲ ਸੈਨਾ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਇੱਕ ਸਬ-ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸੀ।
ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਆਦਮੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਬਣ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ, ਅਰਜ਼ੀ ਫਾਰਮ ਭਰਨ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਰਣਨੀਤੀ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਦਰਅਸਲ, ਠਾਕੁਰ ਅਤੇ ਜੇਰੋਮ ਸਲੇਮ ਦੇ ਥਿੰਕ ਟੈਂਕ ਦੇ ਅਨਿੱਖੜਵੇਂ ਅੰਗ ਬਣ ਗਏ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਅਮੀਰੀ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਆਸਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਹੁਨਰਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਨੇਵੀ ਅਫਸਰ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਲਿਖਾਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਆਤਮਕਥਾ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਇਕ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਠਾਕੁਰ ਅਤੇ ਜੇਰੋਮ ਦੁਆਰਾ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ੀਟਾਂ 'ਤੇ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੰਨੇ ਲਿਖਤ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੋਸ਼ਨ ਪਿਕਚਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਾਕਸ ਆਫਿਸ 'ਤੇ ਹਿੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਸਲੇਮ ਬੈਰਕ ਨੰਬਰ 10 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਗੀਰ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਬੈਰਕਾਂ ਦਾ ਬਿਨਾਂ ਤਾਜ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ਸੀ।

ਮੁਸਤਫਾ ਦੋਸਾ, ਉਰਫ਼ ਮਜਨੂੰ (ਔਰਤੀਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ), ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੈਵੀਵੇਟ ਸੀ। ਮੁੰਬਈ ਲੜੀਵਾਰ ਧਮਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਤੇ 2003 ਵਿੱਚ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸਾ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਦਾ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਬੌਸ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਗੈਂਗ ਮੈਂਬਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੀ ਮਲ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ।

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਈਦ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਦੋਸਾ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਅਰ ਖੁਰਮਾ (ਇੱਕ ਫਾਰਸੀ ਸੁਆਦੀ ਭੋਜਨ) ਖਾਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੁਆਦੀ ਭੋਜਨ ਖਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਜੇਲ੍ਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸਿਰਫ਼ ਦੋਸਾ ਲਈ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮੁਸਲਿਮ ਕੈਦੀਆਂ ਲਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦੋਸਾ ਨੇ ਪੂਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਲਈ ਸ਼ੀਅਰ ਖੁਰਮਾ ਦਾਅਵਤ ਦਿੱਤੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਦੋਸਾ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਗਈ। 26 ਨਵੰਬਰ 2008 ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਸ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕਲਾ ਬਚਿਆ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ ਅਜਮਲ ਅਮੀਰ ਕਸਾਬ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇੰਡੋ-ਤਿੱਬਤੀ ਸਰਹੱਦੀ ਪੁਲਿਸ (ITBP) ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਸਾਬ ਦੀ ਕੈਦ ਨੇ ਪੂਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਵੀ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕਈ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੈੱਲਾਂ ਅਤੇ ਬੈਰਕਾਂ ਤੋਂ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਦੋਸਾ ਨੂੰ ਬੈਰਕ 10 ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਦੋਸਾ ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਨੀਸ ਇਬਰਾਹਿਮ ਗੈਂਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦੋਸਾ ਦੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਲੇਮ, ਜੋ ਕਿ ਨਕਦੀ ਦੀ ਭਾਰੀ ਕਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਗੀਰਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੋਸਾ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਦੋ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਤਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਹੌਲ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 24 ਜੂਨ 2010 ਨੂੰ, ਦੋਸਾ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਚਮਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸਲੇਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਅਰਥ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਦਿਲੋਂ ਨਾਰਸੀਸਿਸਟਿਕ, ਦੋਸਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਨੇ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਮਲੇ ਕਾਰਨ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਤਲੋਜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸਾ ਨੂੰ ਠਾਣੇ ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਗਈ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਾਲ-ਚਿਹਰਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ।

ਬਿਨਾਂ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤੇ, ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਜ ਮੰਤਰੀ, ਰਮੇਸ਼ ਬਾਗਵੇ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਬਾਗਵੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਲ੍ਹ ਇੱਕ ਪੰਜ-ਸਿਤਾਰਾ ਹੋਟਲ ਵਰਗੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਇੱਕ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਹੂਲਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਸੈੱਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ, ਭਾਂਡੇ ਅਤੇ ਮਾਡਲਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਧ-ਨਗਨ ਫੋਟੋਆਂ ਵੀ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸਾ ਦੇ ਸੈੱਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਟਿਫਿਨ ਡੱਬੇ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਪਲਾਈ ਸੀ ਜੋ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਇਹ ਦੋ ਕੈਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾਊਦ ਗੈਂਗ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਲੋਜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਗੈਂਗਸਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫਾਇਦੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸਲਾਖਾਂ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ, ਦੱਖਣੀ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਮੁਸਲਿਮ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਾਊਦ ਦੇ ਗੜ੍ਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੇ ਕੋਰੀਅਰਾਂ ਲਈ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਤਲੋਜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਦਾਊਦ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਛੋਟਾ ਰਾਜਨ ਦੇ ਗੜ੍ਹ, ਨਵੀਂ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਰਾਜਨ ਦੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਸਹਾਇਕ ਡੀਕੇ ਰਾਓ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦਾਊਦ ਦੇ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣ ਅਰੁਣ ਗਵਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਦੇ ਕੌਂਸਲਰ ਕਮਲਾਕਰ ਜਾਮਸਾਂਡੇਕਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਲੋਜਾ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਤਲੋਜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਪਿੱਛੇ ਵਿਚਾਰ ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਨੂੰ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 2100 ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੈਦੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਰੱਥਾ 800 ਕੈਦੀਆਂ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਹੈ। ਤਲੋਜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਅਜੇ ਵੀ ਨਿਰਮਾਣ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ 2500 ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ 867 ਕੈਦੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਮਾਲੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ, ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼ੀ ਪ੍ਰਵਾਸੀ, ਇੰਡੀਅਨ ਮੁਜਾਹਿਦੀਨ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

Machine Translated by Google

ਇਸਲਾਮਿਕ ਮੂਵਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (ਸਿਮੀ) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਤੰਬਰ 2007 ਦੇ ਮਾਲੇਗਾਓ ਧਮਾਕੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਅੱਠ ਮੁਲਜ਼ਮ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸ੍ਰੀਕਾਂਤ ਪੁਰੋਹਿਤ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਰਤ ਨੇਪਾਲੀ, ਅਸ਼ਵਿਨ ਨਾਇਕ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਗੈਂਗ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਹਨ। ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਗਵਲੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਦੋ ਡੌਨ ਹਨ।

ਤਲੋਜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਚ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਕਾਰ ਦੀ ਸੈਲੂਲਰ ਬਣਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਹੈ। ਹਰ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ 10 ਫੁੱਟ × 5 ਫੁੱਟ ਦੇ ਪੰਜਾਹ ਸੈੱਲ ਹਨ। ਸਲੇਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਤੇਰਾਂ ਸੈੱਲ ਖਾਲੀ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਗੁਆਂਢੀ ਨਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਕ ਝੜਪ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਤਲੋਜਾ ਵਿੱਚ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਦਾਊਦ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ, ਅਰੁਣ ਗਵਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ 2009 ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਗ੍ਰੇਪਵਾਈਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਤਲੋਜਾ ਦੀਆਂ 20 ਫੁੱਟ ਉੱਚੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣਾ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਬਲਸਟਰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੇਲ੍ਹ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ: 'ਗੋਲੀ ਇਹਾਂ ਖਾਏਗਾ ਯਾ ਬਾਹਰ ਖਾਏਗਾ?' (ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਬਾਹਰ?) ਇਹ ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਵੱਧਦੀ ਅਲੋਕਪ੍ਰਿਯਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਗਭਗ ਘਾਤਕ ਹਮਲੇ ਦਾ ਰਾਹ ਪੱਧਰਾ ਕੀਤਾ।

23 ਜੂਨ 2013 ਨੂੰ, ਛੋਟਾ ਰਾਜਨ ਗੈਂਗ ਦੇ ਭਾਰਤ ਨੇਪਾਲੀ ਧੜੇ ਦਾ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰ, ਦੇਵੇਂਦਰ ਜਗਤਾਪ, ਉਰਫ਼ ਜੇਡੀ, ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇਰ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 8.30 ਵਜੇ ਸਨ; ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਐਸਕਾਰਟ ਟੀਮ ਉਸਦੇ ਕੈਬਿਨ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ, ਜੇਡੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਸ਼ੈਂਟੀ (ਅੰਨਾ) ਵੱਲ ਤੁਰਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਹਾਇਕ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਸੈੱਲ ਸਲੇਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਜੇਡੀ ਨੇ ਅੰਨਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਦੇਰ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਸੈੱਲ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਇੱਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇਡੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇਸੀ ਰਿਵਾਲਵਰ ਲੁਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਸਲੇਮ, ਜਿਸਦੀ ਪਿੱਠ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਸੀ, ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਜੇਡੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ। ਗੋਲੀ ਸਲੇਮ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਉਸ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਜਿੱਥੇ ਬਾਥਰੂਮ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜੇਡੀ ਨੇ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਟਰਿੱਗਰ ਖਿੱਚਿਆ। ਪਰ ਗੋਲੀ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਸਲੇਮ ਨੇ ਵੀ ਅਲਾਰਮ ਵਜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਗਾਰਡ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੇਡੀ ਦੇ ਕੈਬਿਨ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਲੱਗ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਭੱਜੇ ਆਏ। ਸਲੇਮ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੱਲ ਗਿਆ। ਜੇ ਜੇਡੀ ਨੇ ਬਿਹਤਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਵੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਜੇਡੀ ਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤੀ? ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਕਿਉ ਨਹੀ ਲਈ ਗਈ? ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੇ ਕੈਬਿਨ ਵੱਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਕਿਵੇ ਅਤੇ ਕਿਉ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ? ਉਸਦੀ ਐਸਕਾਰਟ ਟੀਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉ ਨਹੀ ਰੋਕਿਆ? ਐਸਕਾਰਟ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਕੋਠੜੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਕਿਉ ਲਏ? ਇਸ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਚਾਰ ਜੇਲ੍ਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਢਿੱਲੇ ਰਵੱਈਏ ਲਈ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਤਫਾਕਨ, ਜੇਡੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ 2010 ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਸ਼ਾਹਿਦ ਆਜ਼ਮੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਖਰਘਰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜੇਡੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰ ਨੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦਾਊਦ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਛੋਟਾ ਸ਼ਕੀਲ ਨੇ ਸੁਪਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜੇਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤਲੋਜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਸ਼ਕੀਲ ਨਾਲ ਦੋ ਮੋਬਾਈਲ ਫੋਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸ਼ਕੀਲ ਨੇ ਜੇਡੀ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਗਿਰੋਹ ਦਾ ਮੁਖੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੰਦੂਕ ਉਸੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਜੇਡੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸਹਿਯੋਗੀ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਕੱਟੜ ਵਿਰੋਧੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਦੀ ਦੂਜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਚ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾ ਹਮਲਾ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਰਥਰ ਰੋਡ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੇ ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਸੀ। ਪਰ ਤਲੋਜਾ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਹਮਲਾ ਸੀ। ਸ਼ਕੀਲ 2001 ਤੋਂ ਹੀ ਸਲੇਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਸਲੇਮ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬਚੇਗੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਵਕੀਲ ਸਬਾ ਕੁਰੈਸ਼ੀ ਬਚਾਅ ਲਈ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਹੋਏ ਦੋਵੇਂ ਹਮਲੇ ਭੇਸ ਬਦਲੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

Machine Translated by Google

ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਯੂਰਪੀਅਨ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਹਿਊਮਨ ਰਾਈਟਸ (ECHR) ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੀ ਭਾਰਤ ਹਵਾਲਗੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਹਵਾਲਗੀ ਨੂੰ ਹਰੀ ਝੰਡੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ। ECHR ਨੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹਵਾਲਗੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਰੀ ਹੋ ਗਈ। ECHR ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਯੂਰਪੀਅਨ ਕਨਵੈਨਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਇੱਕ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਦਾਲਤ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਗਰਿਕ ਜਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵੱਧ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਪੀਲ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ECHR ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਦੇਣ ਜਾਂ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਰਾਏ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਸਬਾ, ਆਪਣੇ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਹਮਰੁਤਬਾ, ਵਕੀਲ ਮੈਨੂਅਲ ਲੁਈਸ ਫੇਰੇਰਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਸਲੇਮ ਦੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਉਸ 'ਤੇ ਹੋਏ ਦੋ ਲਗਭਗ ਘਾਤਕ ਹਮਲਿਆਂ, ਅਤੇ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਈਸੀਐਚਆਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਈਸੀਐਚਆਰ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬਾ ਅਤੇ ਫੇਰੇਰਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਤੋਂ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਵੱਡੀ ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਯੂਰਪੀਅਨ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਈਸੀਐਚਆਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਸ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਪੁਰਤਗਾਲ ਲਈ ਈਸੀਐਚਆਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਜੋ ਭਾਰਤ ਨਾਲ ਅਰਬਾਂ ਡਾਲਰ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਹਮਲਾਵਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਯੂਰਪੀ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸੰਗਠਨ (ECHR) ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਰਤਗਾਲ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਲਈ ਭਾਰਤ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।

ਕੀ ਡੌਨ ਇਸ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤੇਗਾ? ਸਿਰਫ਼ ਸਮਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇਗਾ।

Machine Translated by Google

ਉਪਸੰਹਾਰ

Machine Translated by Google

ਇੱਕ ਡੌਨ-ਇਨ-ਵੇਟਿੰਗ

ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ, 26 ਮਈ 2014, ਮੁੰਬਈ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ

ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਅੱਜ ਪੀਲੀ ਕਮੀਜ਼, ਭੂਰੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਜੁੱਤੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਖੇ ਆਪਣੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ।

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ, ਉਹ ਪਤਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜੋ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਉਸਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਟਾਈਲ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਟਾਈਲਿਸ਼ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਟਾਈਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਵਾਲਾ ਪਰ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਦਿਖਣ ਵਾਲਾ ਅਫ਼ਸਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਰਸਤਾ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਦੁਆ-ਸਲਾਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। 'ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?'

'ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਫਿਲਮ ਦੀ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ,' ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

'ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੀ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ,' ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਿਸੇ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ।

'ਤੁਸੀਂ ਸਲਮਾਨ ਖਾਨ ਨੂੰ ਹੇਮੰਤ ਬਿਰਜੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ,' ਉਹ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਸ ਸਮਾਨਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ। ਸਲਮਾਨ ਖਾਨ ਹਿੱਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ
ਹਿੱਟ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਿਰਜੇ ਇੱਕ ਫ਼ਿਲਮ ਦਾ ਅਜੂਬਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੱਟ-ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਕਾਰ ਸੀ।

'ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਤੁਲਨਾ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ,' ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

'ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਕ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿਣਗੇ,' ਸਲੇਮ ਆਪਣੇ ਖਾਣੇ ਨੂੰ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

'ਠੀਕ ਹੈ,' ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, 'ਚਲੋ ਕਿਤਾਬ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਦੀ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੀਏ।' 'ਹਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ
ਦਿਓ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਿਓ,' ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

'ਪਤਨੀ? ਕਿਹੜਾ? ਤੁਸੀਂ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਲਾਕ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਹੋ, ਮੋਨਿਕਾ ਹੁਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।'
ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ?

ਮੁੰਬਈ ਮਿਰਰ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਲਖਨਊ ਜਾ ਰਹੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਮੁੰਬਰਾ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਸਲੇਮ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਵੀਹ ਸਾਲ ਛੋਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕੱਢਣ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਲੇਮ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਵਿੱਤੀ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੁੰਬਈ, ਮੀਰਾ ਰੋਡ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ, ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹਨ। ਇਹ ਕੁੜੀ, ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਲੇਮ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਆਪਣੇ ਫੇਸਬੁੱਕ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ 'ਤੇ ਪੋਸਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਡਗਮਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 'ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ,' ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਗਲ੍ਹ ਲਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ।

'ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੋਂ ਦੱਸੋਗੇ?' ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ।

'ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਡੇਢ ਮਹੀਨਾ ਦਿਓ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਅਦਾਲਤੀ ਕੇਸ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਂਗਾ,' ਸਲੇਮ ਆਖਰੀ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

'ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ?' 'ਮੈਂ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ
ਚੋਣਾਂ ਲੜਾਂਗਾ,' ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

Machine Translated by Google

'ਤੁਸੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਇੰਨੇ ਯਕੀਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?' 'ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ
ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਜਿੱਤਾਂਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਚਾਹਾਂ ਤਾਂ ਸੀਟ ਮੇਰੀ ਹੈ,' ਉਸ ਵਿੱਚਲਾ ਡੌਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

'ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਪਾਰਟੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਪਾਰਟੀ?' ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ।
'ਨਹੀਂ!' ਉਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। 'ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਪਾਰਟੀ ਕਿਉ? ਮੈਂ ਸ਼ਿਵ 'ਤੇ ਵੀ ਚੋਣ ਲੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।'
ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਟਿਕਟ ਦਿਓ ਅਤੇ ਜਿੱਤੋ।

ਉਹ ਢਿੱਲਾ ਪੁਲਿਸ ਅਫ਼ਸਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀ 'ਪਤਨੀ' ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੋੜ ਲੈ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਲਮੀ ਮੈਗਜ਼ੀਨਾਂ ਨੂੰ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਰਵੱਈਆ ਬਦਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰੀਏ ਕੌਫੀ ਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਮਾਫੀਆ ਕਵੀਨਜ਼ ਆਫ਼ ਮੁੰਬਈ ਲਈ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇਹ 2009 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਪੰਤਾਲੀ ਮਿੰਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੇਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ
ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ। ਕਿਸੇ ਸੇਲਿਬ੍ਰਿਟੀ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ।
'ਮੈਨੂੰ ਦੇਰੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀ। 'ਇਹ ਸ਼ੋਅ ਬਹੁਤ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।' . . "ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਆਪਣੇ
ਕੋਰੀਓਗ੍ਰਾਫਰ ਨਾਲ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬੱਸ ਫਸ ਗਈ। ਫਿਰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।

ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਜਿਸ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਝਲਕ ਦਿਖਲਾ ਜਾ ਦਾ ਤੀਜਾ ਸੀਜ਼ਨ ਸੀ, ਜੋ ਅਪ੍ਰੈਲ 2009 ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਫ਼ਤੇ ਸਕ੍ਰੀਨਾਂ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਡਾਂਸ ਸ਼ੋਅ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ। 'ਕੱਟ-ਥ੍ਰੋਟ ਮੁਕਾਬਲਾ,' ਉਸਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।

ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਟੀ-ਸ਼ਰਟ ਅਤੇ ਨੀਲੀ ਜੀਨਸ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਪਤਲੀ ਫਿਗਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਸੁਨਹਿਰੀ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਲਿਬੜੇ ਉਸਦੇ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਵਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮੇਕਅੱਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਚਮਕ ਦੇ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਪਾਈਆਂ, ਪਰ ਮੋਨਿਕਾ ਉਦਾਸੀਨ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਣਾਇਆ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਲਾਂ ਅਤੇ ਅਣਦੇਖੇ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੀਟਿੰਗ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਉਪਨਗਰੀਏ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਜੇਡਬਲਯੂ ਮੈਰੀਅਟ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਕੌਫੀ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਈ। ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣਾ ਸੀ। 'ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀ ਹਵਾ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ?' 'ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ
ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ। ਮੇਰੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।'
"ਤੁਸੀ ਇਸਨੂੰ ਬਿੱਗ ਬੌਸ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਲੀ ਕੌਫੀ ਦੀ ਚੁਸਕੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਸਫਲ ਰਿਐਲਿਟੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਝਿਜਕ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੂਲ ਸਮਝਾਇਆ। ਮੋਨਿਕਾ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਹ ਉਤਸੁਕ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। 'ਜੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਵੀ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ?' ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

'ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੀ ਬੈਠਕਾਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ।' ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ
'ਹਮਮ . . ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਫਿਲਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ?
ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।'' 'ਕਿਉ?'
'ਮੈਂ ਆਪਣਾ
ਅਤੀਤ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ ਸੀ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

Machine Translated by Google

'ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ...' 'ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ।
ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਮਿਲਿਆ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਤੁਹਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ
"ਕੀ ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਡੋਜ਼ੀਅਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਜ ਹੈ?'
ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਓਹ...' ਇਸ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।
ਅਸੀਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਮੁੱਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਿਐਲਿਟੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ, ਰਾਹੁਲ ਮਹਾਜਨ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕਥਿਤ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਗੀਤ ਐਲਬਮ ਲਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬੇਆਰਾਮੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਘੁੱਟ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠੀ। ਅਸੀਂ ਹੱਥ ਮਿਲਾਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਫ਼ੋਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅਣਥੱਕ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਹਾਰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਹਵਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦਾ ਕਰੀਅਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਟਾਰ ਪਲੱਸ 'ਤੇ ਸੰਜੇ ਲੀਲਾ ਭੰਸਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਿਤ ਸੀਰੀਅਲ, ਸਰਸਵਤੀ ਚੰਦਰਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੈਂਪ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਕੈਮਿਓ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ।
ਉਸਨੇ ਸੀਰੀਅਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਲਈ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਆਰਕ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਕ੍ਰੀਨ ਟਾਈਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹਿੰਦੀ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਜਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ, ਉਸਨੇ ਦੂਜੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਜ਼ਮਾਈ। ਉਸਨੂੰ ਤਾਮਿਲ ਫਿਲਮ ਦੇਵਦਾਸੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਮਿਕਾ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੰਜਾਬੀ ਫਿਲਮ ਸਿਰਫਾਇਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਯਾਂਸ਼ੂ ਚੈਟਰਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਮਹਿਲਾ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਵਜੋਂ। ਇਹ ਫਿਲਮ ਅਗਸਤ 2012 ਵਿੱਚ ਰਿਲੀਜ਼ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਵੋਤਮ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਲਈ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵੀ ਜਿੱਤਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਚਮਕਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਫਿਲਮ ਰੈਂਬੋ ਰਾਂਝਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਮਿਲੀ ।

ਬਹੁਤ ਚਰਚਿਤ ਸੀਰੀਅਲ ਸਰਸਵਤੀ ਚੰਦਰ ਹੁਣ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ 2014 ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਟਰੈਕ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਮੁੱਖ ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਫਿਲਮੀ ਮੈਗਜ਼ੀਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਲਈ ਪਿਆਰ ਸੁੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੇਮ-ਮੋਨਿਕਾ ਗਾਥਾ ਪੁਲਿਸ, ਸੀਬੀਆਈ, ਬਾਲੀਵੁੱਡ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਫੀਆ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਣਸੁਲਝੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਢੇਰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੀਰਾ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੜ ਤਲਾਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੋਨਿਕਾ ਹੁਣ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਪਰ ਸਲੇਮ ਕੋਲ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਨਿਕਾਹਨਾਮਾ ਹੈ।

ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਵਿਚਕਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿੱਤੀ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਸੀਬੀਆਈ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਸਲੇਮ ਨੇ ਅਮਰੀਕਾ, ਯੂਕੇ ਅਤੇ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਹਵਾਲਾ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਸਲੇਮ ਦੀ ਕੁੱਲ ਜਾਇਦਾਦ $1 ਬਿਲੀਅਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਲਗਭਗ 4000 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਇਜ਼ ਦੌਲਤ ਸਿਰਫ਼ 1000 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਹੈ; ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ 200 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀਆਂ (ਜੇ ਅਸੀਂ ਮੋਨਿਕਾ ਨੂੰ ਵੀ ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਲੇਮ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ) ਕੋਲ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 800 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਨਕਦ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਹਨ।

ਬਾਕੀ 3000 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਉਸਦੀ ਬੇਹਿਸਾਬੀ ਦੌਲਤ ਜਾਂ ਕਾਲਾ ਧਨ ਹੈ। ਸੀਬੀਆਈ ਇਸ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ - 2000-01 - ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚੀ।
ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਅੰਕੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 176,675 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੱਕਾ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਬੇਨਾਮੀ ਪਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਚਲਾਉਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮਾਸਟਰ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਸਰੋਤਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੋਟ

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ, ਮੇਰੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਇੰਡੀਅਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ, ਮਿਡ-ਡੇ, ਮੁੰਬਈ ਮਿਰਰ, ਏਸ਼ੀਅਨ ਏਜ ਵਰਗੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਰਿਪੋਰਟਰ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਟਾਈਮ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਅਤੇ ਰੈਡਿਫ ਲਈ ਇੱਕ ਸਟ੍ਰਿੰਗਰ ਵਜੋਂ , ਮਾਫੀਆ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਮਾਫੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਕਰੀਅਰ ਗ੍ਰਾਫ਼ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੁਰੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘੱਟ-ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਗੈਂਗ ਹਮਦਰਦਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਮੁਖਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਾਫੀਆ ਦੀ ਗੱਲ ਆਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰੈਸ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਬ੍ਰੀਫਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਆਜ਼ਮਗੜ੍ਹ ਦੇ ਸਰਾਏ ਮੀਰ ਦਾ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਅਬਦੁਲ ਕਯੂਮ ਅੰਸਾਰੀ ਮੇਰੇ ਮਾਫੀਆ ਸੰਪਰਕਾਂ ਦੇ ਨੈੱਟਵਰਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਮੁੰਬਈ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਦੁਬਈ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਫੀਆ ਘਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਉਹ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਸ਼ਕੀਲ ਨਾਲ ਮਤਭੇਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਈ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸੀ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਲੇਮ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਦੀਪ ਜੈਨ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਦੀਵਾਨੀ ਬਾਰੇ ਲਿਖ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੁਭਾਸ਼ ਘਈ, ਰਾਜੀਵ ਰਾਏ, ਰਾਕੇਸ਼ ਰੋਸ਼ਨ, ਆਮਿਰ ਖਾਨ, ਜੇਪੀ ਦੱਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਅਸਫਲ ਹਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਲਿਖ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲਿੱਪਿੰਗਾਂ, ਅਦਾਲਤੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਚਾਰਜਸ਼ੀਟਾਂ, ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 164 ਅਧੀਨ ਨਿਆਂਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਲੇਮ ਭਾਰਤੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਦੇ ਰਾਡਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਸੀਬੀਆਈ ਦੇ ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਲੈਕ ਫ੍ਰਾਈਡੇ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਦੌਰਾਨ ਇੰਨੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸਲੇਮ ਦੇ ਕਈ ਪਾਸਪੋਰਟਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਛਾਣਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਸਮੀਰਾ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ - ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਮਿਲੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਦਾ ਉਰਦੂ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਹਨਾਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਰਾਚੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਪਾਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਨੋਟਰਾਈਜ਼ਡ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ, ਜੋ ਮੁਸਲਿਮ ਨਿਕਾਹ ਦੀ ਰਸਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਹਰ (ਭੱਤਾ), ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਗਵਾਹਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮੋਨਿਕਾ ਦੇ ਲਿਸਬਨ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਦੌਰਾਨ ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪ੍ਰੇਮ ਪੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਹੋਈ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਜੋੜੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੋਨਿਕਾ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਾਬੂ (ਸਲੇਮ ਲਈ ਉਸਦਾ ਉਪਨਾਮ) ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਟਲਾਂਟਾ ਦੇ ਗਵਿਨੇਥ ਕਾਉਂਟੀ ਦੀ ਅਮਰੀਕੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕਈ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹਨ, ਜੋ ਸਲੇਮ ਦੇ ਸਮੀਰਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ, ਉਸਦੇ ਇਕਲੌਤੇ ਪੁੱਤਰ ਆਮਿਰ ਲਈ ਉਸਦੀ ਵਸੀਅਤ, ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੈਨੂੰ ਲਿਸਬਨ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਇਸਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵੀ ਮਿਲੇ ਹਨ ਜੋ ਸਲੇਮ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਸਮੇਤ ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੋਨੀਤ ਟਾਡਾ ਅਦਾਲਤ, ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਭੋਪਾਲ ਅਤੇ ਲਖਨਊ ਦੀਆਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਸ 'ਤੇ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੇਰਵੇ ਮੁੰਬਈ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਦੋ ਬੁਨਿਆਦੀ ਹਵਾਲਾ ਡੋਜ਼ੀਅਰਾਂ ਤੋਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਨੂੰ 'ਦ ਗ੍ਰੋਥ ਆਫ ਗੈਂਗਸਟਰਿਜ਼ਮ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਨ-

Machine Translated by Google

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਡੋਜ਼ੀਅਰ ਸੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰਦੀਪ ਸਾਵੰਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਗ੍ਰਾਫ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੈਂਗ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਡੋਜ਼ੀਅਰਾਂ ਅਤੇ ਫਾਈਲਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਮੇਰੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਡੋਂਗਰੀ ਤੋਂ ਦੁਬਈ, ਬਾਈਕੁੱਲਾ ਤੋਂ ਬੈਂਕਾਕ ਅਤੇ ਮਾਫੀਆ ਕਵੀਨਜ਼ ਆਫ਼ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਸਲੇਮ ਅਤੇ ਮੋਨਿਕਾ ਬੇਦੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਵੀ ਮੇਰੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਨ।

ਸਲੇਮ ਦੇ ਕਈ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ, ਬੈਕਅੱਪ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਾਈਬ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਈ ਫਿਲਮੀ ਹਸਤੀਆਂ ਨਾਲ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਲੇਮ ਦੇ ਕਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਇਕਬਾਲ ਸ਼ੇਖ ਵਰਗੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਡੀਐਨ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਅੱਤਵਾਦ ਵਿਰੋਧੀ ਦਸਤੇ (ਏਟੀਐਸ) ਦੁਆਰਾ ਸਲੇਮ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਸਲੇਮ ਨਾਲ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਅਪਰਾਧੀ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ੇਖ ਦੀ ਦੂਰਅੰਦੇਸ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਦੇ ਫਿੰਗਰਪ੍ਰਿੰਟ ਲਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੁਟੀਨ ਪੁਲਿਸ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਆਖਰਕਾਰ 2002 ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਲਈ ਦਿਨ ਬਚਾ ਲਿਆ। 2002 ਵਿੱਚ ਲਿਸਬਨ ਵਿੱਚ ਗੈਂਗਸਟਰ ਨੂੰ ਫੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਲੇਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਰਸਲਾਨ ਅਲੀ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਫਿੰਗਰਪ੍ਰਿੰਟ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੋਰਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਦੀਪ ਸ਼ਰਮਾ ਜਿਸਨੇ ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ ਸਲੇਮ ਦੇ ਗੈਂਗ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਚਿਨ ਵਾਜ਼ੇ ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਸਚਿਨ ਵਾਜ਼ੇ, ਜੋ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲ ਸੋਨੇ ਦੀ ਖਾਨ ਹਨ, ਨੇ ਸਲੇਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਆਤਮਕਥਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਉਦਾਰਤਾ ਦਿਖਾਈ। ਸਲੇਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੈਦੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਆਤਮਕਥਾ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਿਪੀਬੱਧ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੀ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਇਸ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ ਅਤੇ ਵਾਜ਼ੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ।

ਕਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸੂਝ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਸਲੇਮ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਹੇ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਇੰਡੀਅਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਮਿਡ-ਡੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਅਪਰਾਧ ਪੱਤਰਕਾਰ ਚੰਦਰਮੋਹਨ ਪੁਪਾਲਾ ਨੇ ਸਲੇਮ 'ਤੇ ਕਈ ਸਕੂਪ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਹੋਰ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਬੂ ਸਲੇਮ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਛਪੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਾਲਪਨਿਕ ਜਾਂ ਕਾਲਪਨਿਕ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਠੋਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਹਨ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੀਬੀਆਈ, ਮੁੰਬਈ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿੱਜੀ ਇੰਟਰਵਿਊਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਖ਼ਬਰਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਰਾਹੀਂ।

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ਸੁਰੂਆਤ

ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਰੂ ਹੋਣ ਦਿਓ...

ਪੈਂਗੁਇਨ Twitter.com@PenguinIndia ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰੋ

ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਅੱਪ-ਟੂ-ਡੇਟ ਰਹੋ Youtube.com/PenguinIndia

Facebook.com/PenguinIndia 'ਤੇ 'Penguin Books' ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰੋ

ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣੋ ਅਤੇ

Penguinbooksindia.com ' ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲੱਭੋ।

Machine Translated by Google

ਪੈਂਗੁਇਨ ਕਿਤਾਬਾਂ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਗਰੁੱਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਬੁੱਕਸ ਇੰਡੀਆ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ, 7ਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਇਨਫਿਨਿਟੀ ਟਾਵਰ ਸੀ, ਡੀਐਲਐਫ ਸਾਈਬਰ ਸਿਟੀ, ਗੁੜਗਾਓ - 122 002, ਹਰਿਆਣਾ, ਭਾਰਤ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਗਰੁੱਪ (ਯੂਐਸਏ) ਇੰਕ., 375 ਹਡਸਨ ਸਟ੍ਰੀਟ, ਨਿਊਯਾਰਕ, ਨਿਊਯਾਰਕ 10014, ਅਮਰੀਕਾ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਗਰੁੱਪ (ਕੈਨੇਡਾ), 90 ਐਗਲਿੰਟਨ ਐਵੇਨਿਊ ਈਸਟ, ਸੂਟ 700, ਟੋਰਾਂਟੋ, ਓਨਟਾਰੀਓ M4P 2Y3, ਕੈਨੇਡਾ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਬੁੱਕਸ ਲਿਮਟਿਡ, 80 ਸਟ੍ਰੈਂਡ, ਲੰਡਨ WC2R 0RL, ਇੰਗਲੈਂਡ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਆਇਰਲੈਂਡ, 25 ਸੇਂਟ ਸਟੀਫਨਜ਼ ਗ੍ਰੀਨ, ਡਬਲਿਨ 2, ਆਇਰਲੈਂਡ (ਪੈਂਗੁਇਨ ਬੁੱਕਸ ਲਿਮਟਿਡ ਦਾ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ)

ਪੈਂਗੁਇਨ ਗਰੁੱਪ (ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ), 707 ਕੋਲਿਨਜ਼ ਸਟ੍ਰੀਟ, ਮੈਲਬੌਰਨ, ਵਿਕਟੋਰੀਆ 3008, ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਗਰੁੱਪ (NZ), 67 ਅਪੋਲੋ ਡਰਾਈਵ, ਰੋਜ਼ਡੇਲ, ਆਕਲੈਂਡ 0632, ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਬੁੱਕਸ (ਦੱਖਣੀ ਅਫਰੀਕਾ) (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ), ਬਲਾਕ ਡੀ, ਰੋਜ਼ਬੈਂਕ ਆਫਿਸ ਪਾਰਕ, 181 ਜਾਨ ਸਮਟਸ ਐਵੇਨਿਊ, ਪਾਰਕਟਾਊਨ
ਉੱਤਰੀ, ਜੋਹਾਨਸਬਰਗ 2193, ਦੱਖਣੀ ਅਫਰੀਕਾ

ਪੈਂਗੁਇਨ ਬੁੱਕਸ ਲਿਮਟਿਡ, ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫ਼ਤਰ: 80 ਸਟ੍ਰੈਂਡ, ਲੰਡਨ WC2R 0RL, ਇੰਗਲੈਂਡ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੈਂਗੁਇਨ ਬੁੱਕਸ ਇੰਡੀਆ ਦੁਆਰਾ 2014 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ

www.penguinbooksindia.com

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © ਐੱਸ. ਹੁਸੈਨ ਜ਼ੈਦੀ 2014

ਕਵਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਆਸ਼ਿਮ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ

ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ

ਆਈਐਸਬੀਐਨ: 978-0-143-42359-1

ਇਹ ਡਿਜੀਟਲ ਐਡੀਸ਼ਨ 2014 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਈ-ਆਈਐਸਬੀਐਨ: 978-9-351-18866-7

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਰਾਏ ਲੇਖਕ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੱਥ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਵ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੇਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਪੂਰਵ ਲਿਖਤੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਵਪਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਧਾਰ, ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਿਆ, ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਾਈਡਿੰਗ ਜਾਂ ਕਵਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਖਰੀਦਦਾਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣ ਸਮੇਤ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸ਼ਰਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਰਾਖਵੇਂ ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਵ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ, ਸਟੋਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ (ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ, ਮਕੈਨੀਕਲ, ਫੋਟੋਕਾਪੀ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਜਾਂ ਹੋਰ) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤੀ ਉਪ ਮਹਾਂਦੀਪ ਅਤੇ ਸਿੰਗਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਲਈ